

 DEN NY VERDENS.
impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 3 - SEPTEMBER 2008 - 26. ÅRGANG

- Den tabte horisont
- Tidens mentale problemer
- 0X - Spøgelse eller virkelighed?

Tidsskrift for åndsvidenskab

Jorden er ikke overbefolket

At den nuværende samfundsordning finder sted på basis af naivitet og uvidenhed bliver jo en kendsgerning, eftersom Jorden i forhold til sine umådelige værdier er underbefolket, og hvert enkelt af dens mennesker i virkeligheden er en født Krøsus, og ville vedblive at være det, selv om Jorden var befolket med mindst det tidobbelte antal, hvis Jordens samlede menneskehed administrerede fornuftsmæssigt og ikke, som tilfældet er – begærmæssigt.

Så når menneskene i det hele taget er kommet til at kende fattigdom, savn og sult, er kommet til at kende krig, røveri og mord, er det netop fordi administration og fordeling af verdensgoderne er af samme art som dyrenes. Dette vil igen sige, at fordelingen er af samme art som den, der finder sted imellem de vilde dyr, når et stykke kød kastes ind til dem.

De stærkeste tager det hele. De svageste får ingenting. Det er denne dyriske fordeling af værdierne eller livsfornødenhederne, der skaber verdens største lidelser. Og årsagen til denne udløsning er altså den, at fornuften eller forstanden endnu ikke er blevet det bærende i vilje-udløsningen, men at denne derimod i stor stil er begær-ledet.

(Martinus i Logik kap. 81)

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Den tabte horisont	34	Om bøger:
7	<i>Ruth Olsen:</i> Eventyrernes verden	34	<i>Lisa von Schmalensee Magnússon:</i> Verden på hovedet
9	<i>Per Holsner:</i> Symbolbilledet "Flagets struktur"	36	<i>Kirsten Skovhus Andersen:</i> Loven for tiltrækning
14	<i>Søren Ingemann Larsen:</i> 0X - spøgelse eller virkelighed?	37	<i>Ruth Olsen:</i> Kontakt med ånderne
20	<i>Ole Therkelsen:</i> Svar på spørgsmål til min bog "Martinus, Darwin og Intelligent Design"	38	<i>Erik Graversen:</i> Noget om "Duader", treenige x'er, nuller og alt muligt
28	<i>Joy Persson:</i> Verdensborgere	43	<i>Rådet for Martinus Institut:</i> Kommentar fra Martinus Institut
30	<i>Ruth Olsen:</i> Tidens mentale problemer	45	<i>Jan Langekær:</i> Der må ikke rettes et komma...
33	<i>Ruth Olsen:</i> Vi tænker med tarmen	46	Kort fortalt
		51	Møder

Den Ny VerdensImpuls nr. 3/2008

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

og

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51

E-mail: gufr@it.dk

Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk

ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **220 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. november 2008**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
www.nyimpuls.dk

I dette nummer fylder debatten om Martinus' værker meget, især om det der "spøgelses-O", som pludselig dukkede op på hans gamle dage. Mange vil sikkert ikke finde det særlig interessant, måske slet ikke de, der har læst Livets Bog III stk. 1010, hvor Martinus skriver at X1 er det samme som talrækkens nul. Så behøvede den vel ikke være længere?

Men det har der altså været nogen, der synes, og så er det jo godt, vi har et sted, hvor vi kan debattere det i al fredsommelighed. Der vil altid være lidt forskellige meninger om, hvordan dette og hint skal tolkes, og det er jo fint og demokratisk at meninger kan brydes – så bliver vi måske alle derved lidt klogere.

Der har været fint salg af bøger her i sommerens bogbiks, især har Else Byskovs nye bog været sommerens "bestseller" – den har jeg kaldt "Martinus-light". Sv. Å. Rossens nye store bog er et nok så tidskrævende studie.

De bebudede DVDere om "Martinus som vi kendte ham" er ikke blevet færdige endnu, og jeg kan i skrivende stund ikke sige noget om, hvornår de kommer. I næste nummer af bladet vil man høre nærmere.

K h Ruth

Forside:

Rød rose

Den tabte horisont

af Martinus

Miraklerne i eventyrets verden

I daglig tale forekommer ofte ordet "eventyrligt". Når noget karakteriseres som eventyrligt, mener man i virkeligheden, at det er overnaturligt eller mirakuløst, det er noget, som er uafhængigt af naturlovene. I et eventyr er al ting muligt. Her forekommer fæer med tryllestave, hvormed de udfører mirakler, og lampens ånd, der gør lampens indehaver overlegen i enhver situation.

Her forekommer trolde og troldkvinder, der også er i besiddelse af overnaturlige kræfter, ved hjælp af hvilke de kan forfølge og hævne sig på mennesker, ligesom de også kan hjælpe dem, hvis de vil. Her er ellefolk, huldrefolk, nissefolk og alfer, og her foregår de utroligste begivenheder, som kan mere både børn og voksne, og børnene tror måske, det er virkelighed, men de voksne mener, at det er kun fantasi og påfund, som ikke har rod i den virkelige verden.

Eventyrets verden er skabt og digtet af fantasifulde mennesker

Men hvorfra stammer da alle de ejendommelige tanker og hele den forestillingskreds, man møder i eventyrene? Man kan sige, at det er produkter af digteres fantasi. H.C. Andersen skabte jo en hel række vidunderlige eventyr, og de gamle folkeeventyr, som gennem århundreder er gået fra mund til mund, før de i vor tid er samlet og skrevet ned, er jo også oprindeligt digtet af fantasifulde mennesker. Fantasi er dog ikke nok som forklaring af de fakta, som udgør eventyrets bevidsthedssfære.

Vi kan nok sige, at eventyrets verden eksisterer ikke på samme måde, som den fysiske verden gør det. Eventyrets verden er skabt og digtet af mennesker. Men hvorfra

henter digterens fantasi de overnaturlige væsener og begivenheder, er de blot grebet ud af luften?

Forskellen på en novelle eller roman og et eventyr

De fysiske foreteelser i eventyrene er opstået på basis af digterens indtryk fra den fysiske verden, som omgiver ham. Når han lader personer være onde eller gode, hadefulde eller elskelige, er det jo noget, han kender fra sin daglige tilværelse. Han har ikke opfundet det onde eller det gode, men kun den variation af had og kærlighed, han lader komme til udtryk i eventyret.

Det såkaldte ondes og det godes princip er ingen digter ophav til, det er noget, som altid har været og altid vil være. Hvis digteren kun fortæller om begivenheder, som er almenkendte i den fysiske verden, og der ikke i hans fortælling forekommer overnaturlige foreteelser, er hans beretning ikke noget eventyr, men en novelle eller roman. Digteren har i et sådant produkt jongleret frit med begivenheder og mennesketyper, han har oplevet og mødt inden for sin fysiske horisont. Han har også brugt sin fantasi, men kun til at skildre fysiske forhold i specielle variationer.

Eventyret er derimod en kombination af fysiske fakta og særlige variationer af åndelige fakta, det er en fortælling, hvori to forskellige horisonter overskygger hinanden. Den ene horisont er den fysiske, og den anden horisont er den åndelige verden. Den psykiske eller åndelige verden er lige så lidt en opfindelse eller et påfund af digteren, som den fysiske verden er det. Kun variationerne og de forskellige kombinationer, han giver af de to verdener i eventyret, kan være hans påfund eller opfindelse, og de kan selvfølgelig være mere eller mindre gode.

Det moderne menneskes fysiske horisont har udvidet sig, samtidig med at dets overfysiske eller åndelige horisont er skrumpet ind

Jo mindre fysisk udviklet et folk er, desto mere fremtræder dets litteratur i form af eventyr, hvilket altså vil sige en række fortællinger, som er indfiltrationer af den fysiske og åndelige verdens foreteelser. Men jo mere materialistiske eller fysisk udviklede menneskene er, desto mindre er der af de overfysiske eller åndelige fakta i deres litteratur. Det vil altså sige, at efterhånden som et folk udvikles i materiel henseende, går der noget tabt. Den ene af de to horisonter, der før vibrerede i menneskenes bevidsthed, virker ikke mere, medens den anden udvikles på dens bekostning.

Det moderne menneskes fysiske horisont har udvidet sig, så den omfatter meget mere end jorden. Det betragter fjerne kloder gennem kæmpemæssige kikkerter og måler afstanden til solen og beregner fjerne himmellegemers baner langt ind i fremtiden. Dets fysiske horisont er også udvidet til at omfatte stoffets verden, som det iagttager gennem mikroskoper og arbejder med ud fra matematiske beregninger. Samtidig er den åndelige horisont skrumpet ind, og dets psykiske evner degenereret, så de kun eksisterer hos det moderne materialistiske menneske som energiløse rudimenter.

For det materialistisk indstillede menneske er alt, hvad der har med psykiske fænomener at gøre, kun ”eventyr” og ”digt”, og i eventyr og digtning kan de tolerere, at

man omtaler sådanne fænomener i forbindelse med féer, der kan gøre sig usynlige, trolde, der kan flytte bjerge og forhekse prinser og prinsesser, så de bliver til dyr eller sten.

Men at eventyrenes beretninger på nogen måde ligesom romaner og fortællinger skulle have rod i en virkelig verden af psykiske eller åndelige fakta, det vil de kategorisk benægte, ligesom de benægter, at mennesket lever efter døden, ja endda, at der skulle være en Gud til. En sådan opfattelse, at der skulle eksistere en Gud, og at mennesket skulle leve videre, efter at dets fysiske krop er død, betragter disse mennesker som hørende hjemme i barnekammeret sammen med eventyrenes alfer og trolde.

Eventyrets sfære vil atter få indpas i menneskets bevidsthed som åndelig videnskab

Ligesom der i eventyrene kan være overdrivelser eller fordrejninger af den psykiske virkelighed, som gør det fortalte eventyr tilsvarende ufuldkomment, således kan der også i den materialistiske indstilling være overdrevne og fordrejede opfattelser, der gør nævnte indstilling ufuldkommen.

Denne ufuldkommenhed består hovedsagelig i fornægtelsen af de psykiske eller åndelige fakta eller den psykiske horisonts eksistens. Men denne ufuldkomne indstilling til livets fænomener vil ikke vedblive at være den fremherskende blandt jordens mennesker. Eventyrets sfære vil atter få indpas i menneskets bevidsthed, men det vil ikke blive som overtro, troldom og magi, det vil blive som åndelig videnskab, gennem hvilken mennesket får indblik i det største eventyr, der eksisterer, selve livets eventyr.

Det eventyrlige er ikke overnaturligt, men foregår efter universelle love

Alt, hvad den fysiske forskning gennem de sidste århundreder har opdaget, er begyndelsen til det mest vidunderlige eventyr, som langt vil overgå ethvert af de eventyr, digterne har skabt. Alle eventyrfigurene med deres overnaturlige kræfter og evner ville aldrig være fremkommet i digternes fantasi, hvis ikke de på én eller anden måde var i overensstemmelse med psykiske realiteter, der virker ind i den fysiske verden.

I vor tid er vi netop begyndt at opleve eventyrverdenens fysiske virkeliggørelse, uden at menneskeheden dog endnu er i stand til at se det eventyrlige i alt det nye, de efterhånden bliver omgivet af. Ikke desto mindre eksisterer både ”det flyvende tæppe” og ”lampens ånd” fra

”Tusind og én nats eventyr” i vor moderne verden, om end i en anden udformning end den, de gamle digteres fantasi har givet dem. Hvad er det moderne aeroplan andet end en realisation i fysisk materie af den gamle drøm eller idé, at mennesket skulle kunne flyve gennem luften og hurtigt bevæge sig fra det ene sted til det andet. Ganske vist er det ikke overnaturligt eller mirakuløst, at mennesket i dag kan flyve gennem luften, tværtimod, det er netop, fordi det efterhånden har lært naturlovene at kende i stadig større målestok og gjort sig til herre over dem. Og det vil mennesket efterhånden opdage, at det eventyrlige ikke er overnaturligt, men foregår efter universelle love, som mennesket endnu ikke har lært at kende til bunds.

Er den videnskabelige viden og tekniske dygtighed, som udfoldes mange steder på jorden, ikke netop en ”lampens ånd”, en hjælp, der kan gøre mennesket stadig mere overlegen i flere og flere vanskelige situationer? Ved hjælp af den videnskabeligt opbyggede teknik kan menneskene så at sige flytte bjerge, og de kan slå bro til den usynlige verden ved den tekniske udnyttelse af stråler og bølger, thi en usynlig verden må videnskaben erkende, selv om den ikke opfatter den på samme måde som eventyrenes digtere.

Der er aldrig nogen, der har set et atom, og stråler og bølger kan man heller ikke se direkte, kun deres virkninger opfattes; det er altså usynlige realiteter, og den moderne verden kunne slet ikke eksistere i den form, den gør, hvis ikke man på mange områder var begyndt at kende den usynlige verden og benytte sig af dens kræfter.

”Tærskelens vogter”

Det, den jordiske menneskehed i dag kender til de psykiske kræfter, der udgør strålernes og bølgerne verden, er dog kun en beskeden indledning til alt det eventyrlige, der vil ske, når menneskeheden er moralsk moden til at udfolde en langt større skabeevne, end den er i dag. Så længe man endnu bruger de kræfter, man med sin intelligens udvinder af selve naturens kraftkilder til at dræbe og ødelægge med eller til gavn for få og skade for mange, vil der endnu være en ”tærskelens vogter” i det enkelte menneskes eget sind, der holder det tilbage i en kosmisk set død tilstand af materialisme og snæversyn.

Det er denne tilstand, der er symboliseret i de gamle eventyr som de forstenede prinser og prinsesser. Men ligesom i eventyret, hvor de forstenede atter vender tilbage til det virkelige liv, fordi fortryllelsen overvindes, sådan vil den ”forstenede” menneskehed også genvinde oplevelsen af den psykiske eller åndelige horisont, som den i sin materialisme har tabt, og livets eventyr vil vise sig i stadig nye og mere vidunderlige perspektiver.

Gennem de kosmiske analyser kan det jordiske menneske lære sig selv at kende

Åndsvidenskaben er den faktor, gennem hvilken menneskeheden vil genvinde den tabte horisont udrenset for al overtro og falske forestillinger. Gennem de kosmiske analyser kan det jordiske menneske lære sig selv at kende og sin kosmiske position på udviklingsstigen. Det lærer at se og forstå, hvorfor dets skæbne på mange måder er mørk og trist, at det er det selv, der har sået den i tidligere liv og må høste virkningerne deraf.

Men det har samtidig mulighed for at begynde at så en ny sæd gennem sine tanker og handlinger, hvorved det begynder at skabe sig en ny fremtid, der er en del af menneskehedens fremtid. Ved at praktisere, hvad det tilegner sig gennem åndsvidenskaben, vil det jordiske menneske blive i stand til at overvinde den førnævnte ”tærskelens vogter” i sit sind, og gennem den balance mellem følelse og intelligens, der bliver resultatet af denne overvindelse, vil det begynde at kunne opleve intuitivt. Intuitionens indslag i jordmenneskets bevidsthed er det samme som at genvinde den tabte horisont.

Jordmenneskets psykiske evner vil forsvinde til fordel for intuition

Før jordmennesket mistede evnen til at opleve den psykiske verden, var det derimod ikke intuitionen, men instinkt og primitiv følelse, der forbandt det med de åndelige realiteter. Da havde alle, hvad enkelte mennesker endnu har, det, man kalder for psykiske evner. De var mere eller mindre mediumistiske og clairvoyante, eller de kunne høre stemmer, varsler og lignende. Nogle brugte endda deres evner til sort magi og var altså virkelig en slags hekse eller troldmænd. Det var en sådan "synskhed" hos gamle eventyrfortællere, der var årsag til den psykiske side ved eventyrene.

Men på grundlag af deres instinkt og følelse var de ikke i stand til at kende de psykiske realiteter bag det, de så. Deres fantasi arbejdede med og udfyldte, hvad den manglende viden og indsigt ikke kunne udfylde, og derved opstod eventyrets bevidsthedssfære i mennesket. Man troede, at huldrene og nisserne, og hvad man nu kaldte disse psykiske væsener, boede i stenene og bjergene, som jo måtte være hule, da man opfattede væsenerne nærmest som fysiske. Nævnte væsener var nemlig ofte helt materialiserede, når de kom i nærheden af mennesker, og dematerialiseredes igen et stykke tid efter, hvorfor man troede, at de forsvandt ind i stenene.

I en meget ren atmosfære kan visse af den åndelige verdens væsener undertiden sanses af mennesker

Der findes endnu steder på jorden, hvor forholdene tillader, at sådanne begivenheder kan finde sted, f.eks. på Island, hvor der kun bor enkelte familier rundt om i de store fjelddale milevidt fra civilisationens centre. Her er atmosfæren endnu fuldstændig fri for urene menneskelige vibrationer. Denne rene, jomfruelige atmosfære kan ikke besudles af et enkelt menneske. Det kan i værste tilfælde kun virke som en dråbe urent vand i Atlanterhavet. I denne

rene atmosfære kan visse af den åndelige verdens væsener og foreteelser vibrere så stærkt, at de undertiden kan sanses af de mennesker, som bor der. Disse mennesker, som er født i denne ensomhed, er børn af denne naturs renhed og har bevaret en stor del af deres psykiske sanssevne, hvorfor de ofte oplever, at den åndelige verdens manifestationer blander sig med de fysiske. Desuden besidder disse mennesker meget ofte et overskud af den kraft, jeg i mine analyser kalder A-stof, en substans, som alle mennesker ejer i større eller mindre grad. Dette stof kan de åndelige væsener tiltrække, og derved kan de materialiseres, når de kommer i nærheden af menneskene. Men da det kun varer kort tid, forsvinder de snart igen, og vi har her eventyroplevelserne, en kombination af fysisk og psykisk manifestation.

Intuitionen er den kraft, der vil føre mennesket frem til kosmisk bevidsthed

Men det er ikke mediumisme eller instinkt- eller følelsesbetonet clairvoyance eller andre former af de evner, som engang var fremherskende i mennesket, der skal genudvikles, for at menneskeheden kan finde den lykke og fred, den længes efter. Alle disse evner er som vandpytter, der bliver tilbage i strandkanten, når tidevandet trækker sig tilbage. Intuitionen, gennem hvilken mennesket bevidst oplever og får fuld indsigt i de psykiske realiteter, er, som før nævnt, den kraft, der fører til "kosmisk bevidsthed" for det menneske, der i alt vil følge verdensgenløserens ord: "Jeg er ikke kommet for at lade mig tjene, men for at tjene".

* * *

Fra et foredrag af Martinus i Instituttets foredragssal søndag den 2. november 1952. Artiklen er bearbejdet af Mogens Møller og godkendt af Martinus.

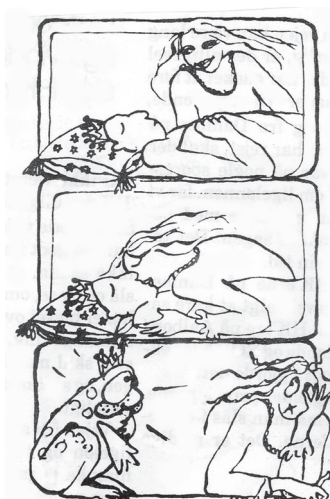
Bragt første gang i Kontaktbrev 13/1957 og i Kosmos 18/1971.

Eventyrernes verden

v/Ruth Olsen

De rigtig gamle eventyr blev til i en tid, hvor menneskene endnu havde en del af det, Martinus kalder lavpsykiske evner eller "den tabte horisont", sådan som det fremgår af hans artikel her i bladet. Da de i så høj grad bruger symbolsprog og handler om almenmenneskelige problemer, kan der lægges mange forskellige tolkninger i dem. Som barn oplevede jeg eventyrene blot som en slags undervisning i, at det kan bedst betale sig at være sød og god, for så ender alt godt.

Nu hvor jeg kender åndsvidenskaben, ser jeg nogle andre tolkningsmuligheder. Når pigen f.eks. skal kysse frøen for at gøre den til en prins, betyder det, at det er ved hjælp af kærligheden, vi kan forvandle de gamle dyriske sider og blive til rigtige mennesker. For eventyrene handler stort set alle om kampen mellem den selviske primitive side af os og den nye spirende alkærlighedsevne, som skal gøre os til gode uselviske væsener.

Denne kærlighedsevne afhænger af udviklingen af vor modsatte pol. De poler, der i eventyrene så ofte symboliseres af prinser og prinsesser, konger og dronninger. Det er historien om Skønheden og Udyret i utallige variationer.

Askepot

I eventyret om Askepot møder vi en pige, der er kommet ret langt i sin åndelige udvikling. Det ses af, at hun holder til ved husets arnested, hvor hun passer ilden og sover ved skorstenen. Hun arbejder altså med husets centrum, dets hjerte, hvorfra varme og omsorg udgår. Hun vander træet på sin døde mors grav med sine tårer, hvorved det vokser hurtigt og bliver stort og smukt.

Træet symboliserer "Livets træ"(hendes bevidsthed), der på grund af hendes lidelseserfaringer (tårer) bringer hende nærmere "himlen", dvs nærmere kosmisk bevidst-

hed, polforvandlingens "hellige bryllup". Men hun har endnu ikke nogen "bryllupsklædning", så hun er endnu ikke klar til "fest på slottet" og mødet med sin "prins", foreningen med sin maskuline pol. Et slot er symbol på selvet, det højere jeg.

Stedmoderen stiller sig som en "tærskelens vogter" hindrende i vejen i første omgang. Men Askepot får hjælp fra den hvide fugl, der har slået sig ned i hendes træ. En hvid fugl symboliserer "helligånden", den højere bevidsthed. Ved dennes hjælp kan hun altså materialisere det, hun så stærkt ønsker, og får således sit festtøj. Dog, helt parat til det store "hellige bryllup" er hun endnu ikke. Polforvandlingen har sine indledende faser og tilløb. De to poler skal aktivt nærme sig hinanden fra begge sider.

At det just er skoene, der til sidst afgør sagen er ingen tilfældighed. Sko og fødder symboliserer det fysiske og materielle. Askepots fødder er meget små, for det åndelige er vokset på den materielle indstillings bekostning. Derimod har hendes mindre åndeligt udviklede stedsøstre stadig store fødder. De prøver ved "at hugge en hæl og tå" at passe Askepots sko, men der er ingen kunstig genvej til kosmisk bevidsthed. De er endnu kun på vej ned til mørkets kulmination, som de åbenbart når ved Askepots bryllup, hvor de får "hakket øjnene ud", hvilket symbolsk betyder de mister al dybere indsigt og forståelse.

Overgang fra matriarkat til patriarkat

At mange eventyr går tilbage til matriarkatets tid, hvor guddommen var kvindelig, kan ses af, at den rigtige og gode mor, livets egentlige ophav, er "i himlen". Eventyret om Klokkeblomst (også kaldet Rapunzel) synes at være blevet til i begyndelsen af overgangen til patriarkatet. Det er et meget kosmisk set dybsindigt eventyr, der kan tolkes på mange planer, både på mikro- og makroplan. Det eventyr skrev jeg om i Impuls nr. 4/2000.

Her vil jeg blot tilføje, at den person i Klokkeblomst-eventyret, som repræsenterer matriarkatets gamle kvindemagt blev oprindeligt i brdr. Grimms oversættelse kaldt en "zauberin", men blev senere omfortolket til en heks. En heks er utvetydigt opfattet som en ond person, hvorimod en zauberin er en slags shaman, dvs en person der har viden om åndelige og dermed magiske kræfter. Også eventyrene afspejler således udviklingen hen mod

at undertrykke og ufarliggøre kvindernes oprindelige magiske magt.

De fleste eventyr handler derefter mest om, hvordan den unge mand skal gennem mange prøvelser og fristelser, før han til sidst får sin prinsesse, dvs når frem til polforvandlingens "hellige bryllup". Hvis han har en god fader men en ond stedmoder, kan man se, vi er nået ind i patriarkatstiden. Det handler dog stadig om at udvikle den gode uselviske kærlighed.

Mens den unge mands prøvelser og lidelser handler om at gøre noget aktivt, f.eks. om at slå uhyrer ihjel, overleve i ørkner, bestige høje bjerge eller forcere tjørnekrat, handler de unge pigers prøvelser nu om passiv udholdenhed og blid barmhjertighed.

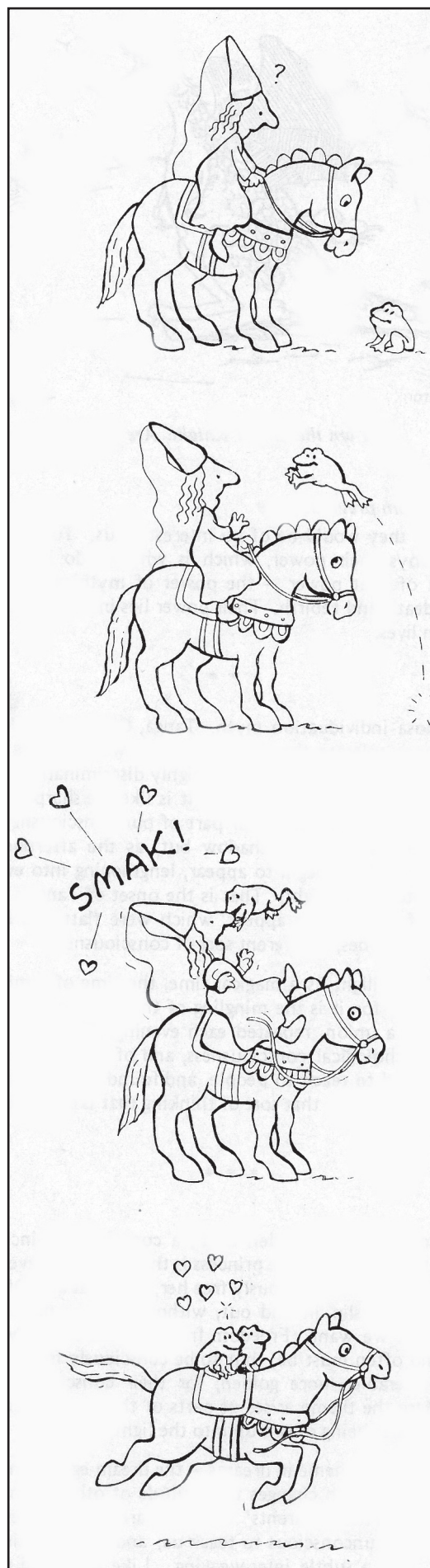
I eventyret "Pigen uden hænder" sælger faderen pga sin materielle grådighed sin egen datter til djævelen, hvilken hun kun undgår ved i stedet at få hugget begge hænder af, hvad hun åbenbart stiltfærdigt finder sig i. Dermed er hun gjort totalt magt-løs. Hun flygter ud i skoven (symbol på instinkternes verden) og overlever på grund af sit gode hjerte og tro på Gud, der sender en engel til at passe på hende. Til sidst får denne opofrelsens idealpige sine hænder igen – og sin kongesøn.

Den oprindelige udgave af eventyret om Rødhætte har slet ikke nogen lykkelig slutning, for den ender med, at hun bliver slugt af ulven. Det var Grimm, der klistrede en anden slutning på. Farven på hendes hætte viser, vi her har en meget umoden uudviklet person. (Rød = instinkt-energi eller lidenskabens farve). Håret er tildækket, for håret er symbol på mental styrke og magisk kraft, (som i historien om Samson, og som mange muslimer åbenbart stadig tror!).

På grund af Walt Disney har eventyrene stadig en vis indflydelse på den opvoksende generation, men den bliver mindre og mindre.

Engang har de vel haft nogen opdragende virkning, men nutidens børn tager dem ikke alvorligt, det er ren underholdning, der ikke siger dem ret meget.

Symbolbilledet "Flagets struktur"

v/Per Holsner

Det levende væsens symbolik

Der hænger mange symbolbilleder på væggene i Martinus stue. De var for Martinus som åbninger ind til det kosmiske plan og fyldte rummet med en speciel atmosfære, gunstig for hans arbejde. Blandt alle hans symboler viser nr. 42 "Flagets struktur" en interessant analogi til menneskets sjæl. For et moderne klarsyn viser sjælens struktur sig nemlig som et lysende chakrasystem med 7 store chakraer på en central akse i det centrale nervesystem, og hver især omgivet af en tilhørende stråleglorie eller aura. 7 sfærer som lagvis gennemtrænger hinanden, i samme rækkefølge som kosmosflagets farver ligger over hinanden, med sin gentagelse øverst af den første nederste indigo farve.

I flagets midte befinder stjernesymbolet sig med jegets trekant, som i overbevidstheden gennem moderenergiens violette sol skaber og oplever i den skabte sjælelige og fysiske krop, i den sjælskrop som netop er symboliseret ved grundenergiernes vandrette farvebånd. Ifølge Martinus består det levende væsen af et jeg, en overbevidsthed, en sjæl og en fysisk krop, og da fysisk fast stof er omkring 1000 gange tættere og derfor tungere end åndelig materie, så findes der desuden en æterisk koblingskrop til at forbinde den fysiske krop til både den fysiske sjæl og den åndelige sjæl. Det er sjælens opgave at forbinde den fysiske og den åndelige verden, derfor har den en del vendt mod begge, og de mødes i følelseskroppen fra henholdsvis tyngdeenergiens og fra intelligensenergiens sider.

Jeget kan ved sin åndelige sol give lys og livgivende varme til sjælens midte, som fysisk er forankret i hjertet og forbinder hovedet med fødderne i opadgående og nedadgående sjæleligt lysende strømme. I kosmosflaget ses stjernesymbolet i følelseskroppens hjertemidte mellem et himmelvendt hukommelsesplan og et mineralsk plan nedadtil. Begge er de indigofarvede, som skulle der på flagets bagside være en usynlig forbindelse mellem

salighedsrigets indre åndelige plan til den ydre fysiske tilværelse. Her beskriver Martinus eksistensen af livskraftens elektriske ophav, et hav af kraftreaktioner eller energiformer.

Sjælelivet forædles

Ved denne elektriske livskraft udvikles det levende væsen fra mineral, over plante og dyr til en fysisk inspireret sjælsstruktur i jordmennesket. Det sker gennem strålekorsets nederste tak, fra spidsen opad, og i det gule følelsesplan kan sjælen forædles gennem hjertemidstens vandrette og modsatrettede takker til henholdsvis en varm

fysisk sjæl og en åndelig lys sjæl. Den humane lyse sjæl bliver derved modtagelig for den øverste taks åndelige visdom, så den levende varme medfølelse forenet med lys moralsk logik i god vilje kan skabe en ny kærlighedsenergi, i stand til at bære moderenergiens åndelige solstråler.

Dette bekræfter Martinus i artiklen "Livskraftens oprindelse" med ordene: "Menneskets livskraft, som efter for-

synets plan skal forenes med høje åndelige energier, har i sine tids- og rumdimensionelle verdener sin oprindelse gennem tyngdens og følelsens balance, og når det jordiske menneske opnår et lignende herredømme over sit sind, som det normalt har over sin fysiske krop, vil dets livskraft som kærlighed og visdom, hvorefter der handles, nå eventyrlige højder.....,når menneskets bevidstheds tyngde og følelse er under viljens og fornuftens kontrol" (Kosmos 11/96). Et andet sted i det Tredje Testamente står det at læse: "Mens det tidligere mere eller mindre sansede med instinkt og hjerne kan det nu i kraft af hjertet sanse med dets nye kærlighedssans, som kanaliserer intuitionsenergi, materialet for den hellige ånd. Overalt hvor følelsesenergi får overtaget over tyngdeenergi opstår ro og stilhed, og den af følelse og intelligens beherskede tyngdeenergis primitive begærs eksplosioner og den skabte kærlighed bliver ledende livsenergi, og intelligensen dermed fri til at udrede intuitions oplevelser".

Sjælens lysende strømme

Kosmosflaget forklaret på denne måde, viser således en levende medfølelse strømme fra hjertets midte op til hjernen, forene sig med tankens lys og strålende strømme tilbage i hjertet, og blive til intellektualiseret følelse fyldt med visdom, i overensstemmelse med livets love og Guds plan. Der opstår samvittighed. Denne moralske logik kan sjæleligt fortsætte videre ned til kroppens stofskifteområde og lemmer, og på modsatte side forene sig med viljens kraft, inden strømmen atter stråler tilbage i hjertet som en human og varm samvittighed med en vilje til at gøre det gode. Med en godhed af nyskabt kærlighedsstof, som kan bære sjælens åndelige sol med liv, varme og lys ud i verden. Som et hjertets sekret og en gave. Ikke uden lighed er Martinus sammenligning med 2 ledningers frembringelse af lyset i en pære ved kontakt mellem plus og minus pol.

På denne måde kan en primitiv hjertekulde omskabes, og sjælelivets strømme strålende forædles i hjertet, der som i en rytmisk lemniskat bevægelse ikke blot beliver den fysiske krop, men også sjælens struktur ved at forbinde himmelsk tankelys med jordisk viljekraft til jegets åndelige kærlighedssol. For i denne ligevægt mellem menneskesønnens varme hjertekraft nedefra af god vilje og gudesønnens lysende visdom oppefra, kan den højeste ild funkke i det begyndende kristusvæsen. Til gavn, glæde og velsignelse for sin næste, og en forklaret nyskabt kærlighedskrop begynder at kobles til vores fysiske krop, som alt mere forfines, og atmosfæren fyldes med menneskeskabt godhed, som er den kærlighedsenergi i åndelig materie, af hvilket himmelrigets rige på jorden skal bygges.

Valget mellem godt og ondt

Det jordiske lys er livets mørke, hvor mennesket må gennemgå det fysiske tilværelsesplan for at udvikle sjælens bevidsthed, og først til og med en fysisk sjæl som barn af den fysiske verden. Da hver tanke, følelse eller handling enten er med eller imod livets love og Guds plan, kan mennesket i valget mellem godt og ondt efterhånden begynde selv at hjælpe til med at skabe et humant sindelag.

Det er mørkets lidelseserfaring, som skaber den nødvendige bølgelængdeforandring i sjælen, med mulighed for befrielse fra dyrisk karma og udvikling af god samvittighed. Hvor kærlighedsenergien er livgivende varmt strålende, der er krigsenergien kold, som en mørk ild, der dræbende suger af sjælelivet, både menneskets eget og næstens, så den spæde humane sjæl med dens fysiske krop krystalliserer og degenererer i lidelse, sygdom og død.

Til kosmosflagets symbol skriver Martinus: ”Hvor dette lysets symbol derfor retmæssigt skal vaje i verden, må al krig, brutalitet og ufred være bandlyst. På samme måde må også en mental kopi vaje i vores hjerter. Det gælder også her, at det ikke bliver sønderrevet af de stærke lidenskabers storme, men at det hele tiden vajer og lyser i en atmosfære af tilgivelse og kærlighedens friske brise”.

Grundenergier, chakraer og Buddhas 8 øvelser

Modsvarende hvert af de 7 farvede grundenergiers felter på flagets symbol, findes der analogt i mennesket et hovedchakra i dets sjælsstruktur med tilhørende stråleglorie eller aura. Det vil sige, at modsvarende det øverste indigo hukommelsesplan så har mennesket ved isen et 8 bladet kronchakra. Flagets efterfølgende farvede bånd af grundenergier modsvares derefter i nedadgående rækkefølge pande-, hals-, hjerte-, navle-, bækken- og rodchakra, der som den nederste igen er indigofarvet. (Kronchakraet omtales iblandt som tusindbladet, da den synes at lyse op i tusind violette gnister).

I buddhismen findes en vejledning med 8 punkter for en retmæssig vej til oplysning, og Buddhas øvelser til sjælens rensning kan hjælpe til en forståelse af de respektive chakraers sjælefunktioner.

- 1: Det øverste indigo hukommelsesplan med kronchakra skal således renses ved ret hukommelse og samvittighed.
- 2: Buddhas øvelser efterfølgende nedefter skal modsvarende det blå intuitionsplans 2 bladet pandechakra renses ved en ret idemæssig tanke og jeg initiativ.
- 3: Derefter det grønne intelligensplans 16 bladet halschakra ved en logisk meningsfuld tale.
- 4: Det gule følelsesplans 12 bladet chakra ved en ret jeg impuls af god stræben og næstekærlighed.
- 5: Det orange tyngdeplans 10 bladet navlechakra ved en ret bevægelse i bevidsthedens bedømmelse og sanseaktivitet.
- 6: Det røde instinktplans 6 bladet bækkenchakra ved en ret balance og harmoni i helse og livskvalitet, og nederst
- 7: Det indigo mineralplans 4 bladet rodchakra ved halebenet ved ret handling. Buddhas sidste og 8'ende øvelse skal harmonisere de 7 hovedchakraer indbyrdes ved kontemplation, og det svarer til moderenergiens violette overordnede regulering af sjælens ligevægt.

Andre symbolbilleder

Gautama Buddhas øvelser blev i sin tid givet på 500-tallet f.k. i samklang med den tids grundlag for sjælens oplysning. Ca. 2500 år efter, år 1933 gav Martinus sit program med 7 øvelser for med yogavilje at styrke sjælen. Men mens Buddha ville bort fra denne verdens lidelse og nød, så indebærer Martinus med sin sidste 7'ende øvelse tværtimod en opfordring til altid i sin fysiske tilværelse at tjene sin næste. Han henviser faktisk i denne øvelse til at skabe med på sit 12 punkters program for det kommende internationale verdensrige. For Martinus forener i sig ligevægten mellem østens himmelvendte lys og vestens i mørket udviklede tilgivende kærlighed.

I symbol nr.32 "Livsmysteriets løsning" ses en analogi til hjertets 12 chakrablade med sine i midten lysende strømme fra henholdsvis kronchakret med sine 8 blade, og de nedefra kommende inderste fra rodchakret med sine 4 blade, som således tilsammen udgør 12 blade. Kronchakret med sine 8 blade har analogi til symbol nr.7 "Livsenhedsprincippet" med sin omfattende faderlige ånd, og rodchakret med sine 4 blade er analog til symbol nr.15 "Loven for bevægelse", hvor symbolets 4 blade udgår fra den nedre hvide afrundede kvadrant, med de 6 øvrige sfærer markeret over sig med tykkere buer, og den åndelige sol hvid og rund svævende over hele sjælsstrukturen.

Et ældre mysterievæsen

Martinus beskriver hvorledes folket tidligere blev styret ved guddommelig diktatur. Denne udgik fra mysterievæsenet med præsters indvielse af konger, og de forskellige kulturer og folk har gennem menneskehedens historie haft egne mysteriesteder. Meget kendt er Ægyptens kultur med sin farao, præster og pyramider.

Datidens vismænd kunne vandre fra det ene mysteriested til det andet for at samle de forskellige perspektiver af urvisdommen sammen til en helhed. F.eks. tog det Pythagoras mange år og indvielser i flere templer, inden han kunne grundlægge sit samfund på Sicilien i 500-tallet f.kr.

Mysteriestederne var strengt hemmelige, det var forbundet med dødsstraf at røbe deres indhold, for at ikke kundskaben skulle misbruges til sort magi. Evnen til at udvikle sit instinktive klarsyn var dengang afhængig af blodets kvalitet, gik i arv, og kun specielt egnede blev udefra optaget til indvielsen med sine krævende øvelser. En indvielse som grundlæggende kan inddeles i 3 afsnit. 1: En forberedelse med rensning af sjælen, 2: Åndens oplysning og 3: Foreningen med guddommen, hvilket så førte til imagination, inspiration og intuition. Til at se, høre og medføle den åndelige verden med dens væsener. .

Et nyt mysterievæsen

Legenderne om kong Arthur, den hellige gral og eventyret om Parcifal indeholder fortællinger om sådanne mysterieindvielser, og indvielser praktiseres stadigvæk indenfor f.eks. religiøse samfund, rosenkorsordener, frimureriet m.fl. Grundprincipperne er de samme, men i forskellige former alt efter menneskehedens udvikling.

Og netop det altomfattende kristne verdensdrama for 2000 år siden, med sit højalter ved jordens største gudstjeneste, som Jesus udførte til

skabelsen af den fuldkomne menneske-model brød med tidligere mysterievæseners tradition. Helt åbenlyst og konkret manifesterede Jesus liv og skæbne mysteriernes indvielsesforløb. Det blev afslutningen på den gamle indvielses form, og samtidig en påvisning af det guddommelige diktators degeneration.

Øvelserne ved en indvielse kan lægge særlig vægt på en af de 3 sjælskræfter, f.eks. er den kristne mere følelsesmæssig og rosenkorsordenens mere intellektuel præget. Med Kristus genkomst, forsynets åbenbaring af kosmisk åndsvidenskab og Martinus løsning af livsmysteriet er der ikke alene offentliggjort et indvielses forløb, men også givet en vejledning for enhver til ud fra egen vilje at udvikle sin åndelige sjæl til guddommelig kontakt.

En helt ny indvielses måde, gør sig derfor gældende i dag, hvor menneskene af egen fri vilje med hjælp af den kristne kosmiske åndsvidenskab og Martinus "Tredje Testamente" skal finde vejen tilbage til Gud og den åndelige verden. Det er frem for alt viljen til at gøre det gode, som kræves.

Martinus Center

Danmark med sit flag, det hvide kors på rød bund, har på Sjælland fået vor tids mysteriested, men nu som et center for hele menneskeheden, hvor livsmysteriet åbenbares for både forstand og hjerte. Tidligere mysterier udvalgte egnede kandidater, nu er alle som er interesserede velkomne til Martinus Center og tage del i skolens undervisning.

Et uddannelsescenter hvor repræsentanter fra alle folk og kulturer vil lære om livets love og Guds plan for menneskeriget, så de kan sprede kundskaben og det gode budskab i sine hjemlande. Således skal den hellige ånd spredes globalt, og hele menneskeheden døbes i sandhed. Til frihed, fred og broderskab på jorden og i en bevidsthed af ånd, kunst og logik.

Martinus øvelser

Ved at betragte Martinus skole i forhold til tidligere indvielses former med deres 3 grundafsnit fremkommer følgende. Sjælens rensning dvs.” Den rene af hjertet skal se Gud” modsvares Martinus 7 yogavilje øvelser.

- 1: Ved at fjerne begrebet fjender fra hukommelsen og kun skabe positiv karma renses kronchakraet.
- 2: Ved ikke at tage til genmæle, opøves et eget initiativ til den rette tanke og bedømmelse af en situation i stedet for instinktivt forsvar, og pandechakraet renses.
- 3: Ved kun at tale positivt og moralsk logisk skabes gode livgivende forhold levende væsener imellem, og halschakraet forædles.
- 4: Ved altid at være sand og ærlig renses hjertet til næstekærlighed i livet og god stræben ved sin modtagelighed for intuitionens tankefrø. Det gode hjertechakra udvikles.
- 5: Ved at være upåvirket, hævet over sympati og antipati, sløres ikke tankens bevægelse i form og farve, når en bevidst bedømmelse skal gøres. Navlechakraet renses.
- 6: Ved ikke at såre, lemlæste eller dræbe i ånd, sjæl og fysisk krop, kan harmoni mellem disse dele af mennesket blive til helhed af helser og livskvalitet, og bækkenchakraet belives.
- 7: Ved altid at ville arbejde for menneskerigets Sag med sine 12 punkter findes der ikke længere plads for mørket, som fordrives fra rodchakraet.

Disse 7 øvelser med sin overgang til at arbejde for det internationale verdensrige udgør hvad mennesket i dag indenfor rammerne af sin frie vilje kan gøre, og dermed bevidst skabe med på sin og jordens skæbne. Hverdagen er blevet øvelsespladsen, hvor livet selv læser korrektur, og Martinus Center jordens center for menneskehedens uddannelse til kosmisk bevidsthed.

Oplysning og væsensforening

Hvad angår det andet indvielsesafsnit til oplysning, så udtrykker og indeholder den kristne kosmiske åndsvidenskab information på bølgelængde resonans med den hellige ånd. I samme grad forståelsen og indlevelsen findes, inspireres og oplyses eleven. Det 3`dje afsnit af indvielsen med guddommelig væsensforening sker i Martinus skole ved i broderskab af frihed og fredelig samarbejde, i Sagens tjeneste at deltage i skabelsen af menneskeriget på jorden, gøre det til et internationalt verdensrige. I intuitiv forståelse og samklang være til gavn, glæde og velsignelse for hinanden.

Mysteriesteder

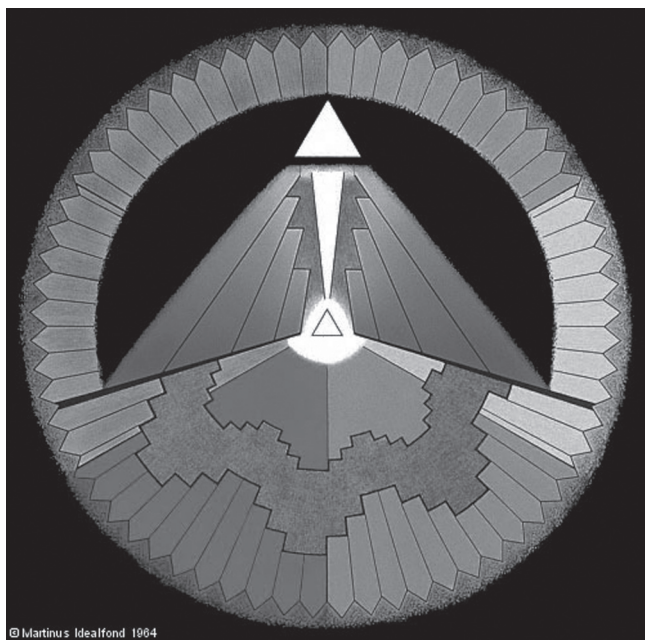
Mysteriestederne har altid været mødestedet for guddommens åndelige lærere og udviklede repræsentanter for menneskeheden. Verdensgenløserne har her kunnet føre kulturen fremad i overensstemmelse med Guds plan. Efter Jesus store gudstjeneste blev de sande mysterier trængt i baggrunden af mørket, og først med den nye store lysimpuls begyndende indstråling omkring år 1900 kunne de nye mysteriesteder træde frem i dette lys, som en undervisning i livsmysteriets løsning og guddommelig demokrati.

Rudolf Steiner lykkedes ikke med sin tempelbygning og Mikael skole, men som verdensgenløsningens sidste og største lærer for menneskeheden boede Martinus på Martinus Instituttet i København, og kunne indrette fremtidens skole. Han sagde, at der nu var givet menneskeheden de oplysninger, der skal til for at livsmysteriet åbenbares i menneskets forstand. Martinus Center vil vokse frem som jordens centrale sted for menneskehedens uddannelse til kosmisk bevidsthed.

Hjertets betydning

I symbol nr. 22 ”Den evige kosmiske forbindelse mellem Gud og gudesøn 2” ses sønnen nedadtil leve i den fysiske livmoders tilværelsesplaner med sine 4 elementer, og i evig kontakt med den åndelige verdens beskyttelse gennem Faderens primære bevidsthed. Forsynet med sine 8 violette bånd omgiver den hellige ånds hvide hjerte-forbindelse mellem fader og søn. Sønnen som med sit hjerte er modtagelig for automatisk intuitionsenergi gennem instinkt eller ved frivillig selvbevidst intuitiv kontakt i fader-søn princippet.

Også her kan der ses en analogi til sjælsstrukturens kronchakra med sine 8 blade og rodchakraet med sine 4 blade, som mødes i hjertet. De 8 violette bånd i forening med den centrale hvide lyskegle repræsenterer samfund af engle

på Jakob himmelstigens forskellige udviklingstrin. De himle som Martinus oplevede ved sit gyldne ildåb. Der findes 9 engle hierarkier, som ved livsenhedsprincippet forener sig op gennem kærligheds-, visdoms- og intuitionsriget til Faderens treenighed. Alle er de beskrevet i en moderne åndsvidenskab og velkendte indenfor religiøse samfund.

Hvor tidligere hjertechakraet fik åndelige impulser instinktivt udefra gennem sine 12 blade, til sin fysiske krop og sjæl, så indebærer den store fødsel, at de 12 kosmiske impulser begynder at kunne strømme udad fra hjertets midte, ved hjælp af kærlighedsenergi og en sans, som kan kanalisere intuitionsenergi, materialet for den hellige ånd. Og det er i hjertet, som krisusvæsenet Martinus med sine ord tænder livets fakkelt for der igennem at åbenbare Gud og realisere det menneskerige på jorden, som Jesus profeterede.

Verdensgenløsningen gennem tiderne

Som kristendommen ventede kristus genkomst, ventede buddhismen på Maitreya Buddha, hinduismen på Kalki Avatar og esoterisk islam på den tolvte imam til at forløse menneskeheden fra mørket. Maitreya Buddha betyder den, som bringer det gode, og ifølge en moderne åndsvidenskab har han opgaven gennem ordet og tanken at vække godhed i sjælen, og derved skabe det nødvendige åndelige grundlag for den fremtidige broderskabskultur, som i Apokalypsen kaldes Philadelphia. Og Maitreya Buddha vil ikke som forgængeren Gautama Buddha nøjes med at leve i sit åndelige lys, men tage kampen op med denne jordiske verdens nød og lidelse. Han forventes at begynde sin aktivitet 2500 år efter Gautama Buddha. Hinduisk visdom inddeler menneskehedens kulturud-

vikling i særlige tidsafsnit, og efter en mørkets tid (Kali yuga) på 5000 år, gik menneskeheden år 1899 ind i lysets tidsperiode af kommende 2500 år (Satya yuga). Martinus mente selv, at det som tidsmæssigt ligger hinsides det Gamle Testamente ikke længere har nogen værdi og angav det tidsrum til at være omkring 5000 år fra vor tid, ligesom han forudsagde, at oprettelsen af det fremtidige menneskerige ville ske inden for de næste 3000 år.

Den gamle ægyptiske kultur antages grundlagt med sit første dynasti af kong Menes omkring år 2880 f.k., ved tiden op til vores historiske tids begyndelse, netop ved starten af Kali Yuga. Og det er ikke uden grund at Martinus ved sit ophold i Ægypten på hotel Mena House ville besøge pyramiderne eller havde sit store vægtæppe med sfinks og pyramider på væggen i sin stue. Den gamle ægyptisk kaldæiske kultur vil modnet i kristendom præge det nye rigtige menneskerige.

Sjælland, Hamlet og Holger Danske

Det er interessant, at også en organisme som Sjæl(s)land har en sjælsstruktur med 7 hovedchakraer fysisk forankret på øen. På landkortet har Sjælland da også form af et hjerte. Kronchakraet længst oppe ligger ved Helsingør med sit Kronborg, hvor Shakespeare's Hamlet udspiller sig omkring livets mening: "at være, eller ikke at være", og ifølge sagnet skal Holger Danske i slottets undergrund og kælder vækkes til retfærdig kamp, når Danmark er i yderste nød. Der sidder den gamle viking på sin trone med sværd, skjold og hjelm, og venter på at blive aktiveret til strid for et nyt menneskerige på jorden.

Navnet Holger betyder spyd, og dets spids eller od peger mod Sjællands Odde, hvor øens pandechakra ligger ved Klint i Odsherred. I Martinus Center sidder der på receptionsbygningens sidevæg og vendt mod Terrassen et symbol for pandechakraet. En gylden femstjerne omgivet af 4-5 blå og hvide bølgeringe, som et gammelt tegn for at der på denne egn skal tændes et lys, som vil brede sig over hele jorden. Samme bølger genfindes på Odsherreds flag, og her med billedet af den gyldne solvogn over sig. Denne nationalskat, som vidner om en gammel solkult og et fund fra den lokale Trundholm Mose, byder alle gæster velkommen på deres vej op til området, som et Odsherreds kendemærke. I Martinus Centers åndsvidenskab genoplives denne solvogn til sit åndelige indhold, med solskiven som udtryk for den åndelige sol trukket af livets visdomsfyldte hestekraft og anbragt på en 6 hjulet vogn, hvis hjul hver har 4 eger. Jeget, overbevidstheden, de 6 grundenergier, elementernes 4 tilstande og kredsløbet med sin latente, skabende, maksimale og degenerative stadier. Roskilde med sin nærhed til øens højeste sted, Gyldenløveshøj, er Sjællands hjertechakra, mens København er navlechakraet.

OX

- spøgelse eller virkelighed?

v/Søren Ingemann Larsen

Et nyt begreb er dukket op i Martinus' univers, nemlig begrebet "OX". Begrebet debatteres for tiden, bl.a. i dette blad, der skrives bøger om det, og det inddrages i Martinusinstituttets undervisning med foredrag af Martinusinstituttets medarbejdere.

For nærmere at forstå betydningen af "OX" og hvilken vægt, det kan tillægges, må det være af interesse at se nærmere på, under hvilke nærmere omstændigheder det er blevet til og optræder hos Martinus, og dette er emnet for nærværende artikel.

Efter mine oplysninger forekommer "OX" kun et eneste sted hos Martinus, nemlig i "Den Intellektualiserede Kristendom", en værk udgivet posthumt i 2004 (Martinus døde som bekendt i 1981). Jeg har spurgt personer, som havde kontakt med Martinus i hans sidste år, bl.a. Tage Buch, Rolf Elving og Gerard Oude Groen og ingen af disse har nogensinde hørt Martinus omtale "OX".

I ovennævnte bog forekommer "OX" i alt tre steder, som det tillige fremgår af den fodnote, udgiverne har tilføjet. Det drejer sig om stykkerne 134 og 135, som gengives her (mine fremhævelser):

134. Hvordan er de levende væsener og Guddommen forbundet med hinanden? – For at forstå dette må vi tilbage til det område i Guddommen, der fremtræder som et immaterielt noget, og som i virkeligheden udgør Guds "jeg". Dette immaterielle noget vil vi herefter udtrykke som "OX". Dette jeg besjæler hele verdensaltet, både den fysiske og den åndelige side ved det. Det udgør det evigt levende noget.

Men det fremtræder ikke som en frigjort materiemasse eller som et stofoccean. At det er utilgængeligt for al sanseoplevelse forandrer ikke princippet. Det gør jo

netop den her følgende erkendelse mulig. Hvordan skulle det levende væsens eksistens være mulig, hvis ikke der eksisterede realiteter, der var højere og finere end den fysiske og åndelige materie, som menneskene er i stand til at sanse? – Det immaterielle noget – OX – som altså ikke er materie og kun udtrykkes som "immaterielt", fordi det ikke kan sanses, danner Guds jeg og forekommer således, at det også danner jeget i ethvert levende væsen.

135. Vi har her set, at hvert eneste levende væsen evigt og urokkeligt er forbundet med Gud. Hvad betyder det? – Det betyder tilsvarende urokkeligt, at Guds jeg er delt op i et uendeligt ocean af jeger. Verdensaltet materie eller fysiske og åndelige stofområde er gennemtrængt af det "immaterielle noget" OX, der også her danner et materien beherskende fast punkt og fundament for det lille materieområde eller den jeg-del af Gud, til hvilket det er knyttet. Dette bliver derved ligesom selve verdensaltet fremtrædende som "et levende væsen". Det har et jeg, det har en åndelig og fysisk organisme.

Rent teknisk er det levende væsen i princippet således allerede fremtrædende i "Guds billede". Men det er ikke lige just "det billede i Guds lignelse", de levende væsener skabes i. Men de er nået et godt stykke frem i klaringen af det "billede i Guds lignelse", som de levende væsener er i færd med at blive til. Vi er altså kommet frem til at se, at ethvert levende væsen udgør noget af Guds jeg og noget af Guds åndelige legeme eller struktur og ligeledes noget af Guds fysiske struktur. De kommer således også til at fremtræde med en synlig fysisk struktur og en usynlig åndelig struktur af en immateriel natur.

(Fodnote: I manuskriptet til stk. 134 og 135 benytter Martinus tre steder betegnelsen "OX". Denne betegnelse forekommer ikke andre steder i hans værker eller i de efterladte manuskripter, som indtil nu (2004) er gennemgået.)

Hvad der derimod ikke fremgår af fodnoten, er, at "OX" ikke forekommer i Martinus' maskinskrivne manuskript, men er blevet tilføjet i hånden senere. Den relevante side (176.B) i manuskriptet ser således ud:

Bogudgavens første forekomst af "0X" kan diskuteres, idet det i manuskriptet kunne se ud til at skulle have været "0.1." og ikke "0X". "0X" står ganske vist tilføjet i manuskriptet, men ikke på det sted, hvor det er tilføjet i bogudgaven. På det pågældende sted står der altså "0.1." og ikke "0X" !!

Bogudgavens anden forekomst kan næppe diskuteres. (Hvad der derimod er diskutabelt er det tilføjede "kun" i " --- og kun udtrykkes --- ". Den pågældende sætning forekommer i manuskriptet i form af en meget utydelig håndskrift, skrevet "på den anden led" vertikalt ned langs højre margen.

Det som udgiverne har fået til "kun", bør i stedet læses som "kan". Først da giver sætningen god mening. Det giver jo ingen mening at sige, at "det immaterielle noget "kun" udtrykkes som "immaterielt", fordi det ikke kan sanses"!!! - Det er da "netop" immaterielt, fordi det ikke kan sanses!!! - Så derfor skulle der ikke have stået "kun", men "kan".)

Men det kan næppe betvivles, at Martinus rent faktisk i sit ufuldendte manuskript har anvendt et begreb "0X" (selv om som sagt også "0.1." tillige med "0X" er tilføjet i hånden). Men ved nærlæsning svarer dette "0X" eller "0.1." fuldstændigt til det immaterielle i det levende væsen og Guddommen. Såvidt jeg kan se, introducerer "0X" intet, som vi ikke allerede kender fra Livets Bog som X.1. Hvis Martinus havde skrevet X.1 i manuskriptet, ville ingen have undret sig det mindste.

Det immaterielle jeg i det levende væsen og guddommen bliver konsekvent i hele Martinus' værk (altså den del, der blev udgivet i hans levetid) betegnet ved X.1 (eller Noget nr. 1). "0X" i det pågældende efterladte og ufærdige manuskript kan ikke siges at betegne noget, der har med skabevnen (X.2) at gøre eller med den materielle - for sansning tilgængelige - del af verdensaltet (X.3). Det kan heller ikke i den pågældende sammenhæng læses som en samlet betegnelse for "det levende væsen", nemlig kombinationen af X.1+X.2+X.3, hvilket Per Bruus-Jensen vist efter udgivelsen af "Den intellektualiserede kristendom" er begyndt at bruge betegnelsen "X.0" for (men sjovt nok ikke "0X"!!).

I nærværende blads forrige nummer (nummer 2 - juni 2008) har Per skrevet en artikel om "X.0" og "0X". Det er her er Pers pointe, at hele "løsningen" på "0X" ligger

i fortolkningen af ordet "danner". Per mener, som jeg forstår ham, at "danner" her skal betyde "skaber", således at "0X" skaber/danner X.1. Men X.1 er jo - får vi at vide i resten af Martinus' værk - den immaterielle evige og uendelige skaber og den årsagsløse årsag.

Så konsekvensen af Pers bud på en forklaring er, at den evige immaterielle og uendelige skaber og årsagsløse årsag - "X.1" - er skabt af eller har sin årsag fra en anden "evig immateriel og uendelig skaber og årsagsløs årsag", nemlig "0X". Den forklaring savner vist enhver logik. Ordet "danner" kan ikke være "løsningen", "danner" må være synonymt med "udgør". Der er med andre ord ikke noget grundlag for at konkludere, at "0X" er forskellig fra X.1.

Per Bruus-Jensen henviser i nævnte artikel til et symbol, som Martinus har fremstillet som forarbejde til de senere udgivne symboler, og på det symbol fremgår det, at Martinus lader trekanten symbolisere "den årsagsløse årsag". Dette harmonerer ikke med Martinus' senere terminologi, dvs i Livets Bog og Det evige Verdensbillede. Her svarer den "årsagsløse årsag" til X.1, og trekanten eller det treenige princip benævnes "det levende væsen".

Se fx Det evige Verdensbillede, side 168

"[...] Dette er symboliseret ved spørgsmålstegnet, der forekommer over de to trekanter, der symboliserer Guddommens jeg og Gudesønnens eller det levende væsens jeg. Men ved disse figurers trekantede form symboliserer de ikke blot jeg'et i væsenet, men også de to andre principper: skabevnen eller X 2 og det skabte eller X 3. Disse to X'er forbundet med jeg'et, der udgør X 1, danner som tidligere påvist det treenige princip, der er Guddommens og det levende væsens totalanalyse og dermed livsmysteriets løsning."

Livets Bog 1, stk. 262:

"[...] Paa hvert af disse Trin forekommer der en lille hvid Trekant; denne udgør Symbolet for et levende Væsen. Naar dette Tegn her i Livets Bog er blevet valgt til Symbol for det levende Væsen, skyldes det nævnte Væsens treenige Grundanalyse eller Identitet som „et treenigt Princip". Trekanten skal altsaa udtrykke, at Trinene udgøres af levende Væsener."

Livets Bog 3, stk 731:

"Paa Symbolets Stjernefigur Nr. 10 ser vi en Trekant. Denne skal ligesom paa de andre Figurer udtrykke det levende Væsen. [...]"

Nogle steder hos Martinus refererer trekanten dog til "jeg'et", men vanskeligheden er jo, at selv om det "levende væsen" kan opdeles i de tre X'er, er dette jo kun på et meget teoretisk analyseniveau. I realiteten hænger de jo sammen og kan ikke adskilles.

Men hvordan trekanten og det "treenige princip" end opfattes og benævnes i Martinus' værker, kan forekomsten af "0X" i "Den intellektualiserede Kristendom" ikke begrunde anvendelsen af dette begreb for "det treenige princip", for det betegner som nævnt på det pågældende sted i manuskriptfragmentet udelukkende noget, der svarer til X.1.

Men hvad er så forklaringen på forekomsten af "0X"? - Forklaringen ligger efter min opfattelse i, at der er tale om et manuskriptfragment, der ikke er meldt klart til udgivelse fra Martinus' side, og at det ikke var klart til udgivelse findes tydeligt bekræftet i historien om tilblivelsen af "Den intellektualiserede Kristendom", som jeg ikke skal komme nærmere ind på her. Men hvor kommer "0X"et fra? - Eller "0.1.", som jo også er tilføjet i manuskriptet.

En udmærket og sandsynlig forklaring er, at Martinus har haft begrebet "0" i bevidstheden, da han i hånden har skullet sætte begrebet ind i teksten - og der står jo både "0X" og "0.1." i manuskriptet. At begrebet "nul" har fyldt Martinus' bevidsthed, er ikke så mærkeligt, for det matematiske begreb "0" er, ved vi fra Martinus' analyse i Livets Bog 3, identisk med X.1, se stk. 1010, øverst side 1250 (i den originale udgave):

"Er Tallet Nul saaledes ikke lig „X. 1“, hvilket igen vil sige: det „faste Punkt“, medens de andre Tal er lig „Bevægelsen“?"

Livets Bog 3, stk 1023:

"[...] Og vi kommer da her til den Kendsgerning, at Talfabetets første Bogstav i sin Egennatur lige akkurat udtrykker det evige „Noget, som er“, hvilket igen vil sige „X. 1" eller Jeg'et i det levende Væsen og Verdensaltet."

Dette "facit" - at talsystemets "nul" er identisk med den "årsagsløse årsag" og dermed lig med "X.1" - forklarer og begrundet Martinus omhyggeligt og grundigt i de sidste ikke mindre end 42 stykker og 41 sider i Livets Bog bind 3 (stk. 1010-1052, side 1248-1289). Tydeligvis har det været vigtigt for Martinus at få os til at forstå denne sammenhæng.

Som jeg ser det, må man forestille sig, at Martinus, når han indstillede sin kosmiske bevidsthed på det immaterielle noget og den årsagsløse årsag, i en eller anden forstand tillige så begrebet "nul" for sig, men brugte benævnelsen "X.1" i overensstemmelse med den gængse terminologi.

Dette er grunden - er det min overbevisning - til, at han i et øjebliks svigt i koncentrationen fik skrevet "0X" og "0.1." (nemlig det "X" som svarer til "0") i stedet for "X.1". Vi bliver også nødt til at regne med, at selv om Martinus' kosmiske bevidsthed naturligvis var intakt også på hans meget gamle dage, var også Martinus afhængig af et "fysisk apparat" som redskab til at udtrykke den med. Og et apparat slides og ældes, og Martinus var tæt på de 90 år, da han indførte disse rettelser.

Det der også peger på, at "0X" her skal forstås som X.1 og ikke kan være et "nyt" begreb, er, at dette "nye" begreb slet ikke præsenteres i relation til "Det treenige Princip". Hvis "0X" seriøst fra Martinus side var ment som et begreb, der skulle relateres til de tre andre X'er, mon så ikke Martinus grundigt ville have forklaret, hvordan denne relation var?

Men det sker ikke. I det pågældende afsnit er ingen andre X'er nævnt, og intet som helst nævnt til forklaring på, hvorledes det nye begreb "0X" skal forstås i forhold til de tre kendte. Og alene det at Martinus sætter tallet "0" foran X'et og ikke bag ved X'et, som det jo er tilfældet med de andre X'er, virker meget mistænkeligt og inkonsekvent.

Og heller ikke denne anderledes placering af tallet lader Martinus et ord falde om. Alene af ovennævnte grunde, bør vores mistænksomhed være vakt. Det er netop i Martinus' stil, at begreberne står klare og utvetydige, så forvirring om muligt udgås. Når Martinus brugte 40 sider til at forklare, at "0" er lig med X.1, virker det mere end besynderligt, at Martinus introducerer et helt nyt begreb "0X"/"0.1" uden nogen som helst ledsagende forklaring.

At "Det treenige Princip" er den endelige sandhed, som ikke mangler yderligere og senere supplerings, bliver man overbevist om talrige steder, ikke mindst i Livets Bog 2, hvor de 3 X'er grundigt præsenteres:

Stk. 549: Som du ser, kære Læser, er „Noget Nr. 1" det altdominerende, eneste absolut eksisterende. Alt andet er og bliver Illusioner.

Stk. 550: Vi har nu været paa Livsanalyserækkens allerhøjeste Tinder og skuet hinsides Illusionernes Verden. Vi har faaet et Indblik i alle Tings „faste Punkt" bag Bevægelse, Former, Farver og Volumen. Vi saa alle Tings

Slutfacit: „Et Noget som er”. Og intet levende Væsen, selv ikke Guddommen, kan komme til noget højere Resultat. Naar en Analyserække, hundrede Procent i Kontakt med Logikkens Love, slutter med Facitet „et Noget som er”, findes der ikke mere noget at analysere.

Med dette Facit er vi ved Vejs Ende. Her er vi, i Kraft af Logikkens Love, ført til Altets eneste absolut første Aarsag, der igen i Kraft af sin Identitet som „et evigt Noget som er” bliver den eneste eksisterende Aarsag i Altet, til hvilken der ikke eksisterer nogen forudgaaende Aarsag. Dette „Noget” bliver derfor ogsaa at udtrykke som „den aarsagsløse Aarsag” og gør netop igennem denne sin Identitet sin egen evige Eksistens eller Uophørlighed til Kendsgerning.

Stk. 551: Mange vil maaske synes, at Analysen „et Noget som er” er en primitiv eller fattig Analyse, der umuligt kan dække Virkeligheden. De havde tænkt sig her at skulle møde noget kolossalt indviklet, noget hidtil ukendt ophøjet, noget kongeligt eller majestætisk.

For her maatte man da blive stedet Ansigt til Ansigt med Guddommen. Men lad mig skynde mig at gøre disse Læsere opmærksom paa, at disse Ting ganske rigtigt eksisterer, men kun i den nederste Ende af Analyserækken. De udgør jo Kulminationen af de af Guddommen „frembragte” Ting. De udgør Guddommens Aabenbaring, Manifestation eller Skabelse, og vor Analyse udtrykte jo netop de „ikke skabte” Realiteter. Man maa derfor søge blandt Guddommens Frembringelser, hvis det er Guddommens Overdaadighed i Majestæt og Vælde, man ønsker at blive stedet for. Da denne Overdaadighed er et Produkt af Guddommens Skabevne, vil den, i Livsmysteriets Analyserække, naturligvis ikke være at finde hinsides eller over Skabevnen, men under denne.

Det er tydeligt, at Martinus forventede, at mange ikke ville stille sig tilfreds med ”Det treenige Princip” som den endelige forklaring. Ovenstående citat fremstår således nærmest profetisk i denne situation. Per Bruus-Jensens udtalelse i ovennævnte artikel om, at ”vi ikke kan takke Martinus nok” for introduktionen af ”0X-faktoren”, må jo betyde, at Per er af den opfattelse, at Martinus’ hidtidige forklaring ikke var tilstrækkelig. Måske for ”primitiv” og ”fattig”.

Fremkomsten af ”0X” har i hvert fald netop haft som resultat, at disse ”mange” har fået, hvad de ønskede, nemlig en endnu mere kompliceret forklaring, som kun er egnet til at skabe uklarhed, mystik og usikkerhed om Martinus’ analyser. Når man læser Livets Bog 2 (se blot ovenstående eksempler og læs videre selv) har man svært ved at få det indtryk, at Martinus ikke mente det, når han skrev, at ”det treenige princip” er den endelige forklaring.

At Martinus i ærmet skulle gemme på et ”0X”, som han først ville løfte sløret for i sit livs aften uden yderligere forklaring, så vi alle kunne undres og forvirres, får man ikke indtryk at under læsningen af Livets Bog.

Hvis nogen vil forstå ”0X” som ”verdensaltet”, som derfor på en måde skulle være forudgående for og overordnet i forhold til X.1 - eller endda måske X.1+X.2+X.3 – savner noget sådant medhold fra Livets Bog. Det er netop en grundlæggende konstatering - hvor ”fattig” denne analyse i al sin simpelhed så end måtte forekomme - at verdensaltet har nøjagtigt den samme analyse som ethvert andet levende væsen.

Og så giver det jo ingen mening at benævne verdensaltet med ét (”0X”) og de levende væsener med noget andet ”X.1+X.2+X.3”. Hvis man gør det, giver det jo to forskellige analyser. Dette forklarer Martinus fx i Livets Bog 3, stk. 699, hvor Livsmysteriets 12 Grundfacitter præsenteres:

[...] Verdensaltet udgør saaledes akkurat den samme Analyse, det samme treenige Princip som det levende Væsen. Og dets Identitet som udgørend eet saadant Væsen er dermed urokkeligt stadfæstet. Da dette levende Væsen kun kan være den store og ene, der betegnes under Begrebet „Guddommen”, er alle levende Væsener saaledes fremtrædende i „Guds Billede efter hans Lignelse”. Dette er Mysteriets niende Grundfacit.”

Det ligger implicit i Per Bruus-Jensens forståelse af ”0X” (eller ”X.0”), at analyserne har undergået ”udvikling” i Martinus’ levetid, og at introduktionen af ”0X” (eller ”X.0”) i Martinus’ aller sidste år var et resultat af en sådan ”udvikling”. Her tror jeg, man overser noget meget væsentligt ved Martinus’ ”talent”. Martinus’ analyser er ikke, som normalt ellers for os andre ”dødelige”, et resultat af ”udvikling”. Vi andre udvikler vores viden i årenes løb i kraft af erfaring og studier. Men det var ikke tilfældet for Martinus.

Efter eget udsagn (som jeg antager er sandt) skete der det ganske usædvanlige, at han i forbindelse med sin ”store fødsel” i 1921 med ét fik adgang til al åndelig viden. Det var ikke nødvendigt for ham at ”tillære” sig den eller ”udvikle” den i hans nuværende inkarnation. Det er klart, at det var nødvendigt for Martinus at udvikle en terminologi, tilpasset til vores niveau, og det var det, han brugte de første ca. 10 år til, inden udgivelsen af Livets Bog 1. Og selv om Per gør meget ud af at understrege, at det skitsesymbol, der for ham er meget vigtigt for forklaringen af ”0X” (eller ”X.0”), er godkendt af Martinus, er og bliver det et foreløbigt skitsesymbol, som derfor skal tillægges tilsvarende ringe vægt.

Der er derfor ingen grund til at tro, at Martinus er blevet "klogere" som årene er gået og i sit 89. år pludseligt har opdaget, at der mangler et "X".

Når man ser på den forvirring, vildledning og mytedannelse, offentliggørelsen af "Den intellektualiserede Kristendom" har afstedkommet, der hvor den uden videre advarsel lader Martinus introducere på sine meget gamle dage et helt nyt begreb, der ikke genfindes i værket andre steder, da forstår man godt, hvorfor Martinus sagde, at senere medarbejdere ikke skulle udgive efterladte skrifter, når de ikke forstod dem, se Samarbejdsstrukturen (2003) 13.4, hvor Martinus angives at have sagt følgende på et Rådsmøde januar 1974:

"Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form".

I forbindelse med "Den intellektuelle Kristendom" er der i stedet sket det, at man alligevel har gjort et ufærdigt manuskript færdigt, som man end ikke har forstået. Som det let ses, kan dette ikke siges at respektere, hvad Martinus har ønsket skulle ske på dette punkt, og man kan undre sig over, hvad vi skal med Samarbejdsstrukturen og andre love og bestemmelser, der opereres med i Martinusinstituttet og dets Råd, hvis sidstnævnte ikke selv respekterer dem.

For tiden annonceres en nye Symbolbog med tekster udarbejdet på basis af nogle eksisterende båndoptagelser. Man må da håbe, at man lærer af historien om "0X", således at hvis symbolerne - i øvrigt imod Martinus' udtrykkelige anbefaling - bliver udgivet - at vi andre da i det mindste får adgang til disse båndoptagelser, så unødvendige nye mytedannelser om muligt undgås. Og at bogen i så fald ikke udgives i Martinus' navn som del af Det tredje Testamente, således som det er sket med Den intellektualiserede Kristendom. Se Samarbejdsstrukturen (2003) 13.5, Martinus, Rådsmøde august 1974:

"Symbolforklaringerne skal skrives af mig. De er i mig, og jeg kan ikke føre dem over i andre mennesker. Skal de skrives, så skal de skrives af mig. [...] Nogen tror jo, de ved meget mere, end de ved. Heldigvis ikke alle, men der er altid nogle, som mener, de ved det hele, og at de nemt kan lave det færdigt. Men hvad bliver der så ud af det?"

Som det vil være fremgået, mener jeg ikke, at det tilkommer nogen af os at forsøge at "komplettere" Martinus' verdensbillede og da slet ikke på et så spinkelt grundlag som det her foreliggende.

Konsekvensen af at tage "0X"/"0.1" seriøst som et "nyt" begreb i Martinus' verdensbillede er i mine øjne i virkeligheden skræmmende. Det må jo betyde, at vi ikke længere kan opfatte Livets Bog som indeholdende den fulde sandhed.

Der er intet grundlag for at antage, at Livets Bog ikke er den fuldstændige og endelige beskrivelse, som Martinus ønskede den, og det er svært at tro, at Martinus ønskede, at fundet efter hans egen bortgang af "0X"/"0.1" – tilføjet i håndskrift – skulle have den konsekvens, at vi nu ikke længere skulle kunne finde den fulde forklaring i Livets Bog, men i stedet skulle bruge tid og energi på endeløse spekulationer, studier af sekundærlitteratur og diverse "eksperter's" hypoteser for om muligt at finde ud af, på hvilken måde det formentligt manglende led - "0X"/"0.1" - eventuelt skal forstås i forhold til det øvrige værk.

Min opfordring vil være at gøre studiet af Livets Bog og de endelige symboler – i original og uændret form – til det absolut primære og reservere spekulative studier af de ufærdige og efterladte manuskripter samt forstudier til de endelige symboler til det absolut sekundære. Der er mere end rigeligt stof til vores intellektuelle stade i studiet af Livets Bog.

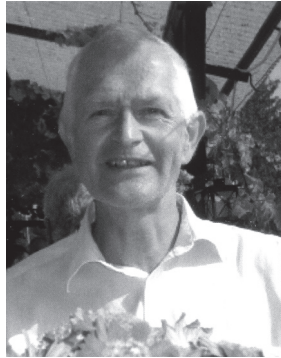
mail@ingemannlarsen.dk
http://0x.ingemannlarsen.dk

Se kommentar fra Martinus Institut side 43.

Svar på spørgsmål til min bog "Martinus, Darwin og Intelligent Design"

v/ Ole Therkelsen

Mange tak for det varierede og interessante tidsskrift, "Den nye Verdensimpuls", hvor der i nr. 2/2008 var fire spørgsmål til min bog "Martinus, Darwin og intelligent design" formuleret af Uwe Todt fra Schleswig i Tyskland. Spørgsmålene var som en gave til mig, mange tak.

Er den fysiske krop det samme som tyngdeenergi-legemet?

For at svare på det sidste spørgsmål først, hvor Uwe Todt i den ledsagende tekst angiver, at det er forkert, at jeg ikke skelner mellem den fysiske krop og tyngdeenergi-legemet. Martinus skelner ganske vist mellem den "fysiske krop" og "tyngdeenergi-legemet" i DEV1, symbol nr 6, men i Livets Bog 2 skelner han ikke og lader det fysiske legeme tælle med som et af de seks grundenergilegemer.

Martinus: "Som organer for underbevidstheden eksisterer det fysiske legeme i forbindelse med de fem andre legemer, som det levende væsen har til rådighed for sin manifestation" (LB2 stk. 329).

Martinus: "Og vi ved jo allerede, at det levende væsen har fem manifestationslegemer foruden det fysiske, og at det fysiske er nummer to i rækken" (LB2 stk. 343).

I selv samme DNV nr. 2, henregner Martinus i sin artikel "Livskraftens oprindelse" stk. 4 også det fysiske legeme til et af de seks grundenergilegemer: "Foruden det organ i den kosmiske organisme, som mennesket kender som sit fysiske legeme, besidder samme menneske fem andre kosmiske organer eller legemer, der også er dele af den kosmiske organisme."

Martinus maler med en bred intuitiv pensel, han var ikke medlem af "Pedantisk selskab".

Kan X2 eller moderenergien spalte X1?

Uwe Todt indikerer efter spørgsmål nr. 2, at det er fejlagtigt, når jeg skriver, at X2 kan spalte X1, da han ikke

har kunnet finde et sådant udsagn. Men Martinus skriver faktisk, at X2 eller moderenergien udgør et spaltningsprincip, der spalter det ene jeg ud i de mange jeger (DEV1 stk. 11.2-11.5, 11.10).

Han beskriver også, hvordan X1 via urbegæret og moderenergien bliver spaltet ud i de seks andre grundenergier eller livsenergier (DEV4 stk. 34.2).

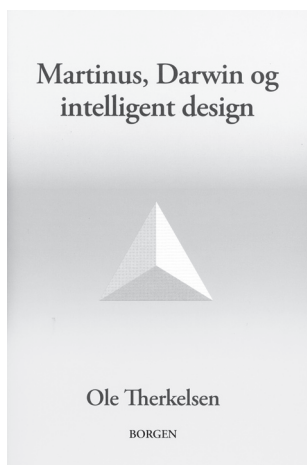
Naturligvis kan X1 ikke spaltes helt konkret ligesom noget skabt. Hvordan skulle noget immaterielt kunne spaltes rent håndgribeligt? – Men at forklare, hvordan dette "immaterielle noget" kan gøres tilgængelig for oplevelse ved en opspaltning i kontraster, kan kun ske ved eksempler og analogier fra det skabtes verden, og de må derfor forstås symbolsk og intuitivt.

Livet er enhed, der ikke kan spaltes, betoner Martinus. Det er kun i analysen, at man kan opdele det levende væsen i tre dele: skaberen, skabeevnen og det skabte – X1, X2 og X3.

Hvad er resultatet af verdensaltets opspaltning i de enkelte kontraster?

Det guddommelige noget, der rummer alt eksisterende i sig, har ingen analyse ud over dette, at det er et noget, som eksisterer. Dette første navnløse noget har Martinus givet den neutrale betegnelse, X1. Dette X1 kan imidlertid opdeles i de enkelte kontraster og derved gøres tilgængelig for oplevelse. Skabeevnen, X2, der er alle de kosmiske princippers moderprincip, har det potentiale, der skal til for at fremskaffe de enkelte kontraster, så de kan opleves. Hvis dette udspaltningsprincip ikke fandtes, ville livet være en umulighed. Skabeevnen er i sig selv ikke noget skabt, men blot et noget, som eksisterer. Dette noget nr. 2 har Martinus derfor givet den neutrale betegnelse, X2.

Udspaltningsens enkelte kontraster danner et skabt produkt, der udgøres af seks tilværelsesplaner og seks grundenergier, der er materialet for al skabelse og oplevelse. Enhver timelig eller skabt ting er en del af X3, men den samlede energisum af X3 har konstant eksisteret i al evighed. Summen af energi er konstant og dermed evig. På trods af alle de skabte detaljers foranderlighed er X3 altså i sin helhed af evighedsnatur. Dette noget nr. 3 er altså også blot et noget, som eksisterer, som Martinus derfor karakteriserer med den neutrale betegnelse X3 (LB7 stk. 2658.12).

Skabeprincippet X2 er som et kosmisk prisme, der symbolsk set udspalter det hvide lys, X1, i de seks grundenergi-er, X3. Herved kan man få en illusorisk oplevelse af den absolutte virkelighed, idet man kan få mulighed for at se virkeligheden igen- nem skiftevis røde, orange, gule, grønne, blå og indigo- farvede briller. (Se LB2 stk. 529-541).

Er X1 alt, der eksisterer?

Uwe Todt søger i teksten efter sit første spørgsmål at på- vise, at det er forkert, at X1 er det samme som summen af alle kontraster eller ”alt der eksisterer”. Han mener, der i stedet burde stå X3.

Men *verdensaltet* med alle eksisterende egenskaber er for Martinus det samme som X1.

Martinus: ”Vi kan således heller ikke med rette sige, at nævnte verdensalt er grønt, gult, blå, sort eller hvidt, hårdt eller fast, ondt eller godt, vådt eller tørt osv. – Det udgør alle eksisterende egenskaber tilsammen og bliver således også her uden analyse. Vort største sanseobjekt, verdensaltet, er således på alle måder i sin højeste ana- lyse kun at udtrykke som ”noget, som er”. Jeg har derfor udtrykt dette ved begrebet ”X”. Men da vi i det efterføl- gende kommer til to lignende analyser, har jeg udtrykt det her nævnte ”X” som ”X1”. (Den intellektualiserede kristendom stk. 104).

Martinus skriver også helt klart, at ”X1” eller ”dette guddommelige noget” ligesom nullet indeholder alle eksis- terende kontraster på en gang (LB3 stk. 1023). Martinus skriver også, at i realiteten eksisterer der i verdensaltet kun ”det guddommelige noget” eller X1, der således må være summen af alt, der eksisterer, som jeg også skriver i min bog. (se LB2 stk. 534, 549).

Paradokset med X3, der er timeligt og foranderligt, men også evigt og uforanderligt

En X-analyse er som sagt en analyse, der munder ud i, at den analyserede foreteelse ikke kan have nogen analyse udover denne, at det er ”et noget som er”. Paradokset med X3 er, at alle de enkelte dele i X3 er skabte ting, som er *timelige og foranderlige*, mens X3 i sin helhed udgør sum- men af alle kontraster, der udgør en *evig og uforanderlig* foreteelse, om hvilken man må sige, at det er ”et noget

som er”. Denne X-analyse eller helhedsanalyse af X3 er således identisk med analysen af X1.

Der er derfor ingen modstrid, når Martinus et sted [LB7 stk. 2658.12] skriver, at summen af alle kontraster er lig hele X3, og andre steder at summen af alle kontraster er lig X1. Begge analyser udtrykker nemlig den samme X-analyse.

Hvad skal man kalde X1 + X2 + X3?

Ligesom Martinus bruger jeg i min bog i mange passa- ger betegnelsen X1 i den *altdækkende betydning*. Denne samlede sum af ”alt der eksisterer”, X1 + X2 + X3, kalder Martinus også X1 [dog senere 0X], men det skyldes, at der igen er tale om den samme X-analyse af ”det im- materielt noget”, ”det guddommelige noget” og ”den årsagsløse årsag”.

Denne linje holder Martinus, indtil han omkring 1978 på de allersidste sider i manuskriptet til bogen ”Det Tredje Testamente, Den Intellektualiserede Kristendom, Efter- ladte manuskripter, Borgen 2004” netop introducerer begrebet ”0X” i stk. 134-135. (se evt. fodnote i bogen). Her bruger Martinus 0X som betegnelse for guddommens jeg eller det immaterielle noget. Han valgte altså her at skelne mellem verdensaltets tre X’er og 0X.

Per Bruus-Jensens svar

Ovenstående spørgsmål finder også sit svar i samme DNV nr. 2/2008, nemlig i det fortræffelige svar fra Per Bruus-Jensens side om Martinus’ brug af begreberne X1 og 0X. På glimrende vis analyserer han også essensen i de to omtalte stk. 134-135 i DIK.

Det første symbol, som Martinus tegnede, og som er gengivet i DNV nr. 2, er den trekant, der symboliserer det 0X, som også blev det sidste, han skrev om. Det er inte- ressant, når man tænker på, at Martinus siger, at noget er først fuldkomment, når hele kredsløbet er tilendebragt, og man er kommet tilbage til udgangspunktet igen. Martinus begyndte således med 0X og sluttede med 0X.

X1, X2 og X3 forudsætter gensidigt hinanden, mens 0X kan stå alene

Martinus forklarer i sine analyser, at X1, X2 og X3 gensidigt forudsætter hinanden. En skaber og en materie giver ingen mening uden en skabeevne. En skabeevne med materie giver ingen mening uden en skaber. Skaber og skabeevne giver heller ingen mening uden materie, mens 0X kan stå for sig selv som netop forudsætningen for de tre X-er.

Martinus kom ind i for høje analyser

Det er interessant, at Martinus ved stk. 137 i DIK afbrød arbejdet med færdiggørelsen af den bog ”Det Tredje Testamente”, der skulle introducere hans værk for offentligheden. Hele det lange og afsluttende kapitel 5, ”Det levende verdensalt – den absolut eneste sande Guddom” (stk. 103-137) lå i virkeligheden alt for højt. Martinus fortalte flere gange, at han gang på gang kom ind i alt for høje analyser, analyser som folk i dag slet ikke havde brug for, og som de måske først ville kunne forstå om flere hundrede eller om et par tusinde år.

Når Martinus netop på dette sted afbrød sit arbejde med denne bog, var det fordi han med 0X endnu engang var gledet over i analyser, der var alt for høje i forhold til bogens formål. I efterskriftet behandles en anden høj analyse: Er næstekærlighed en skabt eller en evig foreteelse? – Det er en interessant problemstilling, men hvem i dag har virkelig brug for denne analyse? –

Korncirkel fra Frankrig 11. juli 2008

Burde analyserne om 0X ikke være tilbageholdt eller bortcensureret af Martinus Institut?

Man kunne så spørge, om Martinus Institut burde have tilbageholdt disse analyser af 0X, når Martinus selv mente, at de var for høje for menneskene i dag. Men af nedskrevne båndoptagelser fremgår, at han overfor Institutets råd gjorde det helt klart, at det, han havde skrevet, kunne bruges, og hvis han ikke selv fik det gjort færdigt, ønskede han, at det blev bearbejdet eller ”reguleret” af andre, så det kunne udgives.

Martinus testamenterede hele sit værk til den selvejende institution Martinus Institut, og gav Instituttet retten til at *færdiggøre ikke afsluttede arbejder*.

På Instituttets hjemmeside www.martinus.dk kan man se det gavebrev af 18. juni 1980, hvor han overdrog ophavs-

retten til samtlige sine forfatterrettigheder til Martinus Institut. Blandt andet står der i gavebrevet: *”Overdragelsen omfatter alle fremtidige litterære arbejder, udkast til nye arbejder og arbejder under forberedelse, alle excerpter, henvisninger, notater, korrespondance, bilag, kort, tegninger og øvrigt materiale, samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder”*.

Som det fremgår af Martinus Instituts forord til ”Den intellektualiserede kristendom”, var jeg selv med til at redigere de efterladte manuskripter før udgivelsen i 2004, og jeg husker godt mine egne overvejelser, om ”0X” mon burde udelades. Jeg prøvede så at forestille mig, hvilket ramaskrig, der ville lyde, når det engang i fremtiden uundgåeligt ville komme frem, at udtrykket 0X var blevet bortcensureret. – Uanset hvad man havde valgt, ville der komme kritik.

Men alt det, Martinus har skrevet, er en gave til menneskeheden og skal derfor publiceres. Det er også i denne ånd, man arbejder videre på Martinus Institut, og øverst på dagsordenen står lige nu en udgivelse af 30 efterladte symboler, nr. 45-74 i en femte symbolbog DEV5, der kommer til at handle om ”Sygdom og helbredelse i kosmisk belysning”, der for mange er et meget interessant emne.

Manuskriptarket hvor Martinus indfører begrebet ”0X”

Som en lille detalje ville jeg gerne fortælle, at Martinus med rød kuglepen havde tilføjet en sætning i det maskinskrrevne manuskriptark til stk. 134: ”Dette immaterielle noget vil vi så herefter udtrykke som ...”. Det første udtryk var helt overstreget, men under udstregningen kunne man tyde N.S.E. og øverst på manuskriptet havde Martinus også skrevet n.s.e. med små bogstaver, som forkortelse for ”noget som er”. Under den næste overstregning kunne man tyde XN, hvor N formentlig skulle stå for N.S.E., ”noget som er”. Et enkelt andet sted på manuskriptarket var udtrykket X.0 også overstreget.

Disse overstregninger viste, at Martinus efter en del overvejelser var gået bort fra betegnelserne XN, X.0 og N.S.E. – Her må man jo huske på, at Martinus skrev på en gammeldags skrivemaskine, hvor det ikke var så let at rette som på moderne computere, og derfor var han henvist til at rette med håndskrift. Martinus må altså i flere omgange have gjort sig forskellige overvejelser, før han bestemte sig for, at det skulle hedde ”0X” – uden punktum. Herefter indføjede han med rød kuglepen 0X hele tre steder på manuskriptarket, som det nu nøjagtigt er gengivet i stk. 134-135 i DIK.

Fra de omtalte overstregninger havde Martinus med blå kuglepen for enden af en pil skrevet: ”o.l.”, som en

forkortelse for o.lign. eller ”og lignende”, før han havde fundet det rigtige udtryk 0X. Nu kunne man måske indvende at o.l. skulle tolkes som en ny betegnelse 0.1., altså med to punktummer. Men Martinus søgte netop et enestående udtryk, som han fandt i 0X, hvor han ikke brugte punktummer. Ved at bruge punktummer som f.eks. i et eventuelt 0.1. eller X.0 markeres jo, at to forskellige enheder kobles sammen, og det indikerer en begyndende optælling, som ved de tre X-er. Med et begreb 0.1., måtte man vel også kunne tale om 0.2. og 0.3., men det ville jo fuldstændigt bryde med hele Martinus’ X-terminologi. Martinus anvender udtrykket 0X ikke mindre end tre gange på samme manuskriptark, uden at det – i modsætning til de øvrige forslag – noget steds er blevet overstreget.

Hvorfor ikke X0 eller XN?

Hvorfor er 0X så det helt rigtige udtryk og ikke X0 eller XN eller noget helt tredje? – Ja, i Martinus’ analyser af talsystemet i LB3 stk. 1010-1051 findes et godt argument for valget af det foranstillede nul i udtrykket 0X og for ikke at anvende punktummer midt i udtrykket.

I tal-alfabetet findes der 10 tal-bogstaver: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9. Når man har talt til 9 er alle tal-bogstaver blevet brugt og enernes kredsløb tilendebragt, hvorefter man må begynde på et nyt kredsløb, tiernes kredsløb. I tallet 10 tæller det efterstillede nul med i optællingen. Nullet er en almindelig optællingsenhed på lige for med de ni øvrige tal-bogstaver.

Martinus påviser, at et foranstillet nul er identisk med X-analysen eller analysen af X1, det umanifesterede eller den årsagsløse årsag (LB3 stk. 1023). Det foranstillede nul tæller ikke med i optællingen ligesom det efterstillede nul. Tænk bare på de efterstillede nuller i din egen løn og formue eller gæld! –

Det foranstillede nul blev faktisk anvendt i den gamle 13-skala. Hvis man havde fået en dårlig karakter som 0 eller 3, kunne man nemt i karakterbogen skrive et 1-tal foran, så der i stedet kom til at stå 10 eller 13. Men for at forhindre dette snyderi skrev man altid 00 og 03 på eksamensbeviset hos de uheldige. – Ja, jeg kender naturligvis ikke noget til dette fra mine egne eksamensbeviser ☺.

Det foranstillede nul i karaktererne 00 og 03 viste, at man (desværre) ikke havde påbegyndt tiernes kredsløb. Nullet står her for noget, som endnu ikke er manifesteret, som den årsagsløse årsag, der i kraft af urbegæret kan sætte gang i et nyt kredsløb. (LB3 stk. 1037).

En X-analyse er som sagt en analyse, der munder ud i, at den analyserede foreteelse kun kan have analysen et noget, som eksisterer. Når der drejer sig om X1, X2 og X3 er det efterstillede tal er en optællingsenhed, hvorved Martinus nummererer sine X-analyser. Men Martinus søgte et helt enestående og altdækkende udtryk for det

immaterielle noget, der er forudsætningen for eksistensen af X1, X2 og X3. Når det skulle være noget, der gik forud for de tre X-er, skulle det jo ikke sidestilles med de tre X-er med en sideordnet tælleenhed i deres række. Den mest logiske betegnelse for ”dette immaterielle noget” måtte derfor være en betegnelse med et foranstillet nul: 0X.

Et efterstillet 0 er en tælleenhed og noget manifesteret

Et foranstillet 0 er et udtryk for noget umanifesteret

Korncirkel fra Italien 29. juni 2008

Tal og bogstavers skjulte sprog

Forfatteren til bogen ”Tal og bogstavers skjulte sprog” (Borgen 2006), Per Jan Neergaard har mundtligt fremført det synspunkt, at man, ligesom ved alle tal, egentlig også burde anvende det foranstillede nul i udtrykkene 0X1, 0X2 og 0X3. Det foranstillede nul er nemlig ifølge Martinus undgået mange menneskers opmærksomhed (LB3 stk. 1037). Martinus mener, at man egentlig burde skrive et nul foran alle tal (LB3 stk. 1015 og 1035), og i den anledning har han ligefrem lavet en ”Særplan over nullets betydning” i LB3 stk. 1032.

Ja, på denne baggrund kunne man egentlig godt skrive et nul foran X1, X2 og X3.

En X-analyse munder til sidst munder ud i et ”navnløst noget”, som Martinus kalder ”X”. For eksempel må man ud fra sætningen om energiens konstans konkludere, at al energi har evig eksistens, eller at X3 blot er ”et noget som er”, uden nogen forklaring, uden nogen begyndelse eller årsag. Tilsvarende analyser kan man også lave for ”skaberen” og ”skabeevnen”, som også blot er et ”navnløst noget”. Det vil sige, at *det foranstillede X* i en X-analyse i virkeligheden svarer til analysen af *det foranstillede nul*. Derfor ville det egentlig være dobbeltkonfekt at skrive 0X1, 0X2 og 0X3. – Martinus er altså godt garderet, når han i forvejen i de tre udtryk X1, X2 og X3 har et foranstillet X, der svarer til det foranstillede nul hos tallene, som i 01, 02 og 03.

Den initiale tomhed

Per Bruus-Jensen har skabt det interessante udtryk ”den initiale tomhed”, og han har ligefrem skrevet en bog med titlen: ”I begyndelsen var tomheden”. – Flere har indvendt, at de synes, det lyder helt tosset, for et evigt livsfænomen skulle have en begyndelse eller være udtryk for tomhed.

Men her må man skelne mellem ”en begyndelse i tid” og ”en logisk begyndelse”. *Analysen* af det evige liv må nødvendigvis have *en begyndelse*. Denne livets dybeste analyse må tage sit udgangspunkt i det, der eksisterer. Og hvad er det så, der eksisterer? – Det er det guddommelige noget, der rummer alt – inkl. moms ☺. Det rummer alle eksisterende kontrastpar, der ophæver hinanden, således at vi bliver nødt til at *begynde* med nullet eller tomheden.

Den initiale tomhed er det nul, man har, *før man begynder analysen af livet*. Efter analysen har man de tre indbyrdes afhængige faktorer X1, X2 og X3.

Hvad er liv? – Hvad er løsningen på livsmysteriet? – Analysen af X1, X2 og X3 er ifølge Martinus selve livsmysteriets løsning. Det forklarer, hvad liv er, og hvordan livet fungerer.

Ud fra disse betragtninger finder jeg, at *den initiale tomhed* er et genialt begreb for det 0X, der går forud for den treenige analyse.

Korncirkel fra Schweiz 20. juni 2008

X1, X2 og X3 kontrasterer hinanden

Man taler jo altid om to kontraster i et kontrastpar, som ophæver hinanden. Grønt og rødt lys er f.eks. kontraster, der kan udslukke hinanden. Alle spektrets farver kontrasterer hinanden, så de udslukker hinanden. Egentlig kunne man også sige, at X1, X2 og X3 er tre kontrastpar, der i til sammen i sin helhed ”mister farven” eller ophæver hinanden og bliver til det nul, der er den årsagsløse år-

sag eller det immaterielle noget. I analysen hører de tre X-er sammen, når det første X toner frem, toner de to andre frem samtidigt. Omvendt hvis et X forsvinder, så forsvinder de to andre samtidigt. Hvis skaberen kommer frem, kommer skabevnen og materien samtidigt frem. Når skaberen og skabevnen dannes, så dannes materien samtidigt, ligesom skaberen og materien kommer til syne samtidigt med skabevnen.

Det fælles udgangspunkt for dannelsen af de tre X-er er således ”0X”.

Perspektivprincippet som et udspaltningensprincip

Når nu alt eksisterende tilsammen udgør dette immaterielle noget eller 0X, hvordan er det så lige, at det overhovedet kan lade sig gøre at opleve livet? – Hvad er det, der bevirker, at man ikke er henvist til at skulle opleve alting på en gang? – Ja, det er jo et held, at man slipper for at skulle opleve alting på engang, for så var der jo kun nullet eller ingenting at opleve.

Noget, der rummer alting, kan ikke opleves! – Farver kan ikke direkte opleves i det hvide lys, selv om alle farver er til stede. Summen af alle farvekontraster giver nul. (se LB2 stk. 495-500). Hvis man adderer alle positive og negative elektriske ladninger får man ladningen nul, ligesom summen af -1 og $+1$ også bliver nul. Summen af alle eksisterende positive og negative tal giver også nul.

Men hvad er det så man oplever, når man ikke kan opleve alting på én gang? –

Oplevelsen af det immaterielle kan kun ske i X3 ved, at evigheden og uendeligheden begrænses og inddeles i mindre pakker, hvilket sker i kraft af opdelingsprincippet, X2. Enhver skabt ting udgør således en begrænset uendelighed (se LB6 stk. 1981, 2094).

Perspektivprincippet repræsenterer den begrænsning af uendeligheden, der gør det navnløse ”X” eller verdensaltet tilgængelig for sansning.

Ved en begrænsning af dele af helheden kan den ene kontrast komme til at gøre sig gældende og opleves i fravær af den anden. Når en ting opleves som grøn, skyldes det, at komplementærfarven rød bliver absorberet og udslukt. I det oprindelige hvide lys kan det grønne lys få lov til at dominere, når det røde lys fjernes. Ting i nærhorisonten opleves i fravær af tingene i det fjerne.

Det er dette *perspektivprincip*, som ligger til grund for al sansning, og som bevirker, at de nære ting virker store og de fjerne små, ligesom ved træerne langs vejen. (LB2 stk. 495-499). Alle ting er i virkeligheden lige store, eller rettere uden størrelse, når de ikke bliver oplevet under denne sansnings individuelle perspektiviske forhold.

I hvert rige opleves de kulminerende grundenergier i nærhorisonten og de mere latente i fjernhorisonten. I kraft af *perspektivprincippet* – *princippet for sansning* – overvurderer vi tingene tæt på og undervurderer tingene langt borte. En sansemæssig opspaltning af det guddommelige noget sker ved, at *X2* og *perspektivprincippet* sikrer, at der opstår kontraster eller forskelle ved at det nære opleves som stort i forhold til det fjerne. Men derved bliver oplevelsen en illusion. Sandheden er jo som i eksemplet med træerne, at de har samme størrelse langs hele vejen, selv om de nærmeste træer fylder mest i vort sanseperspektiv.

X1's dobbeltrolle som X1 og som 0X

I sit hovedværk undlod Martinus at skelne mellem 0X og X1, og herved undgik han at lave komplicerede analyser og forbehold, som ikke var nødvendige for at inspirere mennesker til at blive næstekærlige. – Selv nøjes jeg med at være næsten kærlig ☺.

Både 0X og X1 omtales af Martinus som ”det immaterielle”, ”den første årsag” og ”den årsagsløse årsag”, så forskellen kan ikke være særlig stor. Som tidligere nævnt forekommer det også, at Martinus for enkelhedens skyld vælger ikke at skelne mellem den fysiske krop og tyngdelegemet.

Det er altså en pædagogisk forenkling, når Martinus af og til anvender X1 i betydningen ”alt der eksisterer” eller 0X, og af og til som ét blandt de tre sidestillede X-er, X1, X2 og X3, der står for skaberen, skabeevnen og det skabte, der gensidigt betinger hinanden.

Som matematiker ville jeg gerne forsøge at udtrykke de to nuancer ved to ligninger:

1. $X1 = X1 + X2 + X3$
2. $0X = X1 + X2 + X3$.

Det er klart, at ligning nr. 1 ikke umiddelbart kan accepteres af den nøgne intelligens, for at forstå dette forhold må man nok have bistand af lidt mikrointuition. Men med god vilje udtrykker ligning nr. 1 i virkeligheden den korrekte ligning: X-analyse = X-analyse.

X1 er det af de tre X'er, der i sin natur kommer nærmest naturen af 0X, det immaterielle = den årsagsløse årsag.

For denne tolkning taler også Martinus analyser af talsystemet, hvor han påviser, at analysen af nullet er det samme analysen af X1. Men i analysen af talsystemet er nullet er ikke det samme som analysen af X2 eller X3. Slægtskabet mellem 0X og X1 er åbenlyst størst.

Derfor mener jeg stadig, at det er helt i overensstemmelse med Martinus praksis i sit hovedværk at jeg i min bog skriver, at X1 er summen af ”alt der eksisterer”.

Korncirkel fra Tyskland 7. juli 2008

Store udvidelser af analyserne

Da Martinus i juni 1978 bød velkommen til den nye sommersæson i Martinus Center, Klint, fortalte han, at han var begyndt at skrive en større analyse om jeget og det immaterielle. (se DIK, kap. 5).

Det følgende år kom han igen ind på, at han var gået i gang med store udvidelser af analyserne, som imidlertid var meget tidskrævende for ham, fordi han var oppe i 89 år og ikke havde de samme kræfter, som da han var 50 år. Han fortalte også til venner og medarbejdere, at der ville komme større analyser af Guddommen og af guldglorien. I et offentligt foredrag talte han om også udvidede analyser af det noget, der bestemmer bag kroppene.

Martinus: ”Det er disse analyser, som nu i særlig grad har sinket mig i færdiggørelsen af bogen ”Det Tredje Testamente”. Der kommer nogle store udvidelser af de analyser, De allerede har fået.” (Kosmos nr. 7/2008, stk. 5).

Der er således ikke tale om, at Martinus med indførelsen af begrebet 0X ville rette på nogle misforståelser eller fejl i hovedværket, men snarere at han ville give en ny og højere vinkling på Guddommens jeg og det immaterielle. I hovedtræk ser jeg ikke selv nogen væsensforskel mellem X1 og 0X, men jeg oplever alligevel en ny pædagogisk dimension ved indførelsen af begrebet 0X.

Verdensbilledteknik eller moral

Man kan næppe forestille sig alle de pædagogiske overvejelser, som Martinus med sin kosmiske bevidsthed har måttet gøre sig for at gøre livets allerhøjeste analyser og realiteter tilgængelig for almindelig jordmenneskelig intelligens.

Når man ved, at Martinus også talte om mellemspiraler, forstår man, at beskrivelsen af de syv spiralkredsløb i symbol nr. 14 også må være en pædagogisk forenkling. Martinus tilsigtede ikke, at man skulle fortabe sig i detal-

jer eller det, man kunne kalde ”verdensbilledteknik”. Martinus betonede med stor kraft, at hele hans værk var en morallære, der skulle stimulere til næstekærlighed og bidrage til skabelsen af en varig fred på jorden. Når Martinus fandt et spørgsmål var alt for langt ude på overdrevet eller for verdensbilledteknisk, svarede han ofte med et modspørgsmål: ”Hvad har det med moral at gøre?” – Og så blev der normalt helt stille.

Stilforskeren og åndsforskeren. Bogstaven ihjelslår, men ånden levendegør

Martinus kendte det bibelske udtryk: ”Bogstaven ihjelslår, men ånden levendegør” (2. Korintherbrev 3,6), og han udtrykker det samme ved at introducere de to udtryk, ”stilforskning” og ”åndsforskning” [Artikelsamling 1 stk. 7.18].

En stilforsker hæfter sig ved detaljer og enkeltheder i Livets Bog og kan måske her finde en konstruktionsfejl på et symbol eller en tilsyneladende modsætning i to bestemte citater, og konkluderer derfor, at der er begået en fejl. I kosmologien kan man nemt finde to citater, som modsiger hinanden set med stilforskerens øjne, men her skal man passe på, at bogstaven ikke kommer til at ihjelslå.

Intelligensens natur er at arbejde med håndgribelige ting og analysere dem ud i sine enkelte dele, og at forholde sig helt konkret til de enkelte detaljer. Men herved taber man overblikket og ånden i det hele.

Intuitionens natur er derimod at se helheder og sammenhænge, kort sagt at se ånden i det hele.

Den nøgne intelligens ihjelslår, mens intuitionen levendegør.

Guddommens jeg udgøres af alle de enkelte væseners jeger

Uwe Todt antyder i sit tredje spørgsmål med ledsagende tekst, at det er forkert, når jeg i min bog stk. 3.10 skriver, at guddommens eller verdensaltets jeg består af summen af alle de enkelte levende væseners jeger, som det fremgår af symbol nr. 8, 9 og 11 i DEV1. Ved udmåling af arealer på symbolerne er Uwe Todt nået frem til, at Guddommens jeg må være mere end summen af de enkelte væseners jeg.

Men Martinus skriver mange steder, at Guddommens jeg er lig med summen af alle de enkelte levende væseners jeger. Her skal blot to citater anføres.

Martinus: ”Disse to X'er [X1 og X2] symboliserer her henholdsvis alle de levende væseners jeger og X2 tilsammen. De danner, som vi også er blevet kendt med, Guddommens X1 og X2, hvilket igen vil sige: Guddommens

jeg og skabeevne.” (DEV3 stk. 29.2)

Martinus: ”De kan derfor ikke acceptere dette over alle ting hævdede guddommelige element, vi har udtrykt som *X1, og som udgør jeget i de levende væsener og dermed tilsammen Guds jeg.*” (DEV2 stk. 19.24).

Martinus' symboler er ikke konkrete gengivelser af de åndelige realiteter lige som landkort i geografien (LB1 stk. 9). Symboler skal ikke opfattes helt konkret, men netop tolkes symbolsk.

Martinus: ”For at forstå min illustrationsmåde rigtigt må man erindre, at de mentale eller kosmiske realiteter, som mine billeder er udtryk for, ikke har materiel eller fysisk form, men er identiske *med kosmiske verdenslove, grundprincipper, ideer, årsager og sansemetoder.* Men realiteter, der ikke har materiel billedlig form, kan jo hverken kunstnerisk gengives, kopieres eller fotograferes.”

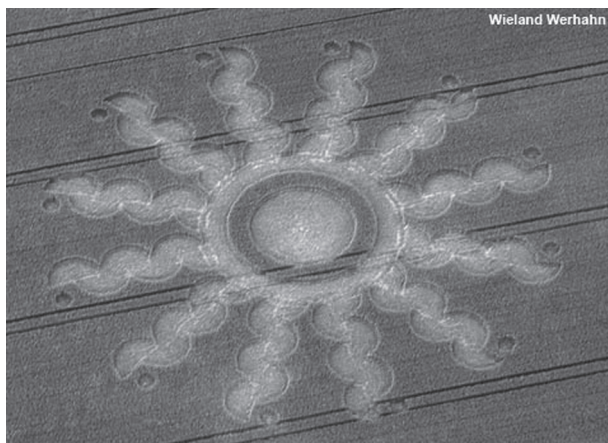
X1 og X2 er gode eksempler på fænomener, der ligger uden for den skabte eller manifesterede verden. Martinus skriver f.eks, at mødet mellem X1 og X2 ikke har noget sidestykke i sansernes verden (LB3 stk. 789). Dette forhold kan derfor ikke gives nogen konkret beskrivelse i vor skabte verden.

Korncirkel fra Tjekkiet 28. juni 2008

I forbindelse med hovedsymbolet nr. 11, der er opbygget af tre dele X1, X2 og X3, som vist på symbol nr. 8, 9 og 10, konkluderer Uwe Todt ved opmåling af arealerne for de forskellige X1'er på symbolerne, at *guddommens jeg er mere omfattende* end summen af alle levende væseners jeger. Men er denne konklusion ikke i højere grad udtryk for geometri og stilforskning end for åndsforskning?

X1 kan ikke på nogen som helst måde gives en realistisk gengivelse i det skabtes verden. Derfor skriver jeg også i forbindelse med det kritiserede eksempel i min bog stk. 3.5 med det hvide lys, der spaltes, at det hvide lys er *analogt* med X1, hvormed jeg tydeligt markerer, at det skal opfattes *symbolsk*. I forbindelse med eksemplet i min bog stk. 3.10 med Guds jeg eller lys, der spaltes ud i enkelte jeger eller lysstråler, skriver jeg igen udtrykkeligt, at der er tale om en *analogi*.

Korncirkel fra Tyskland 23. juni 2008

Martinus var ikke fysiklærer, som jeg var, og derfor er det kun naturligt, at jeg har brugt et billede eller en analogi, som Martinus ikke har brugt, men af den grund behøver det jo ikke at være forkert. – En tegning af det hvide lys' spaltning i et prisme til spektrets farver, ser ud lige som Martinus' tegning af "Det levende væsen", symbol nr. 6, der øverst har en hvid trekant, omtrent som en lyskegle, der bliver udspaltet i grundenergiernes farver. Eksemplet med det hvide lys, der spaltes i et prisme, og symbol nr. 6, udtrykker helt den samme symbolik. (se DEV4 stk. 34.2).

"0X" og "Teorien om alting"

Med et udtryk lånt fra den teoretiske fysik ville jeg gerne betegne Martinus Kosmologi som "Teorien om alting". Det er netop analysens begyndelse eller Martinus første analyse af livet i form af 0X, den første årsag eller det immaterielle, som retfærdiggør denne betegnelse. *Det immaterielle i form af 0X er nemlig summen af alt, hvad der eksisterer. – 0X er summen af alle eksisterende kontraster.* Det evigt eksisterende, uforanderlige, immaterielle 0X må således være hele rygraden eller grundstammen i et evigt verdensbillede!

0X, X1, X2 og X3 har imidlertid ingen reel eksistens! – Det eneste, der reelt eksisterer, er det levende verdensalt, der udgøres af de levende væsener. – Livet eksisterer! – Livet fungerer!

Martinus skriver: „Alt, hvad der overhovedet eksisterer, er en levende, arbejdende organisme" (LB7 stk. 2658 pkt. 1).

X-analyserne forklarer, hvad liv er, og hvordan livet fungerer, *men forklaringer af livet er ikke set samme som livet selv.* Martinus understøtter jo også i den grad, at det levende væsen udgør en uadskillelig enhed, der kun i analysen kun opdeles i de tre dele, X1, X2 og X3 (LB6 stk. 2164, 2185, 2282, 2344).

Når man kan sige, at X1 ved hjælp af X2 udspaltes i X3, er det ikke udspaltning, der har en begyndelse eller finder sted i et tidsforløb. Der finder ikke nogen udspaltning sted, for udspaltningen er evigt eller konstant eksisterende. Udspaltningen eksisterer i ethvert nu. Udspaltningen er noget, som blot eksisterer i forbindelse med det evigt fungerende liv.

0X og de tre X-er eksisterer således ikke reelt, de er kun led i Martinus' forklaring af livet. En forklaring af livet er ikke det samme som livet selv. Martinus' forklaring eller analyse af livet er allerede i fuld i gang, så snart X1, X2 eller X3 nævnes. *Livet har ingen begyndelse, men dets analyse har en begyndelse, som naturligt tager sit udgangspunkt i 0X.*

Nyheder om bogen – den trojanske hest

Til sidst ville jeg gerne lige i forbifarten oplyse, at "Martinus, Darwin og intelligent design" nu er oversat til tre sprog: svensk, engelsk og kroatisk, og udenlandske forlag er blevet kontaktet.

Oversættelsen til de tre næste sprog: spansk, fransk og russisk er godt halvfærdig, mens oversættelsen til tysk og portugisisk er påbegyndt. Det er tilsyneladende en god timing at introducere kosmologien ude i verden ved en sammenkobling med intelligent design, der er oppe i tidsånden. Darwin er også oppe i tiden, ikke mindst fordi der i 2009 fejres et dobbeltjubilæum i England: 150-året for Darwins bog om arternes oprindelse (Origin of Species) og 200-året for hans fødsel.

På mindre end et år er bogen blevet solgt i over 1000 eksemplarer, www.borgen.dk. Et foredrag om "Martinus, Darwin og intelligent design" kan høres på websiden www.oletherkelsen.dk.

Som noget helt nyt kan man nu også se en film på nettet om "Martinus, Darwin og intelligent design", nemlig på worldTV, hvor den dansk-russiske esperantist Aleksandre Kogan har oprettet en MartinusTV-kanal, der kan ses på adressen: <http://worldtv.com/martinusTV>.

MartinusTV-kanal er i skrivende stund nr. 17 på Europa-listen og nr. 1 på den danske hitliste, skarpt forfulgt af TV-kanalerne "Bevar Christiania" og "Espero" med bl.a. foredrag om kosmologien på esperanto.

Lidt humoristisk har jeg selv omtalt min bog som "den trojanske hest". Folk tror, at de har fået en bog om Darwin og intelligent design med sig hjem, men når de så åbner bogen, myldrer Martinus' analyser ud af bogen, ligesom soldaterne myldrede ud af den trojanske hest, da den var kommet godt indenfor bymuren i Troja. ☺

ole ☺ martinus.dk

VERDENSBORGERE

v/Joy Persson

Tro ikke at der ikke allerede eksisterer verdensborgere på vor lille planet. Og føler man sig selv som verdensborger, så kommer man i godt selskab. De mest kendte udgør en smuk krans af berømte navne rundt om Planetary Citizens brevpapir, hvoraf jeg kan nævne, for variationens skyld, Dalai Lama, Pablo Cassals, Dronning Juliane, Thor Heyerdahl, Arthur Miller, Edmund Hillary, Abbe' Pierre, Paul Henri Spaak, Arnold Toynbee, Yehudi Menuhin, Ærkebiskop Makarios og Gunnar Myrdal. Så både Norge og Sverige er repræsenteret, men – naturligvis ikke Danmark. Så meget om planetarisk borgerskab.

Det ideale samfund

Vi ved nu, at det ideale samfund, vores samfund, er et verdenssamfund. Og vi kender dets formålsparagraf nr. 1. Men hvis det er at springe alt for langt frem i tiden, kan vi nøjes med at sige, at den i dag kendte formulering af de grundlæggende menneskerettigheder naturligvis vil danne det helt selvfølgelige grundlag for livet i verdensstaten og er den grundlov, som overholdes af alle "amter" og "kommuner" i Verdens Forenede Stater – eller hvad man nu vil kalde det fremtidige Verdenssamfund.

Vejen til dette idealsamfund går over en ny og bedre FN-organisation, der ikke længere er forum for rivaliserende nationer og småstater, der sloges for egne interesser og prøver at sparke hinanden ud af samfundet, men noget der mere ligner en verdensregering af den slags, som vi kender i de vestlige demokratiske lande, med et verdensparlament og lovgivende forsamling med repræsentanter for alle forhenværende nationer. Måske får vi efterhånden en model til sådan et verdensparlament i det Europa Parlament med udvidede beføjelser, som snart kommer op at stå og skal vise sin duellighed på det overationale plan, hvor der før kun var tale om et mellemfolkeligt eller – statsligt samarbejde.

Det bliver det første virkelige forsøg på noget sådant her på jorden, og vil – hvis det lykkes - være en sejr for menneskeånden, der ikke kender til sådanne kunstige grænser,

men virker hen over hovedet, om jeg så må sige, på de "folkeånden" nede i dybet, der nu kæmper af al magt for at bevare deres "suverænitet" og holde menneskeånden fangen og fortiden i live, med reaktionære slogans som "ikke-indblanding i indre anliggender", og lignende dårskab. Som om sligt kunne eksistere, hvor menneskeheden er en' i en' verden, hvor alt angår alle?

For fuldstændighedens skyld må vi lige nævne, at hær og flåde i verdensstaten er en saga blot, men det, der i dag udgør de selvstændige staters krigsmaskiner kommer under kommando af en overnational "generalstab", der - indtil videre så længe det er nødvendigt – fungerer som verdenspoliti, der passer på, at der ikke opstår "borgerkrig" rundt om på kloden. Vi ser allerede begyndelsen til sådan et internationalt ordenspolitikorps i den højt respekterede FN-styrke med de blå baretter, som det er en ære at blive medlem af. Denne vil altid blive rekrutteret frivilligt. Anarki, som i dag mellem nationer vil til den tid, hvor det inter- eller overationale retssamfund er en realitet, være en ting, der hører den sorte middelalder til - hvor disse små feudalherrer med deres vindebroer og voldgrave lå i en evig fejde fra borg til borg.

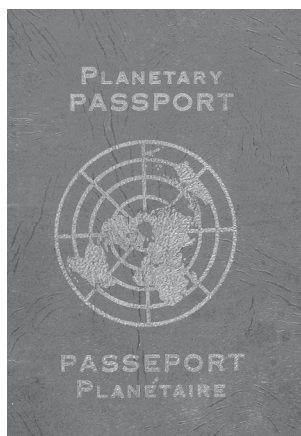
Utopi?

Er det utopi? – Jeg kalder det vision. En fornemmelse af, hvad det, der allerede er i gang vil udvikle sig til. Alt sker i faser eller cykler, spiralcykler, hvor første cyklus altid er et skrøbeligt forsøg på at realisere en ide', som lige er kommet ind i verden (hvor den så kommer fra?) og som altid ender med nederlag – grundlaget er endnu for skrøbeligt. Man forsøger igen, og anden fase går lidt bedre, ideen har slået rod, er blevet forstået, er "modnet", og grundlaget er bedre for andet forsøg på at realisere den samme ide'. Men først i tredje fase, eller en endnu senere fase, lykkes det til fulde. Ideen har fundet sin rette form, sin endelige form og opfylder det formål, der var hensigten med den.

Den første spæde begyndelse til det Verdenssamfund, jeg har udmalet, var som bekendt Folkeforbundet; anden fase har vi i dag i de Forenede Nationer. Ingen af dem levede op til idealet af gode grunde – ideen er ikke modnet tilstrækkeligt. Men hvad bliver tredje fase?

Europas Forening begyndte beskedent med "Europarådet", og anden fase har vi i dag EU med dets snurrige blanding af idealisme og griskhed, af storsyn og pedan-

teri, af europæiske visioner og national egoisme. Medens rodnettet knyttes fastholdes visionen af dem, hvis hjemsted er de højere luftlag. Når pragmatikere og visionære forener sig, er både jord- og luftforbindelse i orden, og visioner kan materialiseres – omend under store vanskeligheder. Tredje fase vil blive hvad Europaparlamentet vil gøre den til – vi får se, hvor mange ægte europæere, der er i Europa!

Fra ”Øf”markedet til en dermed beslægtet sag, som ikke skal forbigås, når vi taler om det idealsamfund, vi ønsker i fremtiden, for det er noget meget centralt i den skabelse af et humant samfund med det rette miljø, de rigtige relationer mellem mennesker og dyr og hele den øvrige natur. Som vi husker: enheden med Kosmos og broderskabsfølelsen overfor alle medskabninger indenfor vor radius. Hvordan forholder det sig med det i dag? Vi kender alle svaret: ikke for godt. Vores civilisation hviler på ”et system af torturkældre”, som det ikke er rart at tænke på, men som mere og mere kommer til offentlighedens kundskab og bliver til dårlig samvittighed og til sidst til et krav om at få det stoppet, bragt til ophør, for det kan vi ikke leve med.

Hvad lever vi med?

Er det Øfgrise, tremmekalvene, burhønsene, KZ-kyllingerne, Strasbourg-gæssene, forsøgsdyrene – alle disse ofre for menneskenes egoisme, griskhed, råhed og stupiditet? Horribelt fordi det er organiseret, systematisk, iskoldt, kalkuleret og af samfundet og ”systemet” blåstemplet kynisme. Kan noget være i mere skrigende modsætning til begreber som: skønhed, harmoni, kærlighed, retfærdighed, musikalitet (musisk livsstil), miljø og renhed i levevis? Alt det, som vi tilstræber i det nye samfund! Hvordan kan det forenes?

Det kan det heller ikke. Disse ting er i dag kommet i fokus, blevet et emne for offentlig debat, og når en sag er nået så langt, er der ikke langt igen: den begynder at blive utålelig, og enden er nær. Som det hed i en artikel – og jeg citerer, for det fortjener at blive gentaget: ”Er vor behandling af forsøgsdyr udtryk for en slags ”nazisme”? Har vi ret til at påføre vore medskabninger ufattelige lidelser for at salvere os selv? Vi har en ret – den stærkeres. Det er sandsynligvis også den eneste. Hvis dyreforsøg bliver forbudt... Så ville man til sin forbavselse se, at videnskaben alligevel klarede sig udmærket, når den havde vænnet sig til den nye situation.

For kan man ikke komme længere ad en vej, finder man en anden. Det er bare så let med disse sølle dyr, man har lige ved hånden. Og når man hører den voldsomme forargelse, der kom til udtryk i forbindelse det barske samlebandsmord på fjerkræ, som man har overværet i TV – ja, så spørger man sig selv, om folk da troede, af kyllinger er født hovedløse samt gryde og grillklare, og om de lever i den forestilling, at bøffer og kalvesteg vokser på træerne? Ingen bør være i ringeste tvivl om at menneskets praksis som ådselæder medfører frygtelige lidelser og død for millioner af værgeløse medvæsener. Vi er alle under anklage for ikke at vise vor næste – medmennesket og med dyret – tilstrækkelig kærlighed, omsorg og respekt. Lad os hurtigst muligt få lært, at det er vor pligt, at elske dem og skåne dem i videst tænkelig omfang. For deres skyld og for vor egen skyld”. Citat slut.

Der kunne skrives en hel artikel om denne sag alene, men lad os stoppe her. I fremtidens idealsamfund æder man ikke sine medvæsener – det siger næsten sig selv! Ej heller påfører man andre (dyr eller mennesker) lidelser for selv at undgå dem. Også en selvfølge. Det nye samfunds mennesker af høj human standard vil høre om disse ting med den allerstørste gru og vantro, omtrent som når vi i dag hører om menneskeofre og kannibalisme i fortidens hedenske kulturer, om man kan kalde dem sådan. Kan man kalde vores egen kultur civilisation? Er de her nævnte ting civiliserede? Ikke hvis vi bruger Kenneth Clarks definition. Der findes barbariske kulturer, men civilisationer er altid civiliserede. Tør vi kalde os civiliserede i dag? – Derfor er det godt, at vi har en fremtid. Lad os gøre den civiliseret. Vi kan jo, hvis vi vil.

Det menneske, vi kender, vil blive overgået af en mennesketype, hvis omrids vi nu kan ane, fordi dets egenskaber er begyndt at gøre sig gældende i verden. Egenskaber, som er latent til stede i os alle og kun venter på at blive udfoldet, venter på vor vilje. Det ”nye menneske”, som er på vej til at folde sig ud af det gamle, vil – efterhånden som dets indflydelse vokser – totalt omskabe verden i sit billede, for enhver ny bevidsthed vil med tiden skabe sin egen fysiske form. En vi kan allerede i dag se, hvordan principperne for det nye liv og den nye verden er ved at finde deres formulering og påvirke menneskers tanker.

Pionererne der går foran viser vejen i denne fornyelsesproces er praktiske folk med problemerne inde på livet. De har megen modstand at overvinde. Vi må lære at kende dem, hvor de end virker, og støtte dem i deres arbejde, hvor vi kan. De er menneskehedens håb og det stærkeste indicium for at en ny menneskehed er ved at blive ”født” på jorden, og en ny verden blive skabt. Lad os hver især blive medskabere.

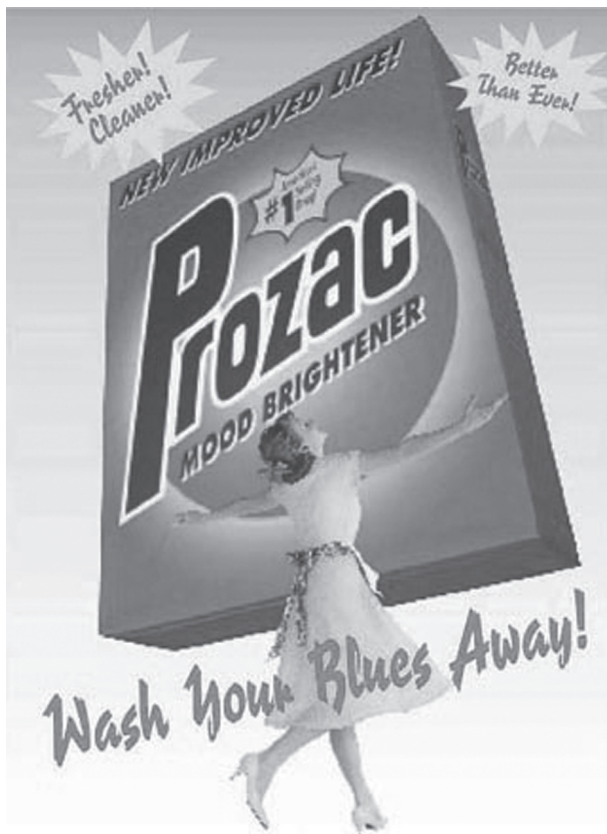
(Skrevet i 1978)

TIDENS MENTALE PROBLEMER

v/Ruth Olsen

Flere og flere mennesker får psykiske problemer i disse år. Selv om man har strammet reglerne for det, er antallet af førtidspensionister p g a psykisk sygdom tredoblet de sidste ti år. Og til trods for materielt set gode tider for de fleste vokser antallet af selvmord, ja stadig flere helt unge mennesker finder ikke livet værd at leve. Selvdestruktiv adfærd blandt børn og unge er blevet et udbredt fænomen. Mange søger at befri sig for den følelsesmæssige smerte ved at påføre sig fysisk smerte.

Der tales meget om stress, angst og depression. For nu er det så udbredt, at det ikke længere er et tabu-emne. Tidens store spørgsmål synes at være: ”Hvordan får jeg det bedre med mig selv?” Følelsen af ”ikke at være god nok” flourerer. Man søger forskellige udveje – psykologer, terapier, bl.a. coaching, diverse stimulanser og kemiske stoffer (det er ikke kun sportsfolk der tyer til kemien for ”at forbedre sig”). Ja, man søger endda til plastikkirurgi for at blive mere tilfreds med sig selv.

Lægevidenskaben er tydeligvis i vildrede, og eftersom de fleste tror, vor mentale tilstand er et spørgsmål om kemisk-elektriske processer i hjernen, forsøges problemet hovedsageligt løst v.hj.a. medicin. Ja, der er dem, der tror ”menneskehedens frelse” vil kunne hidføres via kemisk manipulering af hjerne-funktionerne.

Nu ved vi fra åndsvidenskaben, at nok er hjernen vigtig som ”transformator”, men det er ikke den, tankerne og følelserne kommer fra. Hvad er så ifølge denne åndsvidenskab de dybere årsager til den mentale misère? Og kan vi med en bedre forståelse af menneskets mentale/åndelige struktur finde nogle løsninger?

Vor øgede sensibilitet

Først må vi konstatere, at menneskene generelt er nået til et trin i udviklingen, hvor vort nervesystem er blevet mere forfinet. Følelsesenergien/følelseslegemet er under stærk udvikling og har dermed givet os en større sensibilitet. Som Martinus skriver i LB II stk.296: ”Den forfinede sjæl har forfinet dets fysiske legeme, forædlet dets blod og gjort nervesystemet overordentlig følsomt og sart.”

Vi er altså blevet mere psykisk påvirkelige. På den ene side har vi fået bedre evner for at nyde f.eks. god musik, naturens skønhed osv, på den anden side kan vi dårligere tåle grove og primitive energier. Det viser sig f.eks. , når soldaterne kommer hjem fra krigen i Afghanistan med svære psykiske problemer.

En anden væsentlig årsag er at finde i vor øgede tankeaktivitet og den generelt manglende viden om, hvad tanker er. Martinus forklarer os, at tanker er stråleformig energi, altså elektricitet, og kalder det ”individets livskraft og dermed hovedfaktoren i bestemmelsen af individets sundhed og sygdom såvel legemligt som sjæleligt” (Bisættelse kap. 47-48).

Tankeaktiviteten udgør en elektrisk spænding i nervernes ledningsnet. Den belastning kan ”nettet” udmærket klare normalt, fordi skaderne repareres under en almindelig sund nattesøvn. Men mulighederne for overbelastning er mange. De fleste aner nok, at negative tanker virker nedbrydende på nervesystemet, og den i vor tid så udbredte

utilfredshed med sig selv er især ødelæggende, fordi den har en tendens til at blive permanent.

Mange føler, der er så mange krav, man bør leve op til, ikke mindst de krav, man stiller til sig selv. Samfundets udvikling går så hurtigt, at mange oplever, de ikke kan følge med. Og da flere og flere erkender, at ansvaret for ens liv og dets problemer er vort eget, og at skylden således ikke kan lægges på ”de andre”, bliver de selvbebrejdende tanker alt for mange.

Den generelle, ja universelle, kamp mellem ”det gode og det onde”, mellem selvisk og uselvisk, er med vor udvikling blevet til et enerverende indre anliggende i form af ”dårlig samvittighed” efterhånden, som vi ”ved bedre”. Idealerne kender vi, ikke mindst de, der har læst Martinus, men fra teori til praksis er der jo et stykke vej. Martinus har skrevet en del om vigtigheden af at kunne tilgive andre, men det er faktisk også vigtigt at kunne tilgive sig selv. Vi er ikke og behøver endnu ikke være fuldkomne, blot vi dog ”øver os”.

Rigtige og forkerte tanker

Problemet er ikke, at vi er begyndt at tænke så meget – det er jo meningen med udviklingen – men at vi tænker ”forkert”. Når Martinus kalder tanker for ”livskraft”, har han jo nok ikke tænkt på de negative, for de er nærmest energi-røvere. I LB II har han forklaret, hvilke energier vi bruger til at sammensætte vor tankeverden og dermed bevidstheden.

Vor mentalitet, siger han, er en (uligevægtig) blanding af tyngde- og følelsesenergi. Da tyngdeenergien er en slags eksplosionskraft, bruger vi følelsesenergien til at binde og dermed ”civilisere” tyngdeenergien. Først når vi – v.hj. a. intelligensen – når frem til en balance mellem disse to energier, opnår vi fred og ro i bevidstheden. At finde og manifestere den balance er ingen nem sag. Alt for meget af det ene giver en aggressiv irritabel mentalitet, og alt for meget af det andet giver tendens til depression og melankoli. Begge ubalancer svækker nervesystemet.

Som det overgangsvæsen, vi jordmennesker er, er det nu engang vor opgave at lære, hvordan vi skaber balancens fred i vort sind. Vi skal altså lære at styre vort tankeliv. Det gør vi ikke ved at sætte os ned og prøve at gøre os tanketomme (dvs meditere), selv om det for en stund aflaster nervesystemet og således kan virke som en ”lise for sjælen”. Og det er jo godt nok. Men opgaven her på jorden er altså, at vi ved viljens hjælp lærer at bruge de rigtige ”tankestoffer”.

Men – vil en og anden nok indvende – tankerne trænger sig jo på ”af sig selv”. Især i kriseperioder synes det

umuligt at styre det mylder af mørke tanker og angstfyldte følelser, der kører rundt i bevidstheden og får os til at føle os som ofre for ustyrlige kræfter. Faktisk mener Martinus, at vi nu er kommet så langt i poludviklingen, dvs i udviklingen af vort intellektuelle center og dermed af intelligensenergien, at vi med viljen er i stand til at stoppe de dårlige tanker og sætte nogle gode i stedet.

Det er dog ikke så let, når bevidstheden er fyldt med forestillingsbilleder af alskens katastrofale mulige hændelser. Med vor udvikling følger jo også et mere righoldigt indre liv og dermed øget forestillingsevne. De skrækvisioner, vi er i stand til at udmale os i tankerne, har forskning i øvrigt vist, har ligeså stor virkning på nervesystemet, som hvis de var oplevet i ”virkeligheden”. Hvilket blot viser tankernes virkning på kroppen, og at det er det ”åndelige”, der styrer det fysiske.

Jeg har i øvrigt læst et sted, at utilfredshed, irritation og undertrykte protestfølelser især virker ødelæggende på fordøjelsesorganerne, og her især på bugspytkirtlen, hvilket forårsager diabetes. Vor tids øgede diabetes-tilfælde kan altså også have mentale årsager udover den forkerte kost.

Uanset om man, som naturvidenskaben gør, betragter de indre forestillinger som ”fri fantasi”, eller mener de kommer fra vort righoldige erindringskartotek fra forudgående inkarnationer, så gælder det om at mobilisere ”det kølige overblik” og ikke lade sig ”rive med ned i dybet”. Populært sagt: Vi skal styre tankerne, det er ikke tankerne, der skal styre os.

Stuart Wilde skriver i øvrigt i sin bog ”Bekræftelser” (Sphinx 1993): ”Det du tænker skaber det, du føler. Det er dine følelser, som farvelægger din virkelighed. Når du føler eller fornemmer en stemning, så hænger den stemning omkring dig som en sky, som du skal kigge igennem, når du kigger på verden. Dine tanker laver om på din personlige sky af følelser, som så udsender og tiltrækker andre manifestationer af livskraft, der er magen til, altså har samme energi eller stemning. De følelser du skaber, trækker dig hen til områder på det fysiske plan, som matcher følelsen.”

Tankestyring

Martinus giver ingen konkrete teknikker til tankestyring, men det er der andre, der forsøger at gøre, og der findes en del bøger om det. Jeg skal nøjes med at fortælle om én, nemlig Maria Ørnbo Trier's "Et liv uden angst" (Pretty Ink 2007). Den indeholder ni kvinders historier om, hvordan de var fanget og lammet af angstfyldte tanker, de ikke selv kunne forstå, hvor kom fra. Løsningerne er forskellige, men de handler stort set alle om, at personerne får ændret deres måde at tænke på.

Der er en kognitiv terapeut, der foreslår klienten at skrive en dagbog med positive tanker og oplevelser og læse i den, så snart de mørke tanker melder sig. Der er en åndedræts terapeut, der foreslår at ændre handlevaner og indoktrinere sig selv med gentagelser af positive sætninger. Der er en coach, der foreslår man går i dialog med angsten, stiller kritiske spørgsmål til den, om den f.eks. er blevet en undskyldning for at være passiv, og så give slip på den i en accept af, at man ikke behøver være perfekt.

Andre foreslår positive visualiseringer, afslappende åndedrætsøvelser og motion. Eller man kan flytte sit fokuspunkt fra angsten til ydre ting, f. eks. et smukt fredfyldt billede. I det hele taget påpeges vigtigheden af at lytte til kroppens signaler og foretage ændringer i sit liv derefter i stedet for at bedøve signalerne med et eller andet. Eksemplerne viser, at det godt kan lade sig gøre at ændre sine destruktive tankevaner.

Åndsvidenskabeligt set

Jeg vil mene, det bliver en hel del nemmere, hvis man via åndsvidenskaben har fået kendskab til menneskets mentale situation, til livets generelle vilkår og logiske sammenhæng. Megen dødsangst kan f.eks. undgås, når man ikke bare tror men ved, at der venter en fredfyldt ferie forude, og at den læreproces, vi eventuelt må afbryde i utide, blot fortsætter i næste inkarnation.

Åndsvidenskaben har også gjort det nemmere at acceptere verden og menneskene, som de er, uden at blive hærget af negative tanker over grusomhederne og de tilsyneladende uretfærdigheder, når vi ved, hvilken højere mening, der er med dem. Med den større medlidenhedsevne, vi nu har fået udviklet, og med billeder af andres lidelser bragt lige

ind i vore stuer via TV, er det dog ikke nemt at bevare den mentale balance, selv om vi ved, at alle disse lidelseserfaringer bringer verden lidt nærmere til det rigtige, fredelige, kærlige menneskerige, alle længes efter.

Martinus har givet os syv leveregler, som vi kan prøve at leve efter og således individuelt bringe os lidt nærmere et fredens rige i os selv. En af disse regler siger, at vi ikke skal "tage til genmæle", men jeg ved ikke, hvor sundt det er i denne endnu så ufuldkomne tid, i hvert fald ikke hvis man tolker det derhen, at alle meningsforskelle skal "puttes ind under gulvtæppet". Manges – især nok kvinders – mentale problemer skyldes for en del, at de aldrig har lært "at sætte grænser". Det kan give angst, hvis man oplever, man helt mangler kontrol over eget liv.

Nu tror jeg ikke, Martinus med den nævnte leveregel mente, vi skal undertrykke os selv og vore holdninger. Det er jo en vigtig del af den almindelige udvikling, at meninger brydes i dialog, men han ønskede selvfølgelig, at vi skulle gøre det i venskabelighed uden negative følelser. Som han skriver i artiklen "Livsmodet" gælder det om "i den givne situation at gøre det, der er det kærligste at gøre uden nogen form for vrede, bitterhed, skuffelse eller irritation. Man kan godt være bestemt uden at være arrig."

Ud over tankernes store betydning for vort mentale velbefindende, nævner Martinus andre faktorer. F.eks. nævner han i artiklen "Unaturlig træthed", at kød kræver så megen energi at fordøje, at det kan føre til sygdom, efterhånden som vor organisme bliver mindre egnet til at præstere "det dræbende princip", som fordøjelsen jo er (bortset fra af moden frugt). Desuden kan vi i bogen "Bisættelse" kap.55 og 56 læse om, hvordan både for lidt søvn og for megen søvn svækker nervernes ledningsnet og forhindrer den sunde livskraft-overførsel.

Megen psykisk lidelse kan have sin årsag i tidligere liv, dvs vi kan have en karma, det nu gælder om at få mildnet via begrebet "syndernes forladelse". Hvis det lykkes os at fylde vor aura med lutter kærlige energier, vil vi være beskyttede, dvs at eventuelle skænbuer fra tidligere liv "preller af". Og så kan vi i øvrigt øve os i ikke at skabe ny uheldig karma, altså undgå at påføre andre angst og bekymring, men i stedet søge at være til glæde for andre.

I det hele taget er åndsvidenskaben en uvurderlig hjælp til at forstå sig selv og meningen med det hele. Selv om det for den, der står midt i lidelsen er en ringe trøst, så er det dog en trøst, at vide, at den er et nødvendigt led i en nødvendig udvikling. Når man ved, at livet er en læreproces med en "happy ending", kan man bære megen genvordighed. Endelig er der også den mulighed, at man via bøn kan bede om styrke til at stå lidelsen igennem.

Religiøse mennesker synes at kunne klare megen lidelse og frustration uden bitre følelser ved at acceptere, det er "Guds vilje". Sådan reagerer stadig færre mennesker i vor tid. De spørger i stedet med afmagtsfølelse: "Hvorfor lige mig?", og føler sig uretfærdigt behandlet af "skæbnen". Det bliver man kun mere syg af. Vor tids mennesker har brug for viden. Viden om sin egen mulighed for at påvirke skæbnedannelsen. Lidelsens læreproces kan blive nemmere og kortere med den viden og dermed den forståelse, som åndsvidenskaben har givet os.

Med den nye kosmiske verdensimpuls er udviklingen af menneskets bevidsthedsliv intensiveret, hvilket ses af naturvidenskabens og teknologiens fremgang. Men det betyder også, at de ufærdige og dårlige sider bringes "frem i lyset". Som Martinus skriver i LBI stk. 63:

"Men den ny verdensimpuls har også symptomer, der er af ubehagelig art, og disse har givet sig udslag i de senere tiders politiske bevægelser og omvæltninger, samt seksuelle abnormiteter, ulykkelige ægteskaber og sindssyge, hvilke realiteter for en stor del netop vil være at henregne under de reaktioner, der nødvendigvis må opstå der, hvor den ny verdensimpuls kolliderer med de gamle begreber eller opfattelser af livet".

Fødselsveer, kalder Martinus disse ubehageligheder. Og os, der kender den slags smerte ved, at den er til at bære, fordi den er blandet med forventningens glæde, glæden ved det nye liv, der er på vej.

Vi tænker med tarmen

v/Ruth Olsen

Sådan lød overskriften på en artikel i Ill.Videnskab (10/2004), hvori det fortælles, hvor forundret forskerne er over at have fundet celler i tarmen, der næsten er helt magen til cellerne i hjernen, og at tarmen således "kan tænke selv". Forskerne har f.eks. konstateret, at tarmen stadig fungerer udmærket, selv om resten af kroppen er lammet og forbindelsen til hjernen afbrudt.

Fordøjelsessystemet kan "selv tage beslutninger og føre dem ud i livet", skriver de. Og det er komplicerede regulerende beslutninger, der skal tages. Man har fundet ud af, at tarmens nervesystem er opstået længe før den store hjerne. Dette nervesystem er følsomt overfor signaler fra resten af kroppen, dvs det registrerer, om man er glad, stresset eller forelsket.

Det signalstof, serotonin, man kender fra hjernen, og som har at gøre med regulering af humøret, produceres også i tarmen, ja 95% af kroppens serotonin findes faktisk i tarmen, siger forskerne. Disse opdagelser har givet helt nye perspektiver på f.eks. behandlingen af depressioner, mener de. Udtrykket "at tage beslutninger efter sine mavefølelser" er altså slet ikke så tosset!

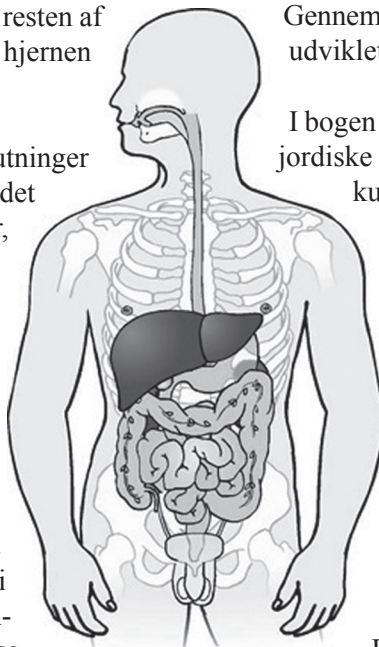
Kender man åndsvidenskaben, er man ikke så forundret over, at fordøjelsessystemet kan "tænke selv". For det første er fordøjelsen styret af vore "åndelige" legemer,

tarmens celler er blot modtagere af information. For det andet er deres virke blevet automatfunktioner. Fordøjelsesorganerne hører til den ældste del af vor organisme, det ses bl.a. af, at en ellers sund lever kan gendanne ødelagte dele helt op til 80%. Her dominerer instinktenergien. Gennem årtusinder har vi gennem plante- og dyreriget udviklet deres virksomhed til ren vanebevidsthed.

I bogen "Logik", kap.73, skriver Martinus: "Hele det jordiske menneskes fysiske legeme er i virkeligheden kun udgørende en meget stærkt fremskreden plante og opretholdes i stor udstrækning ene og alene på plante- eller instinktbevidstheden. Dette vil altså igen sige, at dets legemes hovedfunktioner og opbyggelse sker uden dets hjernemæssige indblanding. Det er altså "den guddommelige verden"s fuldkomne liv, som samme individ har tilegnet sig som vanebevidsthed under sin eksistens i den forudgående "spiral"s intellektuelle zoner, der nu eksisterer som selvstændige funktioner i dets organismer.

Det er denne vanebevidsthed, der normalt opretholder blodets gang, mavens fordøjelsesprocesser, kirtelfunktionerne og åndedrættet. Disse funktioner opretholdes altså ikke mere i kraft af forudgående tænkning eller viljebestemmelse, men er selvstændigt arbejdende vanebevidsthed, der netop igen udvikler dirigerende centrer for organismefunktion."

At vi har så mange "hjerneceller" i maven er altså noget, vi konstruerede engang på visdomsrigets åndelige plan.

Om bøger

Verden på hovedet

- what the bleep do we (k)now?

Af William Arntz m.fl.

Aschehoug 2006

276 sider - 250 kr.

Anm. Lisa von Schmalensee Magnússon

ISBN 87-11-26693-7

William Arntz, Betzy Chasse og Mark Vicente: Verden på hovedet: What the Bleep Do we (k)now!? Opdag de uendelige muligheder, der kan ændre din virkelighed. Aschehoug, 2006.

I USA, hvor religiøsitet er en langt mere accepteret og naturlig del af livet, er det nemmere for en videnskabsmand at have en spirituel indfaldsvinkel, end det er i Europa. Men noget tyder på, at den folkelige bevidsthed endnu ikke er moden til at rumme den.

"Hvem er Ramtha?" spurgte en af mine kursister mig en dag, og som sandt var, kunne jeg bare svare: "Det ved jeg ikke." For det vidste jeg ikke dengang.

Men folk, der har set filmen What the Bleep do we know, eller læst bogen, forstår jeg godt vil blive interesserede i, hvem der mon kan skjule sig bag dette navn.

Ophavsmanden bag såvel filmen som bogen er Will Arntz, en succesrig forretningsmand indenfor IT-software-branchen, som er en af mange studerende på Ramtha's School of Enlightenment (Ramtha's skole for oplysning). Der henvises til navnet Ramtha i film såvel som bog, som om der er tale om en slags sandhedsvidne. Man skal imidlertid ind i afsnittet om bidragydere bagerst i bogen, førend man får forklaringen.

Han levede ifølge denne for 35.000 år siden og lærte at "adskille sin bevidsthed fra sin krop, hæve dens frekvens og med tiden tage den med sig." Hvad dette angår minder mønsteret meget om en anden gammel indviet, nemlig Ambres, som vi tidligere har skrevet om i dette blad. Ramtha kanaliseres gennem den amerikanske kvinde JZ Knight, som under kanaliseringerne ved hjælp af en polygraf har fået målt et skift i hjerneaktiviteten til deltafrekvens, i hvilken lillehjernen styrer hendes krop,

som taler, går, spiser, drikker og danser, mens Ramtha belærer om mysteriet med sind over materie. På Ramtha's School of Enlightenment studerer man sammenhængen mellem Ramtha's gamle indviede visdom og den moderne neurologis og kvantefysiks indsigter.

I såvel film som bog er en lang række videnskabsmænd blevet interviewet om forholdet mellem kvantefysik og bevidsthed, og pointerne peger alle i retning af samme facit, nemlig det, at mennesket primært er bevidsthed, og at alt andet, herunder også krop, psyke og opfattelse er ren og skær illusion.

Dette indebærer dybest set, at den verden, som vi normalt går rundt og opfatter som den virkelige verden med virkelige problemer, er et selvskabt blændværk, som det er op til os selv at afgøre, om vi vil bevare eller erstatte- og i givet fald med hvad.

Om end der er tale om videnskabsmænd, som har ph.d.-grader fra de fornemste amerikanske universiteter indenfor neurologi, biologi og kvantefysik og er ansat som undervisere og forskningsledere på yderst velrenommerede universiteter, har medierne stort set fortiet den kendsgerning, at film og bog eksisterer. Ifølge Will Arntz kommenteredes begivenheden kun i en enkelt lille avis, som afviste pointerne ved at benævne de interviewede for "såkaldte eksperter". Til trods for at avisen blev bombarderet med over syv hundrede læserbreve, som protesterede mod denne nedgøring af seriøs forskning, valgte de ikke at publicere et eneste af dem.

Der er således tilsyneladende i pressen en klar tendens i retning af at ignorere mentale begivenheder, som bidrager konstruktivt til højnelse af den menneskelige bevidsthed.

Det er relevant, synes jeg, at spørge sig, hvad årsagen kan være, og hvad konsekvensen kan være.

Karen Blixen var af den opfattelse, at når menneskene ikke realiserede paradiset på jord, var den af den simple grund, at de ikke ønskede det. Jeg er tilbøjelig til at give hende ret. Jeg kan ganske enkelt ikke se anden forklaring.

Men hvordan kan det hænge sammen med, at det i stort set samtlige politiske og religiøse sammenhænge postuleres, at man skam intet ønsker mere end fred?

Dette gives der intet svar på i What the Bleep, for det er slet ikke dens mission.

Dens mission er at formidle de ovenstående pointer i en tradition, som hører det magiske univers til. Troldmænd, forskere og digtere anbringes i samme kategori af store hjerner, som taler om ideer, i modsætning til de middelmådige, der taler om begivenheder, for ikke at tale om de små hjerner, som taler om folk. Her er således i hele menneskesynet en lidt harrypotteragtig dimension af modsætningsforhold mellem dem, der har indset, at vi befinder os i en holografisk virkelighed, og dem, der ikke har, men stadig lever i det gamle paradigme, som går ud på, at vi er adskilte.

Jeg kan godt forstå det. Jeg kan godt forstå, at det kan føles så ensomt at have opdaget en kosmologisk sammenhæng og virkelighed i en verden, der ikke har, at man forsøger sig med et nyt indforstået magisk fællesskab.

Bogen signalerer også rent visuelt, at den er en del af det potterske univers. Således er teksten trykt på gulfarvede sider, der skal vække associationer til troldmandens lærebog og illustrationer, der er hentet fra magiens verden. Sproget er tillempet talesprog og henvender sig opfordrende direkte til læseren på en måde, som gør, at jeg spørger mig selv, om de mon anser læserne af bogen for at være mindre end gennemsnitligt begavede. F.eks. kan man læse følgende:

”Tænk lidt over dette... Hvorfor føles det sååå rart at have det sååå dårligt?”

En sådan måde at skrive på hører ifølge reglerne for ikke voldelig kommunikation til i kategorien voldelig kommunikation. Hvorfor? Af den enkle grund, at den er manipulerende, idet den udgår fra, at det føles rart at have det dårligt. Sådan har jeg det absolut ikke selv. Men mit livsprojekt er da også den konstruktive kommunikation, der har som indre drive hele tiden at handle således, at man kan gøre det i øjeblikket mest hensigtsmæssige for at kunne bidrage til at lykkes tiltager, såvel for en selv som for andre.

Hører man imidlertid til dem, for hvem det føles rart at have det dårligt, måske fordi man så kan få opmærksomhed og medlidenhed, ja, så kan det da godt være, at man får endnu mere appetit på at labbe flere kapitler i sig.

Jeg læste egentlig kun bogen færdig, fordi jeg havde lovet at skrive om den. Men når det er sagt, skal det også siges, at informationsniveauet, hvad forholdet mellem kvantefysiske pointer og neurobiologi angår, er højt.

Bogens stil er en blanding af teenagepigens dagbogsskriblerier og videnskabsmandens abstrakte matematiske begrebsverden. Hensigten har været at ville formidle noget svært tilgængeligt på en måde, så det kan blive allemandseje, og det anser jeg for at være en nyttig ting. Så hatten af for den.

Har man imidlertid fulgt med i de sidste ti-tyve års forskning indenfor området, er der ikke meget nyt. For mit eget vedkommende var der dog en virkelig skøn ahaoplevelse, som hang sammen med oplysningen om, at stresshormonet endorfin, som udskilles i mennesker helt naturligt, når vi oplever glæde, også eksisterer i encellede organismer. Noget tyder på, at selve det indre drive i evolutionen er forbundet med eksistensen af endorfin. Dette synes jeg er yderst tankevækkende, for det betyder rent faktisk, at evolutionen går baglæns, (så at sige går i sig selv, som når en gærcele dør og øllet ikke kan gære eller brødet ikke hæve), når vi er sure, deprimerede eller bare triste.

I bogen *Belivelse* – at turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne, som udkom for nogle måneder siden, skriver jeg om netop de daglige valg, vi mennesker har, mellem at aflive og believe næsten og os selv, og om aflivelsens sammenhæng med det nedbrydende stresshormon cortisol og belivelsens med det pyrokatechine stresshormonsystem, som endorfinerne hører til. Men jeg skriver også om, hvor umuligt det er at være i det belivende system, så længe vi har fjendebilleder, eller oplever os selv som værende i modsætning til noget som helst andet levende væsen. Selve holontanken, eller organismetanken, eller kosmologibegrebet rummer denne indsigt.

Så når man i bogen kan læse, at det er mugglerne, der ikke vil være troldmænd, forbindes det at ville leve uden magi med at være et yderst begrænset og stupidt væsen, (mugglerne er jo Harry Potters stedforældre og deres lige), og jeg synes faktisk, at bogen derved kommer til at praktisere det modsatte af, hvad pointerne i de indviedes indsigter peger på. For er vore sind kollektivt forbundne, og udgør vi tilsammen en helhed, er mugglerne, dem vi ikke kan forstå, fordi de er så anderledes end os (dansk folkeparti, de pædofile, muslimerne, islamisterne, de prostituerede, Jehovas Vidner, feltafhængigt tænkende videnskabsmænd), jo nogle, som vi har til opgave at forstå, hvis vi vil forstå vor egen virkelighed, og ikke fordømme.

Endelig kan jeg ikke dy mig for endvidere at pege på, at det magiske univers ifølge både Rudolf Steiner, Alice Bailey og Martinus er noget, som hører den ældgamle instinktivt dominerede verdensimpuls til og overhovedet ikke den ny. Når new age folk tyr til magiens verden, kan man derfor, i henhold til bogens terminologi, sige, at evolutionen ikke skrider frem på en udvidende måde – ikke går mod udvidelse af glæde.

Der tales for tiden en del om forskellen på selvtillid og selvværd. I den amerikanske kultur, som bogen er opstået i, har vi også begge tendenser. Jeg anser *What the Bleep* for at strutte af selvtillid og være en lærebog i selvtillid på samme måde som den danske TV-journalist Kurt Strand, der udtaler, at han inden han skal på skærmen og interviewe en person stiller sig op foran spejlet, som han har lært af en amerikansk medieekspert, og siger til sig selv, at han er bedst, smartest, klogest etc. Og jeg anser *A Course in Miracles* for at være en lærebog i selvværd. Den repræsenterer den erkendende dimension, som aldrig vil tænke i adskillelæstækning og kunne sige, at jeg er bedst, smartest, klogest. Nej, her hjælpes man til erkendelse af, at man alene ser det, man tror man ser, så længe man adskiller sig, og må turde give så meget slip på sin egen kontrol, det magiske, at man tør mærke, hvordan det er at være den anden (mugglen), og forstå, at denne anden alene kan være i ens bevidsthed, fordi man netop selv rummer muligheden for at kunne spejle den.

Den, der har selvværd, har således absolut intet behov for at fremstå som bedre end nogen anden, men spiller blot de kort, man nu af forsynet har fået på hånden (i min bog kalder jeg det for at bruge de talentkerner, som man har reanimeret sig til) i uenighed med andre, måske, men uden at gøre disse andre, som man er uenig med, til fjendebilleder. Den, der har selvværd, behøver aldrig at nedgøre nogen, men ser det alene som sin opgave at få andre til at opdage deres selvværd.

Og så er cirklen ved at være sluttet, for taget i betragtning, at *What the Bleep* ikke er blevet vist interesse fra mediernes side og ikke er blevet annonceret, er der mange mange mennesker i hele verden, som kender til den, og det tager jeg som tegn på, at der er mange, som kan lide denne måde at få information på.

Noget tyder således på, at tiden her på jorden er ved at være inde til at modtage informationer om en kosmologisk sammenhæng, om en holografisk virkelighed, hvor vor egen hjerne og bevidsthed blot er en lille holon i en kæmpemæssig russisk babuskjadukke med sin helt egen dagsorden. Men det store spørgsmål er, om tanken også er, således at vi kan komme til at forstå, hvilken helt unik rolle vi hver for sig selv har at spille.

Loven for tiltrækning

- den vigtigste naturlov i dit liv

Af Else Byskov

Kosmologisk Information
2008

125 sider - 125 kr.

Anm. Kirsten Skovhus A.

ISBN 87-991401-2-8

På forsiden af Else Byskovs nye bog 'Loven for tiltrækning' kan man læse følgende:

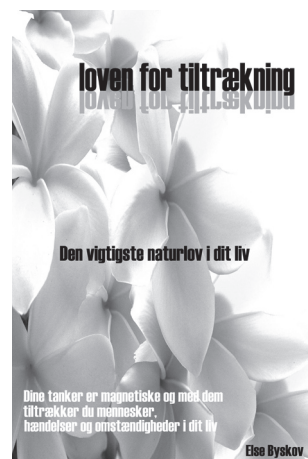
"Dine tanker er magnetiske og med dem tiltrækker du mennesker, hændelser og omstændigheder i dit liv."

Det lyder jo rigtig spændende, at man selv har så meget indflydelse på, hvordan ens liv bliver. Her var en bog, jeg straks måtte gå i gang med at læse.

I indledningen til sin bog nævner Else Byskov en masse eksempler på, hvordan mange hændelser i hendes eget liv er indtruffet på grund af ønsker og tanker, at sådan som man tænker, sådan bliver det. Når man læser, at Else har mødt sin mand, har fået sin ønskebolig i det helt rigtige land og endog har fået et brød leveret på tankens bud, tænker man umiddelbart, at hun er et usædvanligt heldigt menneske. Men måske er det slet ikke held, men noget helt andet, som har så stor en indflydelse på, hvordan ens liv bliver? I bogen kan man læse, at det er tankerne, som har den helt afgørende betydning for, hvordan livet udfolder sig for én.

Videnskabeligt kan man redegøre for, at tankerne er der (hvis man skulle være i tvivl om det). Tanker kan måles, så de er der altså. Man får i bogen en god redegørelse for, hvad tanker, bølger og stråler er - videnskabeligt set. Der er nogle gode eksempler på, hvordan tanker (elektromagnetisk stråling) kan opleves konkret, selvom de er ikke-materielle. Ligeledes er der en god forklaring på, hvorfor vi f.eks. tiltrækkes af nogle mennesker, og hvorfor vi går i en stor bue uden om andre. Det er alt sammen bestemt af naturlove. Loven for tiltrækning er en af disse naturlove.

Til at belyse de åndelige love bag loven, har Else involveret citater og beskrivelser fra Martinus' værker og fra fænomenet Abraham (som er en gruppe af højt udviklede væsner, der kanalisere åndelig viden til et ægtepar ved navn Esther og Jerry Hicks). Personligt er jeg altid en smule skeptisk m.h.t. kanaliseringer, fordi oplysningerne uværgeligt vil blive farvet af personen, der modtager budskaberne. Men når budskaberne tilsyneladende har så

mange lighedspunker - og tilføjelser til Martinus (som jeg mener har det bedste bud på et dækkende helhedsbillede af "alt hvad der er") , må man studere disse kanaliseringer med et åbent sind, og da mange mennesker føler sig inspireret til at studere de åndelige verdener ved at læse kanaliseringer, er det nok et ekstra gode for bogens budskab, at Abraham er "deltager". Alle veje fører jo som bekendt til Rom.

I beskrivelserne (med citater fra Martinus' værker) kommer man vidt omkring. Forkerte tanker er startskuddet til sygdomme - lige fra mavesår til åndssvaghed. Rigtige tanker derimod skaber den rigtige sammensætning i blodet og dermed sundhed for hele legemet. Tankerne tiltrækker venner, kærestes, bolig, job, ..alt i vores liv. Dette gælder ikke bare for mennesker, men for alle væsner ..dyr, planter, kloder.. alt hvad der lever og oplever overalt i universet.

Det gælder altså om at blive meget bevidst om, hvilke tanker man skaber, og det gælder om at ændre sine tanker, så de bliver i overensstemmelse med det, man ønsker i sit liv. Hvordan man gør det, giver Else en meget brugbar opskrift på. Der er i bogen rigtig mange gode eksempler på, at loven virker. Der er idéer til, hvordan man hurtigere får "held" med at skabe sig det liv, man helst vil have.

Hvis man tidligere skulle have været i tvivl om tankernes betydning for vores nuværende og kommende liv og livsindhold, er man det i hvert fald ikke efter at have læst Elses bog. Martinus udtrykker det på denne måde:

"Loven for tiltrækning og frastødning betinger således, at ethvert individ hele tiden har sin egen skæbnes tråde i sin hånd og ustandseligt kan arbejde på sin egen guddommelig-gørelse. Det vigtigste punkt for det samme individ bliver altså at komme til erkendelse eller fuld klarhed over denne sin egen altoverskyggende guddommelige magt for derved at anvende den i styringen af sin egen skæbne mod de højere tinder." (Martinuscitat fra bogen)

Else Byskovs bog er utrolig let at læse, har rigtig mange gode og alsidige argumenter for intens at begynde træningen af den rette tænkemåde. At den også har mange humoristiske bemærkninger, er helt i tråd med emnet. At i alt en bog man kan blive både klogere og gladere af at læse.

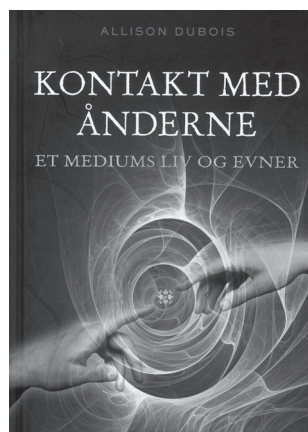
Kontakt med ånderne

Af Allison Dubois

Aschehoug 2007
215 sider 229 kr

Anm. Ruth Olsen

ISBN 87-11-26690-2

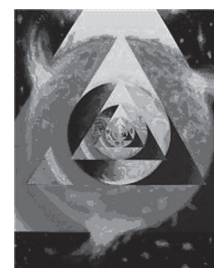
Forlaget Aschehoug har også opdaget salgsmulighederne i spirituelle bøger, så herfra ser vi nu en del udgivelser, mest i det, jeg vil kalde "den lettere genre", som denne bog tilhører. Den har såmænd mange gode beskrivelser af, hvordan mennesker kan få trøst i sorgen ved at få budskaber gennem et medie fra deres afdøde kære, men nogen dybere forståelse af fænomenet, får man ikke.

Forfatteren giver også hjælp til opklaring af forbrydelser, hvad der åbenbart er mere brugt i USA end i Europa. Hun føler sit arbejde som "et kald" og stiller sig også til rådighed for seriøs videnskabelig forskning – med gode resultater. Desuden medvirker hun i TV-udsendelser, bl.a. NBC-succesen "Medium".

Hun mener således at kunne være med til at gøre mennesker mindre bange for døden, og det er jo godt nok. Men bogen bringer ingen forklaringer, der kunne give en større forståelse for, hvordan alt dette hænger sammen – f.eks. står det intet om reinkarnation. Men hun skriver da også, at alt det med "new age" giver hun ikke meget for!

At hun synes at høre til på USA's højrefløj ses af, hvad hun fortæller om de døde Vietnam-soldater, som hun påstår at tale med ved et besøg i deres mindepark. De skulle have udtrykt stolthed over at være døde for deres lands sikkerhed. Jeg tror, at når de er kommet over "på den anden side" ved de godt, at Vietnam aldrig truede USA's sikkerhed. Helt unge mennesker kan nok manipuleres til at tro så meget her på Jorden, men jeg forestiller mig, de erkender tingenes rette sammenhæng, når først de er kommet fri af Jordens mørke energier.

Polforvandlingen i hverdagen – den konstante udfordring

Martinus Center Stockholm har fået samlet en lang række indlæg om polforvandlingens problemer for vor tids mennesker, og har udgivet en bog om det. Den er i trykken nu og vil først udkomme i løbet af september.

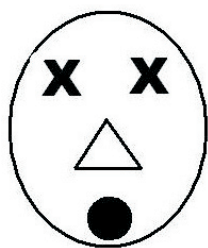
I en første omtale skriver bogens redaktion bl.a.: Hvordan oplever de forskellige individer sin hverdag i polforvandlingens tegn? Denne antologi, bestående af nitten tekster af forskellige forfattere, både svenske og danske, er blevet til for at give nogle indblik i, hvordan mennesker med kendskab til Martinus' analyser oplever sin hverdag og reflekterer over denne overgangstid.

I nogle af teksterne får vi en teoretisk belysning af dette komplicerede emne, mens andre bidrag skildrer mere personlige og dagligdags erfaringer med den psykoseksuelle forvandlingsproces.

Bogen kan bestilles: rosellsteuer@hotmail.com eller tlf. 46-8-385034

NOGET OM "DUADER", TREENIGE X'ER, NULLER OG ALT MULIGT

v/Erik Graversen

I denne serie diagrammer forsøger jeg at beskrive nogle grundlæggende træk i Martinus kosmologi. Det handler om den overordnede struktur i det levende verdensalt og de levende væsner, gudesønnerne.

Jeg har prøvet at beskrive disse sammenhænge i lyset af "0X" (Se især Martinus "Den Intellektualiserede Kristendom" 134-135 (DIK), og Per Bruus-Jensen's seneste bog "Kosmisk Kemi.")

Hovedvægten er lagt på nogle beskrivende diagrammer. Teksten er så vidt muligt koncentreret om hovedtræk og henvender sig ikke til helt nye studerende. Sproget kan derfor være lidt indforstået..

Det er vigtigt at pointere, at den rækkefølge som de enkelte begreber her bliver præsenteret i, kun tjener til at forenkle og fremme forståelsen. Der er ikke tale om beskrivelse af en begyndelse eller en udvikling fra X0 mod de øvrige elementer. Alle elementer er evige og har altid været i aktivitet. Diagrammerne beskriver hovedsagelig noget velkendt men på en ny måde.

Verdensaltet eller Guddommen er et uendeligt, evigt og et levende univers, et altomfattende gigantvæsen. Dette væsens jeg er "den årsagsløse årsag" X0. Det er immaterielt og absolut stilhed. Guddommen er alt hvad der eksisterer. Guddommen lever ikke i en omverden. Han er derimod omverden for alle levende væsner, eller gudesønner. Hans liv og bevidsthed må han skabe ud af sig selv, ved sig selv og for sig selv.

Han optræder *for* sig selv i funktionerne som henholdsvis *evnen til* at skabe oplevelse(x2), som *opleveleren og skaberen*(x1) og som *det skabte*(x3).

Dette kræver at Guddommen ud af stilheden skaber noget at opleve og selve oplevelsen af det skabte og det sker alt sammen uden at stilheden brydes! Stilheden er nemlig også det medium som alle bevægelser "fremkaldes" på. Hvis bevægelser fremkaldes på et

bevægeligt medium bliver det et "falsk billede" og verdensaltet bryder sammen. Hvis en farvefilm bliver vist på et farvet filmlærred bryder filmen sammen. Det gælder også "livets film: Det evige liv" som vi alle er medspillere i.

X0 er denne immaterielle "baggrund" af stilhed hvorpå X0 i funktionen som X1 oplever det skabte.

Fig.1

På fig.1 er den hvide baggrund i rammen, Verdensaltets eller Guddommens jeg, X0. Dette jeg er al tings immaterielle urgrund. Den årsagsløse årsag.

At det er immaterielt betyder ikke at det er ingenting, - tværtimod - det er snarere alting, men det betyder at vi er ude af stand til at sanse det. Det er det "noget" som sanseapparater og alt muligt andet består af. Det er af en højere grad end noget af det vi kender som åndelig og fysisk materie.

Selv om det er immaterielt er det i høj grad hensigtsmæssigt organiseret som kræfter og evner. For at kunne skabe illusionen om bevægelse må X0 være hypersymmetrisk. X0 er hypersymmetrisk organiseret på en måde hvor modsætninger komplementerer hinanden. Det har potentiale til alt. Det rummer "kim" til alt. Det er objektive gestalter der venter på at blive gestaltet! De står på spring, for at blive besvangret med ideer for at springe ud i tiden og rummets verden som virkelige illusioner. Det er stilheden bag al bevægelse, evigheden og uendeligheden bag al tid og rum og det er al materies immaterielle udspring. Det er det levende bag al liv i universet. Det der ser ud af alle øjne og "lytter" bag alle sanser.

Det er Guddommen som ud af sit verdensdyb gennem de levende væsner evigt skaber liv og oplevelse for sig selv og sine gudesønner.

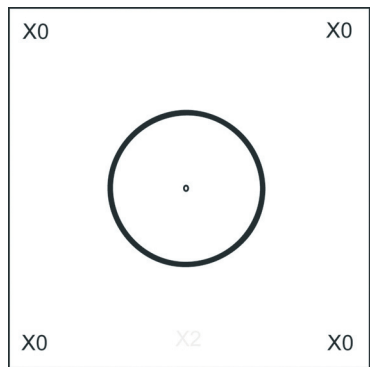

Fig.2

Fig.2 Cirklen symboliserer verdensaltets tænkte sansehorisont.

Dvs. det som verdensaltet under bestemte betingelser kunne opleve.

På figuren er den symboliseret som en cirkel der er centreret i forhold til et punkt. Den situation skal beskrive at verdensaltets bevidsthed hviler passivt og ubevidst i sin urgrund.

Det er en paradoksal situation som aldrig er hændt og heller aldrig vil ske, og figuren skal kun tjene til at illustrere *fraværet af den kraft* der sikrer at det ikke sker.

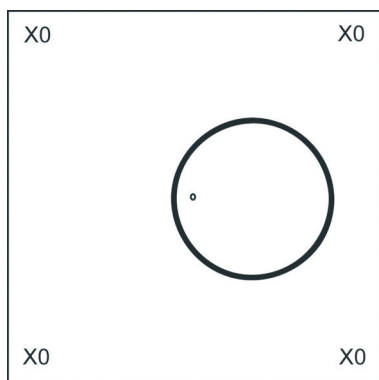

Fig.3

Fig.3 Cirklen beskriver verdensaltets skabte bevidsthed eller sansehorisont. På diagrammet er den tvungen ud af sin passivitet og bragt "på banen" af en kraft der "trækker den i spil" ud af centrering. Kraften er **centralbehovet**. Og centralbehovet er verdensaltets behov for evigt at opleve sin egen eksistens som almægtig, alvidende og alkærlig skaber.

Fig.4 er tilføjet er "rund pil op" Denne tilføjelse skal beskrive endnu en kraft. Denne kraft er **urbegæret** der evigt symmetrisk og komplementært udspringer fra Centralbehovet som en logisk nødvendighed der giver jeget sin stræben efter at *ville* oplevelsen af livet for enhver pris. Urbegæret er livsviljen i det levende verdensalt. Livsviljen vil drevet af centralbehovets krav *primært*

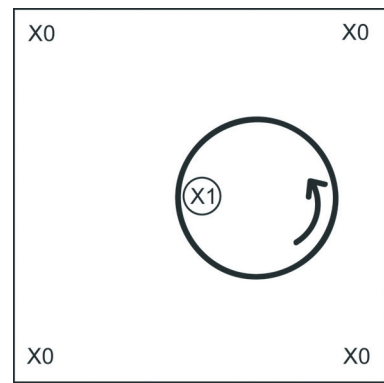

Fig.4

tvinge Guddommen og de levende væsner "opad" mod nye mål, mere perfekt skabelse, mere omfattende magt og kærlighed. Der skal hele tiden skabes noget nyt og bedre. Og *sekundært* driver urbegæret de levende væsner ud i ekstrem selvished og stupid ondskab. (sult/mættelsesprincippet) Centralbehovet og urbegæret udgør på denne måde en "toenighed" eller en "duade".

Her kunne man fristes til at spørge om ikke denne acentrering bryder hypersymmetrien i X0?

Først vil jeg minde om at den acentrerede cirkel kun er en figur i et diagram der gør det muligt at fremstille et billede af nogle kræfter og energiers samarbejde inden for det levende væsens sansehorisont osv. Og spørgsmålet er selvfølgelig møntet på diagrammets gyldighed og ikke et spørgsmål om hvorvidt virkeligheden er af lave. For i så fald ville der ikke eksistere nogen virkelighed.

Men her er det på sin plads at minde om at verdensaltets "substans" i overført betydning er "kornet". Dets skabende kræfter er uddelegeret på en uendelig skare af livsenheder (gudesønner) hvis struktur er rene kopier af verdensaltets struktur.

De er principielt udstyret med de samme kræfter og evner som verdensaltet, men de lever under andre og mere begrænsende forhold.

Disse betingelser giver verdensaltet et helt andet og langt større perspektiv eller en større sansehorisont.

Derfor overskuer verdensaltet samtidig sin tilværelse gennem to perspektiver som fortoner sig ind i hinanden. Her taler jeg selvfølgelig om dens primære og sekundære bevidsthed.

Denne begrænsning består i at de i modsætning til verdensaltet er afhængig af nogle afgrænsede omgivelser der stiller sine betingelser. Hvorimod verdensaltet lever uden nogen ydre omgivelser eller grænser og derfor lever i sin egen indre virkelighed helt på sine egne ubegrænsede betingelser.

Centralbehovet og urbegæret vil ganske rigtig trække de levende væsners sansehorisont ud af evigheds og ind i tidens acentrering, men pga. væsnernes uendelige antal vil denne kraft virke i alle 6 tilværelsesplaner og derfor

trække til alle sider samtidig. Som vist i figur 10. Derfor er supersymmetrien og stilheden ikke brudt. Så man kan sige at diagrammet på dette felt "holder".

Den acentrerede cirkel tænkes her på diagrammet styret i et kredsløb omkring det fast punkt X1. Dette X1 er et "ankerpunkt" dybt ned i sit ophav X0.

(Som et kuriosum kan tilføjes at dette punkt her på diagrammet kun har en størrelse for at markere dets tilstedeværelse og give plads til teksten X1. Punktet er ankerpunkt til det guddommelige verdensdybet af stilhed X0 og forbinder symbolsk den skabte bevidsthed med dette potentiale. Og symbolsk er punktet omdrejningspunkt for kredsløbsprincippet påvirkning af al bevægelse.

I diagrammet er omdrejningspunktet tænkt som et matematisk immaterielt punkt uden udstrækning helt i tråd med dets funktion som symbol for X1 der er det levende væsens og Guddommens immaterielle jeg X0 i rollen som omdrejningspunkt og skaber og oplever.)

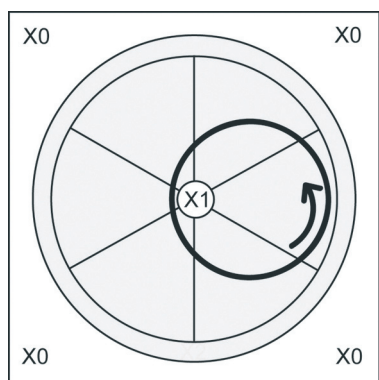

Fig.5

Fig.5 Centralbehovet og urbegæret er de kræfter der vedvarende tvinger verdensaltet til evigt at forny sin selvbeholdelse. De udgør derfor baggrunden for dannelsen af skaberen (X1) der gennem sin skabeevne(X2) bekræftes som almægtig og alkærlig ved til stadighed at opretholde det skabte univers(X3). Guddommens skabeevne eller moderenergien symboliseres i diagrammet ved den dobbelte ring. Den udspringer af X0 som et svar på centralbehovet og urbegærets krav om udfoldelse af deres formål, nemlig at tilgodese Guddommens behov for bekræftelse og selvrealisering. Resultatet er skabelsen af bevidstheden og oplevelsen af det evige liv. Moderenergien omsætter sig til 6 grundenergier der i diagrammet viser sig som 6 cirkeludsnit. Hver grundenergi opretholder i samarbejde med de øvrige energier 6 tilsvarende tilværelsesplaner. Urbegæret og moderenergien fører det levende væsens sansehorisont "op og rundt" gennem alle tilværelsesplanerne. (kredsløbsprincippet)

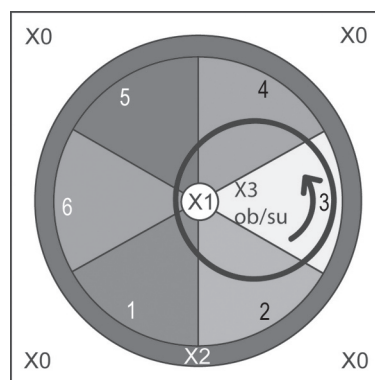

Fig.6

Fig.6 Uddybende resume: Som en levende organisme må verdensaltet eller Guddommen bestandigt forny sin livsoplevelse. Dette muliggøres gennem opretholdelsen af de levende væsner, gudesønnerne.

Kilden til denne evige skabelsesproces er et uendeligt potentiale der skjuler sig i det immaterielle X0 som er Guddommens jeg.

Herfra udspringer evigt udtømmelige kræfter der motiverer verdensaltet til den utrættelig nyskabende proces som udgør det evige liv.

Kilde er den komplementære "duofunktion" centralbehovet og urbegæret. Centralbehovet forhindrer bevidstheden eller sansehorisonten i at falde ind i selvcentrering og det fastholder i stedet sansehorisonten i en dynamisk aktiv tilstand. Og urbegæret trækker de levende væsners sansehorisonter "op og rundt" mod stadig nye livsbeholdende oplevelser gennem de 6 tilværelsesplaner. Det komplementære svar på denne "duo" er en "trio" der symmetrisk træder ud af X0 som en treenig funktion, dels som skaberen og opleveren X1, som skabe og sanseevnen X2, og som den skabte tilværelse X3.(se evt. DTT IV 1055.)

Hvis vi kunne fjerne illusionens tryllestøv (tiden og rummet) vil X3 vise sig at være streng symmetrisk. Idet dette tryllestøv skaber illusionen af at de komplementære elementer ikke optræder samtidig. Over tid vil alle situationer i X3, når de har udøvet sin virkning **) jo opløse sig i sin komplementære modsætning.

Moderenergien(X2) omsætter sig symmetrisk, parvis i 3 komplementære energipar til i alt 6 grundenergier der hver markeres ved et 1/6 cirkeludsnit. Hver grundenergi repræsenterer en skabende evne og et tilværelsesplan. Energierne har Martinus som bekendt navngivet som:

instinktenergi	tyngdeenergi	følelsesenergi	intelligensenergi	intuitionsenergi	hukommelsesenergi
planteriget	dyreriget	det rigtige menneskerige	visdomsriget	det guddommelige rige	salighedsriget
rød	orange	gul	grøn	blå	indigo
20	40	60	80	120	100

Således drevet af evige kræfter sender Guddommen sine gudesønner hjemmefra ”op og rundt” på evig pilgrimsfærd fra rige til rige”. og Han glæder sig over denne livgivende strøm af gudesønner der bestandig tager hjemmefra og bestandig vender hjem til det guddommelige rige hvor de evigt bringer livgivende fornyelse til Guddommens bevidsthed.”

**) Virkningen er et ”evigt aftryk i sanseregisteret.”

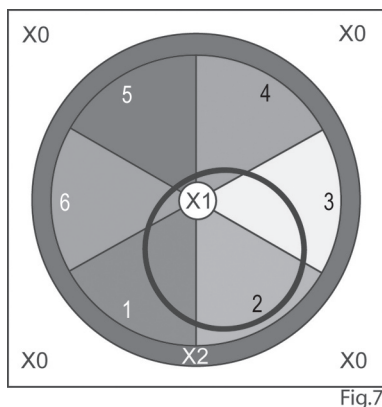

Fig.7

Fig.7 Her er et diagram der viser grundenergiernes kombination for det kulminerede dyrerige.

Intuitionsenergien er latent (blå)

Hukommelsesenergien er aftagende i 2. face (indigo)

Instinktenergien aftagende i 1. face (rød)

Tyngdeenergien er dominerende (orange)

Følelsesenergien er tiltagende i 2 face (gul)

Intelligensenergien er tiltagende i 1. face (grøn)

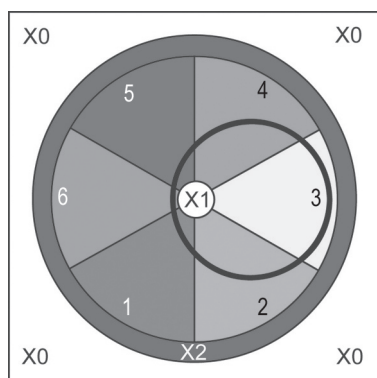

Fig.8

Fig.8 Dette diagram viser grundenergiernes kombination for det rigtige menneskerige i kulminerende stadium.

Hukommelsesenergien er latent (indigo)

Instinktenergien er aftagende i 2. face (rød)

Tyngdeenergien er aftagende i 1. face (orange)

Følelsesenergien er dominerende (gul)

Intelligensenergien er tiltagende i 2. face (grøn)

Intuitionsenergien er tiltagende i 1. face (blå)

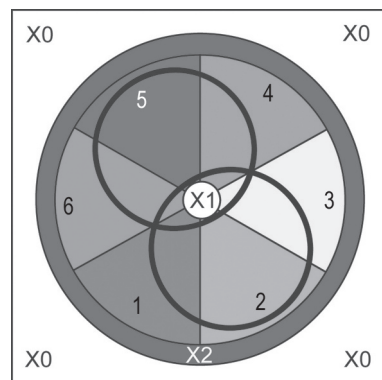

Fig.9

Fig. 9 Det komplementære forhold mellem Guddommens primære og sekundære bevidsthed.

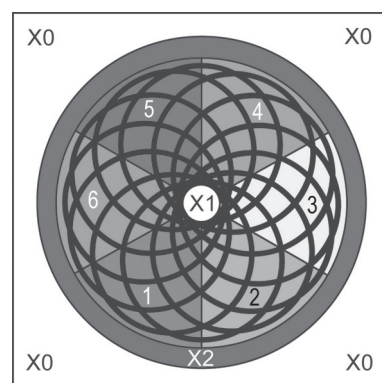

Fig.10

Fig. 10 Guddommens ubegrænsede sansehorisont er sammensat af alle levende væsners begrænsende horisonter.

Martinus skriver (DIK 133) at Gud som tiden og rummets herre og skaber kan opleve tid og rum på en anden måde end de levende væsner. Og de levende væsners situation adskiller sig også radikalt fra Guddommens situation.

Godt nok er de alle i strukturen kopier af Guddommen, men alle bærer de tidens kappe som tilslører deres sande identitet. De lever inde i Guddommen som derved opleves som deres altomgivende universvæsen.

Deres tilværelse er underkastet pulserende udviklings og en udviklingsperiode i et evigt kredsløb gennem lys og mørke, og de vandrer gennem stadig skiftende organismeprincipper.

De er spærret inde i en begrænsende sansehorisont afhængig af hvilke grundenergier der er mest fremherskende i den del af udviklingsspiralen de aktuelt befinder sig.

Alt sammen modsat Guddommen hvis sansehorisont ikke er underkastet rum og tid og derfor ikke oplever en omverden. Han er derimod afhængig af den puls og den fornyelse som skabes gennem hans evige gudesønner. Gudesønnerne bærer lyset og mørket frem i Guddommens bevidsthed og sætte Ham i stand til at opleve sig selv gennem sit eget skaberværk i al dets vælde.

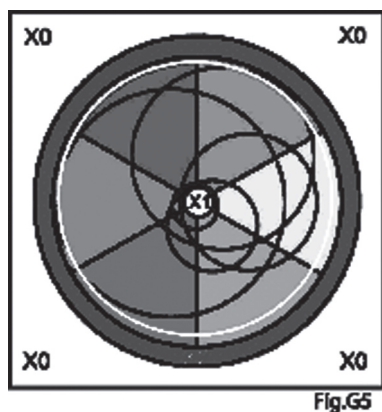

Fig.G5 viser de levende væsners sansehorisonter korrigeret i forhold til grundenergiernes indebyrdes styrke (20, 40, 60, 80, 120, 100. Her er sansehorisonten for det guddommelige rige markeret med hvid farve. Figuren visualiserer de enkelte tilværelsesplaner med de levende væsners sansehorisonter og deres indebyrdes styrkeforhold. Og den viser at gudesønnernes sansehorisonten i det guddommelige rige er nået til dens yderste grænse

i det aktuelle spiralkredsløb. Sagt på en anden måde: Sansehorisonten nærmer sig faretruende det punkt hvor den kulminerer og derfor optræder som centreret, passivt hvilende i sig selv. Hvad skulle bringe den i spil igen? Dette mætningspunkt er i samarbejde med urbegæret motivet til at gudesønnerne blændet og mættet af lys forlader det guddommelige fædre hjem og begive sig på en ny pilgrimsfærd eller opdagelsesrejse gennem nye "mørkere regioner".

Centralbehovet og urbegæret driver dem på rejse og sult og mættelsesprincippet bevirker at de blændede og lysmættede væsner direkte længes efter lysets modsætning og derfor ser det guddommelige lys som tiltagende tussmørke og det kærkommende "mørke" som gryende morgenlys.

<O>

Offentlige kommentarer til artiklen kan sendes til redaktionen. Private kommentarer må sendes til erik.graversen@c.dk

GRUK

Hvert land har sit særpræg. Hvert folk har sin sjæl.
Vi véd det, men kan ikke lære det.
Vi tror på, at alle folk er som vi sæl –
Eller rettere burde være det.

Men der er noget ligefrem menkeligt ved
Endog de mest udenlandske –
forunderligt nok, så som menkelighed
er typisk for netop os danske.

Og lige på *dette* punkt tror jeg, at i
Alle folks inderste hjerte
Ikke blot *burde* de være som vi –
De ædleste af dem er det.

Piet Hein

GRUK

Vil du med rette ha' ry som lærd,
Så søg det lette – og gør det svært.

Piet Hein

"De fleste tror, at alt hvad der er svært at forstå
må være meget dybsindigt. Det er ikke rigtigt.
Det der er svært at forstå er det, der er umodent,
uklart og ofte forkert. Den højeste visdom er
enkel og strømmer gennem hjernen direkte ind i
hertet."

Viktor Schaubberger

Kommentar fra Martinus Institut

v/Rådet for Martinus Institut

Vi har med interesse læst Søren Ingemanns artikel, som giver et værdifuldt bidrag til dialogen om opfattelsen af betegnelsen ”0X”. De forskellige indlæg i denne dialog vidner om en dyb og positiv interesse for Martinus’ grundlæggende analyser af Guddommen og det levende immaterielle noget, der ligger bag ved enhver form for skabelse. Det er naturligvis fortsat sådan, at hovedværket Livets Bog og de tilhørende symbolbøger udgør det grundlæggende og det primære i Martinus’ mission. Den øvrige del af forfatterskabet betragtede han som et supplerende led i missionen, der var en naturlig følge af at han stadig havde masser af energi til at fortsætte arbejdet med at nedskrive nye kosmiske analyser ud fra sin kosmiske bevidsthed. Det omfatter også de efterladte skrifter, som han brugte rigtig meget tid og energi på gennem de sidste 10 fysiske leveår, og som er udgivet i 2004 i det 228-siders store værk med titlen Den Intellektualiserede Kristendom.

Det fremgår af dette materiale, at Martinus ønskede at give en indføring i den mission, han havde til opgave at udføre, herunder at belyse baggrunden for titlen ”Det Tredje Testamente”.

Han ønskede tillige at give et indtryk af kerneindholdet i det åndsvidenskabelige verdensbillede og den alkærlighedens videnskab, som er blevet manifesteret gennem hovedværket. I den forbindelse er det interessant, at han især i det afsluttende 5. kapitel med titlen ”Det levende verdensalt – den absolut eneste sande Guddom” valgte netop at skrive indgående om sine høje analyser af det immaterielle noget og Guddommen og ind imellem gjorde det med nye vinkler og nuancer i forhold til det tidligere skrevne.

Når man læser de mange sider i dette kapitel efterlader de ingen tvivl om, at Martinus trods sin høje fysiske alder fortsat bevægede sig hjemmevant i sin kosmiske bevidsthed og formåede fortsat at udtrykke sine analyser på sit sædvanlige logiske og stringente beskrivelsesniveau. Det var i denne sammenhæng, at han i manuskriptet til stk. 134 og 135 valgte 3 steder at tilføje betegnelsen

”0X” - en betegnelse som ikke forekommer andre steder i hans værker og heller ikke i de indtil nu gennemgåede efterladte skrifter.

Ved udgivelsen af bogen valgte Instituttet blot at markere dette med en fodnote om de 3 forekomster af ”0X”, idet vi som udgivere selvsagt ikke skal forsøge at tolke Martinus’ hensigt med denne betegnelse. Men det er interessant og lidt overraskende, at betegnelsen lige fra starten gav en genklang hos en række interesserede og har medført en omfattende dialog om de mulige fortolkninger. I lighed med Søren Ingemann har vi bestemt ikke opfattet det sådan, at Martinus her på nogen måde ønskede at ændre på eller korrigere sine grundlæggende analyser i hovedværkerne, men netop blot valgte nogle nye nuancer og perspektiver, som han så ofte gør ved sine hyppige gentagelser af de enkelte analyser frem gennem værkerne.

Martinus skrev næsten alle sine manuskripter på en god gammeldags skrivemaskine, hvilket betød at han for nemheds skyld ofte lavede de efterfølgende rettelser og tilføjelser med håndskrift. Det

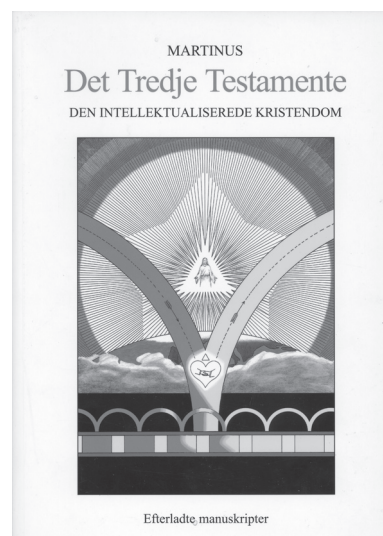
er også tilfældet for manuskriptarket til stk. 134 og 135, hvoraf det tillige fremgår, at han har haft forskellige overvejelser om hvilken udtryksform, han ville vælge, inden han skrev betegnelsen ”0X” ind de omtalte 3 steder. Når man som udgiver skal gengive teksten fra et sådant manuskriptark er det i følge sagens natur nødvendigt at studere det nøje i en forstørret udgave, hvor man kan se detaljerne også i de skriftlige tilføjelser. Ved nærlæsningen fremgår det bl.a., at der ikke er byttet om på et ”kan” og et ”kun” i stk. 134, som Søren skriver i sin artikel. Det kan tillige udledes af teksterne, at ordet ”kun” passer godt ind i sammenhængen, sådan som han bl.a. har beskrevet den i følgende citat fra midten af stk. 137. *”Guds jeg består som nævnt af et immaterielt noget, som i virkeligheden ikke er immaterielt, men kun befinder sig i en sådan tilstand, at det er absolut utilgængeligt for sansning, og afviger således fra alle detaljer af fysisk og åndelig stof eller materie”.*

Vi kan i øvrigt henvise til, at Ole Therkelsen har skrevet noget uddybende om det samme manuskriptark, som indgår i hans personlige artikel andetsteds her i bladet. Ole var i sin tid aktivt med i arbejdet omkring udgivelsen af de efterladte manuskripter. Det skal nævnes at det ikke er Martinus Instituts eller rådets opgave at "autorisere" en bestemt udlægning af værkerne eller fortolke begrebet 0X eller for den sags skyld andre begreber, symboler etc. Når Per Bruus-Jensen, Ole Therkelsen og andre skriver eller holder foredrag om et begreb som 0X, er det således udtryk for deres private tolkning og bidrag til den interessante udforskning af dette begreb.

Vi skal afslutningsvis bekræfte det, som også ligger Søren Ingemann meget på sinde, nemlig at man ved publicering af Martinus' efterladte materiale ikke skal forsøge at "færdiggøre" hans ufærdige manuskripter. De 228 sider i bogen Den Intellektualiserede Kristendom er netop, som det fremgår af Instituttets forord, en gengivelse af Martinus' egne nedskrevne tekster med tilføjelse af de nødvendige redaktionelle noter om kildeangivelser, manglende tekstafsnit og oplysninger om særlige afsnit hvor manuskriptet er præget af håndskrevne rettelser og tilføjelser. Den foretagne redigering omfatter herudover alene selve opsætningen og præsentationen af teksterne, inkl. sædvanlig korrekturlæsning, check af sproglig sammenhæng, almindelig retskrivningsmæssig opdatering osv.

Vi ved fra dialogen med Søren, at han ud fra sin faglige baggrund ville foretrække en anderledes udgivelsesform, hvor bøger af denne karakter også omfatter en total grafisk gengivelse af alle siderne i Martinus' originale manuskript. Det er en interessant tanke, som dog rejser et stort spørgsmål om, hvorvidt Martinus selv ville ønske en sådan trykt offentliggørelse af sit ubehandlede manuskript-

materiale med alle de uundgåelige banale trykfejl, håndskrevne rettelser og tilføjelser mv. Rådet vurderer at det i øjeblikket ikke vil være ønskværdigt. Mennesker der har en særlig interesse for at undersøge spørgsmål i de originale manuskripter skal selvfølgelig fortsat have mulighed for det, og kan kontakte Martinus Institut.

Men vi må, for en god ordens skyld, gøre Søren Ingemann opmærksom på, at den kopi af originalmanuskriptet han er i besiddelse af ikke må offentliggøres. Retten til udgivelse af Martinus værker ligger udelukkende hos Martinus Institut.

Det vigtigste budskab til læserne af Martinus' efterladte skrifter retter sig dog mod selve indholdet af hans tekster. De skal altid læses under den forudsætning, at de ifølge sagens natur ikke har været genstand for den samme minutiøse kontrol og efterbearbejdning fra Martinus' side, som ellers kendetegnede hans arbejde. Det er vores vurdering, at læserne udmærket forstår og formår at tage højde for denne forudsætning og derfor også kan glæde sig over at tage del i de spændende supplerende beskrivelser og analyser, som han brugte så meget tid på i sine sidste 10 år.

Rådet for Martinus Institut

At elske sin næste ganske uafhængig af tingene, uafhængig af hans udseende og frembringelser, er at sætte denne næste over tingene, det er at "elske Gud over alle ting". Og det er denne form for sympati eller stille kærlighed, der udgør dette at dyrke Gud i "ånd og sandhed". Og kun med dette forhold til sin næste vil man opdage, at man i denne og absolut kun i denne kan være stedet for den almægtiges strålevæld.

Og kun dette strålevæld alene kan være "Guds billede". Og kun dette "billede" kan være det sande lys i vore hjerter, finkle og stråle igennem vore øjne, vibrere visdommen ind i vor tale, bringe vort Jeg til at forstå, vor ånd til at tilgive og vore hænder til at kærttegne og dermed stadfæste vor ånds højeste natur, den: at være et med Faderen, et med vejen, et med sandheden og et med livet.

Martinus - LB III stk. 704

Der må ikke rettes et komma...

v/Jan Langekær

Her følger supplerende bemærkninger til to tidligere artikler med samme overskrift i dette blads juni og september 2005 numre.

I årene fra 2003 til 2007 havde jeg flere samtaler om rettelserne i Martinus værk Det Tredie Testamente med ansatte ved Martinus Institut(MI) og med rådsmedlemmer.

Under en af disse samtaler fik jeg bl.a. at vide, at rådet i snarlig fremtid påtænkte at udgive Martinus værker i en dobbeltudgave, altså med Martinus originalsprog på venstreside og med moderne nudansk på højre side.

Ved en anden lejlighed fik jeg for eksempel at vide, at også symbolernes navne på et tidspunkt naturligvis ville blive ændret, så de svarede til det nudanske sprog. For eksempel ville et symbolnavn som forsidesymbolets navn "Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse" blive ændret, da ordet lignelse jo ikke ville blive forstået af ret mange mennesker nu til dags.

I "Den Nye Verdensimpuls" 4/2007 har rådet for MI lovet, at man vil kunne købe originalværket på instituttet. En del mennesker har siden spurgt rådet for MI om at købe dette originalværk. Nogle har fået leveret flere forskellige antikvariske udgaver af værket af forskellige udgivelser, når de bestilte de originale værker. Andre har slet ikke fået leveret noget. Instituttet er øjensynligt ikke længere leveringsdygtige i at levere Martinus originale værker.

Et faktum er, at Martinus litteratur hos antikvariat-boghandlere nu bliver kaldt "kult", fordi original bøgerne er så sjældne, og de gamle originale bøger skrevet af Martinus selv bliver solgt til stadig højere priser, da man her ved, at de nye bøger ikke længere er originale. Her over for står, at Martinus besluttede, at hans værker skulle bevares uændrede.

I de oprindelige love for MI af 1982, under § 3, stk. 1, står der: "Bevare Martinus samlede værker uændrede, som de foreligger fra hans side". Disse originallove for MI kan ses på www.martinus-on-tour.info

Rådet opfatter åbenbart deres opgave som at "Opbevare Martinus samlede værker uændrede,"
Og så er opgaven jo ret enkel, nemlig at have et godt brand- og vandsikret skab til opbevaringen.

Ved et rådsmøde den 13. januar 1976 fastslog Martinus som gengivet af rådet for MI: "...som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelser, uden Martinus medvirken" (Jf. struktur-bogen). Når Martinus værk oversættes til andre sprog fra dansk, kunne det være interessant at vide, om oversætterne bliver bedt om at oversætte fra Martinus originale værk eller fra rådets rettede værk?

En af mine bekendte har et førsteudkast af omslaget til Livet Bog, hvor Martinus med fin håndskrift har skrevet titlen med "j", altså Det Tredje Testamente". Dette omslag har Martinus imidlertid senere kasseret ved at skrive "annulleret" hen over siden. Den 13. august 1978 offentliggjorde Martinus selv omslaget i den endelige version "Det Tredie Testamente" med "i" i Tredie.

I MI's egen begivenhedsoversigt står der imidlertid, den 27. oktober 2002 at læse:

"Rådet vedtager sproggruppens "Retskrivningsvejledning for Martinus' værker", sep. 2002. Af vejledningen fremgår bl.a., at Det Tredie Testamente fremover skrives med "j": Det Tredje Testamente (jf. Samarbejdsudvalgs-møde 6. marts 2003).- Sproggruppen: Henrik Hedegård, Torben Hedegaard, Jan Tarbensen.

Nu handler det jo absolut ikke kun om et "i" og et "j" på en forside, men derimod om tusindvis af større og mindre rettelser i selve værket, hvilket er helt utilstedeligt for dem, som tror de læser originalværket, når de køber en bog af Martinus. De læser i virkeligheden et helt igennem gennemrettet værk, som ikke længere kan siges at være Martinus eget værk.

I løbet af sidste vinter er det kommet mig for øre, at en gruppe af mennesker er meget utilfredse med denne udvikling og derfor har gjort Livets bog I klar til faksimiletrykning, dvs. en fuldstændig original gengivelse af værket. Når dette kommer til udførelse, vil det blive interessant at iagttage rådets reaktion. Vil rådet i så fald protestere mod dette med stævning, beslaglæggelse og sagsanlæg overfor mennesker, der udgiver værket non-profit i Martinus originale form, når rådet selv de senere år kun har udgivet rettede versioner af værket, direkte mod Martinus vilje?

Jan Langekær
Tel: 2015 7811
jan@langekaer.dk
www.martinus-on-tour.info

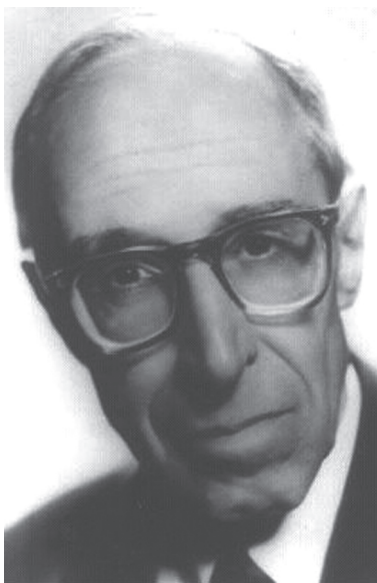
PS Fundraiser søges til Fonden Det Tredie Testamente. Henvendelse til ovenstående.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Pietro Ubaldi

Jeg vil her fortsætte mine beretninger om personer, der åbenbart har været så langt i deres udvikling, at de under påvirkning af energien fra den nye verdensimpuls har fået stærke intuitive oplevelser af de universelle sandheder – og har skrevet dem ned.

Pietro Ubaldi (1886-1972) blev født i Italien men flyttede til Brasilien som 65-årig. Han skrev i alt 24 bøger, hvoraf en del er oversat til engelsk. Her beskriver han sit verdensbillede, som han kaldte ”monisme”, hvilket betyder, at skaberen, Gud, *er* sin skabelse og altså ikke udenfor, og at den er en evolutionær énhed, styret af de samme universelle principper og love i småt såvel som i stort, et velordnet univers.

Mennesket er en tre-enighed, skabt i Guds billede. Verden fungerer efter ”loven om dualisme”, dvs i kontrasten og spændingen mellem to modsatrettede impulser, der skiftevis skaber uligevægt og ligevægt, og således driver evolutionen fremad.

Mennesket skaber sin egen skæbne på grundlag af årsagsloven og loven for aktion og reaktion. Ved at udsende nye og andre slags impulser kan man korrigere tidligere udsendte impulser. Han beskriver andre universelle love, eks. ”lov om symmetri”, ”lov om ryt-

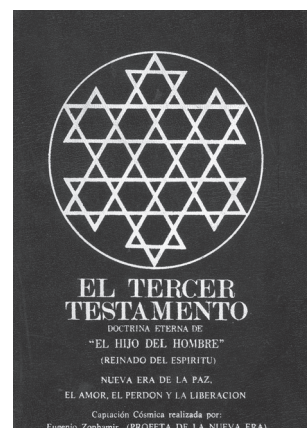
misk periodicitet”, om verden opbygget som enheder indeni enheder, om spiraler indeni spiraler dvs en cyklisk dynamisk udvikling, osv.

Alt sammen er noget, vi kender fra Martinus, her blot med lidt andre navne. Omend Ubaldi stort set er ukendt her i Norden, blev han dog af en række personer indstillet til Nobels litteraturpris i årene 1960-64. Den fik han dog aldrig, selv om man kunne fortælle, at Einstein havde læst nogle af hans bøger og skrevet pænt om dem. Heller ikke han lykkedes det for at få den etablerede videnskab i tale.

Eugenio Zonhamir

Der er andre end Martinus, der har kaldt sit værk ”Det tredje Testamente”. En af dem er Eugenio Zonhamir (1887-1963), der på forsiden af hans bog kaldes ”den ny æras profet”. Han blev født i Venezuela men opholdt sig en tid i New York. Hans værk findes tilsyneladende kun på spansk, et sprog jeg ikke kan læse, så jeg refererer blot fra et kort notat, som Martha Font har skrevet om bogen.

Forfatteren, der var journalist, kalder sig selv ”alle menneskers evige bror og faderens missionær”, hvis opgave er at bringe budskab om ”sandhedens, broderskabets og kærlighedens rige”. Budskaberne, siger han, har han fået gennem ”ultrabevidsthed”, dvs evne til at læse i kosmos ved hjælp af mentale vibrationer.

Bogen, der er opbygget som en Bibel, indeholder en del, der kan svare nogenlunde til noget af det, Martinus siger, f.eks. at mennesket er et evigt væsen, der har udviklet sig fra mineral-, plante- og dyreriget, at vore lidelser skyldes de lidelser, vi har påført andre, at vi skal give i stedet for at tage osv.

Den lægger også vægt på symboler og geometriske figurer, som der findes mange af i bogen, men uden forklaringer. Nogle af dem minder mig om korncirkler. Mange ting kan undre, f.eks. at han bruger over 100 sider til en analyse af sprogene, fra mahúa (Lemuriens sprog) til esperanto. Han påpeger nødvendigheden af et universelt sprog, hvad jeg kun kan samtykke i, når jeg nu sidder med en bog, jeg ikke kan læse.

Den forekommer mig temmelig mystisk, men også på sin vis interessant. Der er f.eks. 33 salmer til "Herren", en kosmisk bøn til hver dag, og en "astral vejledning til opnåelse af et fysisk fuldkomment menneske". Og så er der et afsnit om såvel Lemurien som Atlantis. Ifølge Zonhamir begynder en ny "gylden epoke" i 1980, og i år 2000 skulle vi få særlige mentale kræfter, som vil revolutionere videnskaben.

Lad os nu se, måske er han bare "en falsk profet"?

Spirituel opvågning

Vi kan blive "vækket" åndeligt på mange måder. En af dem er at få en nær-død-oplevelse eller en anden form for ud-af-krop-oplevelse. I USA er der en organisation (IANDS), der indsamler beretninger om den slags oplevelser, og omkring 1990 havde de allerede over 8 millioner registreret (jfr. Patrice van Eersel: "Den skjulte Kilde", Munksgaard 1990). Da der mig bekendt ikke findes tilsvarende organisationer i andre lande, ved vi ikke, hvor mange der i dag verden over på den måde har fået en ændret livsopfattelse.

Ifølge alle disse menneskers beretninger ændres deres livssyn grundlæggende. De får andre og ikke-materialistiske livsværdier. De får et "spirituelt liv", ikke et religiøst. De forlader tros-religionernes snæversyn og får en bredere alkærligheds-bevidsthed. Livet får en dyb mening, evnen til at glædes stiger gevaldigt og medfører bl.a. et bedre helbred, ja der kan forekomme mirakelhelbredelser. De er ikke længere i tvivl om, at livet fortsætter efter den fysiske død.

Vi lever i en tid, hvor det er blevet muligt at bringe mennesker tilbage fra et hjertestop og medfølgende "tur til den anden side". Det er der skrevet så mange bøger om, så man må undres over, at det ikke tages mere seriøst af den etablerede videnskab, som synes stadig at kalde det "hallucinationer".

Men det betyder heller ikke så meget, for den spirituelle opvågning angår nu engang den enkelte. De, der har haft oplevelsen, *tror* ikke længere, de *ved*. Om andre tror på dem, er ikke vigtigt. For disse "andre" er det jo netop stadig et spørgsmål om *tro*, så længe de endnu ikke er dér i deres åndelige udvikling, at de intuitivt kan fornemme, at det er rigtigt. Det er der dog flere og flere, der kan – så der er lys forude.

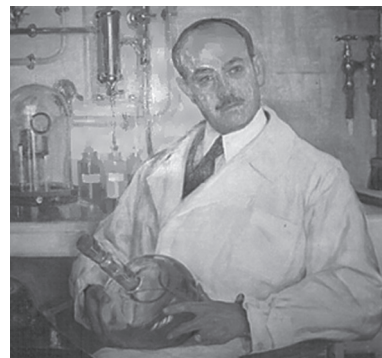
Pionér-forskere

Som et eksempel på, hvor længe naturvidenskaben er om at erkende og bruge nye indsigter, vil jeg fortælle om Lakhovsky (1870-1943), født og uddannet i Rusland, siden videreuddannet og bosat i Paris. I 1911 fik han en alvorlig sygdom og blev opgivet af lægerne. I stedet for at opgive ævred gav han sig til at forske i bioelektricitet.

Han fandt ud af, at levende celler modtager og afsender elektromagnetiske svingninger, og at sygdom skyldes forstyrrelse af cellernes normale svingninger, hvad enten forstyrrelsen

skyldes bakterier eller andre stoffer, hvis vibration er stærkere end cellernes egen-vibration. Dette kaldte han "strålingskrig".

Her vil jeg lige indskyde det, Martinus skriver i "Den ideelle føde", kap.3: "Den reaktion, der opstår mellem normalenergien og fremmedenergien vil umuligt kunne betyde andet end disharmoni for organismen. Det er en sådan disharmoni, vi kalder "sygdom". Når fremmedenergien er stærkere end normalenergien og overvinder denne helt, går det fysiske legeme til grunde, og døden indtræder."

Lakhovsky brugte i sin forskning planter, som han inficerede med en bakterie, der fremkaldte kræftsvulster. Omkring én af planterne anbragte han en kobberspiral, så denne plante overvandt kræften og voksede sig stor, mens de andre døde. Kobberspiralen virkede som en antenne for kosmisk energi af den frekvens, der var i resonans med og derfor styrkede plantens egen-vibration, så den kunne vinde over bakteriens vibration. (Var det hemmeligheden bag Moses' kobberslange?)

Lakhovsky konstruerede så et apparat, der kunne udsende de elektromagnetiske frekvenser, som menneskers celler normalt svinger med, og havde faktisk mange gode resultater med at helbrede kræft og andre sygdomme. Da han var kendt som antinazist, måtte han flygte til USA i 1941 og forsatte her med sin "multi-wave oscillator" til glæde for mange og

uden at tage penge for sine behandlinger. Også andre begyndte med held at bruge apparatet.

Efter hans død i 1943 blev hans ”elektromagnetiske medicin” bandlyst som kvaksalveri af sundhedsmyndighederne i USA. Ikke pga manglende resultater eller bivirkninger, men hvorfor så? Mon ikke pga medicinalindustriens lobbyvirksomhed?

En af Lakhovskys samtidige, den russiske biolog Alexander Gurvitsj, kendt som ophavsmand til teorien om de morfogene felter, fandt ud af, at i det felt af energi, som alle levende organismer er omgivet og gennemstrømmet af, ligger de egentlig styrende mønstre for den fysiske form og funktion. (Det vi i åndsvidenskaben kalder ”de åndelige legemer”).

Dette fine netværk af elektromagnetisk energi, mente han, indeholdt information, ligesom radiobølger indeholder information. Herfra får cellerne besked, hvornår de skal dele sig – og holde op igen. Kræft f.eks. opstår i dette felt og må derfor helbredes via dette felt. Hans problem var dengang, at man endnu ikke kunne måle den fine bio-energi så præcist, at man kunne finde den helt rigtige strålingsfrekvens, der ved resonans kunne styrke cellernes egen modstandskraft.

Andre forsøgte at videreføre hans forskning, bl.a. Dennis Gabor, der senere fik nobelprisen for opdagelsen af holografiet. Man har aldrig forstået, hvad Gurvitsj ville, så i dag bestråler man kræftcellerne med grove energier for at slå dem ihjel, mens han blot ville ”normalisere” dem og styrke kroppens egen modstandskraft. (Kilde: Schelderups ”Helbredelsens grunde”)

I dag kan man godt med en ganske lille scanner måle menneskets bio-felt og via en computer få oplysninger om ubalancer, og om hvad de betyder. Man kan på 20 sekunder således få en

ret nøje diagnose. Et sådant apparat blev demonstreret på et symposium for alternative forskere i München i juni 2008. Men det tager nok lang tid, før sådan forskning når frem til det etablerede system!

Olgas forskning

På det omtalte symposium i München optrådte en russisk kvinde, Olga Kokenina, der forskede i bl.a. healing. Hun havde fundet ud af, at ved EEG-måling af hjernens aktivitet hos såvel healer som patient opstod en tydelig synkronisering mellem begge personers hjernefunktioner, uanset afstanden imellem dem. Det var nærmest, som om healeren overtog styringen af patientens hjerne. Forsøgene tydede på, at det var en ikke-fysisk hjerne, der styrede begge hjerner.

Olga fortalte også om en forskning af personer, der ved træning kunne opnå at læse i en bog uden at være i nærheden af den. Man prøvede at scanne deres hjerner, men kunne ikke se noget, der forklarede fænomenet, man så blot en smal lodret stråle gennem hjernen uden forbindelse med de almindelige nervebaner. Hos de, for hvem det ikke lykkedes at læse på den måde, var der nok den samme smalle stråle, men den ligesom ”væltede” og kunne ikke holdes stabilt. Koncentrationen var åbenbart ikke stærk nok.

Alt i alt viste Olgas forskning, at det var åbenlyst en ikke-fysisk bevidsthed, der styrede den fysiske hjerne. Russiske forskere synes mere end vestens forskere åbne for en erkendelse af den ikke-fysiske virkelighed. I det hele taget er de alternative forskere ved at være langt fremme med forståelsen for, at der findes energier, der er finere end de, der i dag bruges i f.eks. telekommunikation. (Kilde: Diføt-nyt nr. 89)

Fedme-problemet

Der er nok nogle, der har fulgt TV-udsendelserne om ”Meretes mave”, og om hvordan hun kæmpede en forgæves kamp med sit fedme-problem. Hvorfor kunne hun, som både er intelligent og fuld af god vilje, ikke få styr på problemet? Og hvorfor er problemet så udbredt i vor del af verden? Er det bare fordi, vi har mad nok og en svag karakterstyrke? Nej, så enkelt er det ikke. En stor overvægt er meget ubehageligt i sig selv, og normalt søger vi ihærdigt at undgå alt ubehageligt. Der må være noget galt med sult-mættelses-mekanismen.

”Sundhedsapostlen” Robby Curdorf har skrevet om, hvordan madindustrien har fremstillet et krydderi MSG (Mono Sodium Glutamate), der tilsættes mange madvarer og som øger sultfølelsen uhmættet – og dermed salget af deres produkter (se beskrivelsen i Impuls 4/2006). Men det kan kun være en lille del af forklaringen.

Martinus har en anden forklaring. I småbogen ”Den ideelle føde” kap.9 skriver han om, hvordan vi også madmæssigt hænger i uvidenhedens mellemzone mellem dyret og det rigtige menneske. Vi har ikke længere dyrets sikre instinkt-styring, og intelligensen er endnu for lidt udviklet til at gelejde os sikkert gennem en profithungrende madindustri.

Således får vi nemt beskadiget vor stofskifteevne. En beskadigelse, der

i værste tilfælde kan følge individet gennem flere inkarnationer. Vi kan altså blive født med mere eller mindre utilstrækkelige stofskifteorganer, fordi evighedslegemets talentkerner for skabelse af organer til et normalt stofskifte er beskadigede i tidligere liv. Det er ikke trøstespisning alt sammen!

Den eneste vej tilbage til normale stofskifteorganer er ifølge Martinus viden om sund kost og hård træning i at ændre vanens magt. Der er ingen nemme løsninger.

En absurd verden

Rusland sønderbomber alle Georgiens fine nye militære anlæg, som USA havde givet dem (for penge lånt i Kina). Nu må EU og NATO så bruge skatteyderpenge på at forsyne Georgien med noget nyt militært isenkram, har de lovet. Vesten vil jo gerne have en olierørledning gennem Georgien, så områdets olie og gas ikke først skal vejen om ad Rusland og russisk profit.

Mon der nu er optræk til den krig med Rusland, som nogle seere har forudsagt? Den aktuelle ord-kamp synes at lægge op til det.

Israel sønderbomber gang på gang Gaza, og EU's skatteborgere betaler genopbygningen – igen og igen. USA poster penge og militært grej ind i Israel, faktisk udgør USA's økonomiske støtte til Israel ca. 4,3 mia \$ om året, flere millioner \$ pr israeler. Det kan USA kun ved at låne i Kina, og det koster 60 mill. \$ i renter om året. Israel kan slet ikke bruge de mange

penge, så man investerer mange af dem i USA!

I Danmark har fejldispositionerne i udueligt militært materiel kostet skatteyderne dyrt, men det er for ingenting at regne i forhold til, hvad USA har spildt i fejlinvesteringer i Israels våbenudviklingsprogrammer, herunder deres (folkeretsligt ulovlige) atomvåben.

USA's militær forsker i øvrigt nu i at kunne læse menneskers tanker ud fra vibrationerne i hjernen. Man er ved at udvikle et pc-program, der kan genkende ord ud fra de vibrationer, man scanner sig frem til. "Fagre ny verden"!! Men måske vil det kunne erstatte fysisk tortur?

Kød er farligt

Der mangler ikke inspiration til at blive vegetar i denne tid. På forsiden af Ekstrabladet kunne man f.eks. d. 28/7 læse: "Din bøf giver kræft". Og nu har "Kræftens Bekæmpelse" udsendt en rapport, der bygger på et stort amerikansk forskningsprojekt, som fastslår, at man skal holde sig fra kød af gris, kvæg, lam og ged, hvis man vil undgå at få kræft.

I radioavisen 22/5 fortalte man om en forskning, der viser, at meget kødspisende kvinder føder drenge med dårlig sædkvalitet. Danskerne er et af de mest kødspisende folk i verden. Det er vel derfor, vi i den seneste levetids-undersøgelse er rykket helt ned på en 32. plads, langt under Sverige, Norge og Japan.

Hvad lever Solen af?

Naturvidenskaben konstaterer, at Jorden dagligt modtager ca. 100 tons "Stjernestøv" (Jens Kerte, Aschehoug 2005), hovedsageligt fra Solen. Men det er dem en gåde, hvor Solen får sit stof fra, for efter hvad de ved i dag, burde den være "skrumpet" for længst. De kan kun måle, hvad den ca. udsender, men ikke hvad den

modtager, for de kan ikke måle de fine og højt vibrerende energier, som Solen "lever af".

I "Den hemmelige lære" skriver Blavatsky: "Astrallyset kaldes 'jomfru' indtil det 'vækkes', dvs befrugtes af en bevidsthed, så kaldes det 'moderen'. Solen ernærer sig af 'moderens sved', dvs indånder astralenergien, og ånder det ud til omverdenen."

Solen omformer altså højfrekvent energi til en lavere frekvens, som den så "fodrer sine børn" med, dvs sine organer = planeter. Solen er hjertet i solsystemets organisme. Det trækker sig rytmisk sammen, ligesom vort hjerte gør, og sender "blodet", energien, ud i sin organisme. Solens "herteslag" tager blot ca 11 år.

Biopirateri

De rige lande har mange måder at udnytte de fattige på. Nu har et tysk medicinalfirma taget patent på en sydafrikansk plante, der har helbredende virkning. Og et amerikansk firma har taget patent på en plante fra Paraguay. Det kaldes "biopirateri". Hvor langt vil man mon gå med at tage patent på hele naturen?

Gift til børn

I USA er det udbredt at give overvægtige børn kolesterol-sænkende medicin, for at de ikke skal få sukersyge. Og det til trods for, at der findes megen forskning, der viser, at den slags medicin er den rene gift for kroppen – og slet ikke har nogen virkning efter hensigten.

Polforvandling

Svenske forskere har fundet ud af, at homoseksuelle mænds hjerner ligner "almindelige" kvinders hjerner, mens lesbiske kvinders hjerner ligner "almindelige" mænds hjerner (Nyhedsavisen 18/6). Med kendskab til Martinus' forklaring om polforvandlingen kan det jo ikke undre!

Religionsforskning

Der forskes en del i fænomenet religion for tiden. Nu mener man at have fundet ud af, at de der tror på Gud har en lavere intelligenskvotient end de, der ikke gør det.

Dårlig karma

At grådighed giver dårlig karma ses af Roskilde Banks skæbne. Det er kun et år siden, vi hørte, at denne banks direktør var en af de højest lønnede personer i hele Danmark. Nu skal almindelige skatteydere, der får en brøkdel af hans løn, måske redde bankens liv.

telse af dem som små skabninger med store øjne er rigtig nok. (Ekstrabladet 25/7)

Slagtilfælde gav nye sprogkundskaber

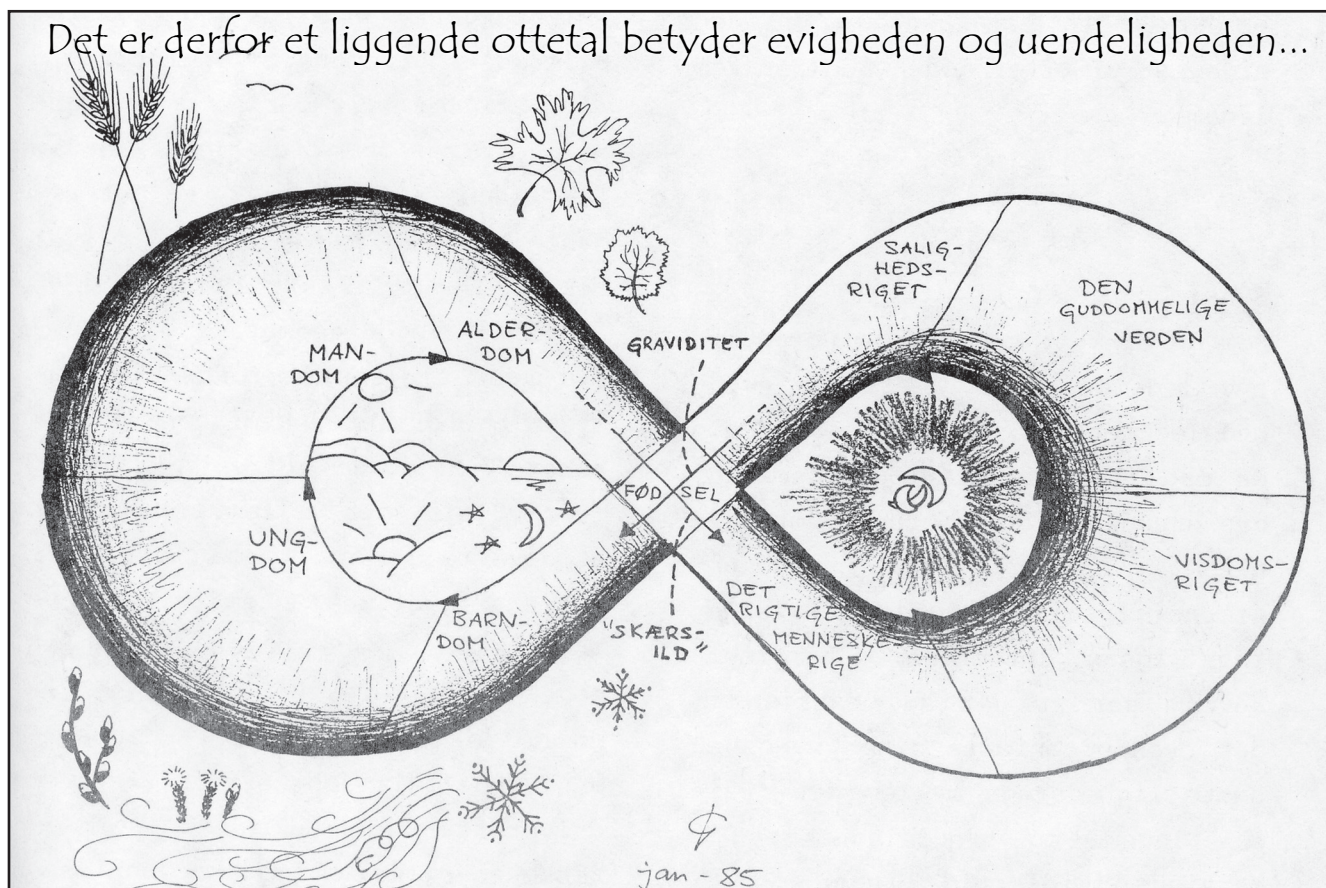
Hvad tænker mon folk, når de f.eks. i TV får den oplysning, at en canadisk kvinde, der vågnede op efter et slagtilfælde, pludselig talte en helt anden dialekt fra et sted, hun aldrig havde været? Vil de give sig til at søge efter, hvad grunden mon kan være? Nok ikke, for mediernes nyhedsstrøm er blevet alt for overvældende.

Diamanter på 4,3 mia. år

Australske geologer har fundet nogle diamanter, der er 4,3 mia. gamle, altså helt fra Jordens første afkølingstid. Altså kan den forklaring, man hidtil har serveret om, hvordan diamanter opstår, ikke passe – den om planter, der bliver til kulstof og under særligt tryk til sidst til diamant. Stof dannes ikke, som man nu tror.

Han har selv set den...

Apollo-astronauten Edgar Mitchell fortæller nu alverdens medier, at væsener fra det ydre rum regelmæssigt besøger Jorden – han har selv mødt sådan en, og den almindelige opfat-

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

ESBJERG

Onsdag 22/10 **Drøm og virkelighed?** v/Søren Olsen
Torsdag 20/11 **Kærlighedens magt** v/Ole Therkelsen
Møderne er kl. 19 på Tobakken, Gasværksvej 2,1. grønt lokale

HADERSLEV

Onsdag 19/11 **Søvn, drømme og døden**
v/Ole Therkelsen
Mødet er kl. 19 på Bispen, over gården, Bispebroen 3

HERNING

Onsdag 8/10 **Fra forretningsprincip til næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld
Torsdag 23/10 **Drøm og virkelighed?** v/Søren Olsen
Torsdag 6/11 **Karmatanken i hverdagslivet**
v/Lene Jeppesen
Torsdag 20/11 **Hvorfor er jeg lige præcis den, jeg er?**
v/Lars Gyde
Møderne er kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.lok.04-01, Nørregade 7

HORSENS

Onsdag 8/10 **Hvorfor er jeg lige præcis den, jeg er?**
v/Lars Gyde
Onsdag 12/11 **Fra forretningsprincip til næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld
Møderne er kl. 19.30 på Biblioteket, Tobaksgården 12

KLINT

Ugekursus 7/9-13/9 **Dit liv er dine relationer**
v/Solveig Langkilde
Ugekursus 14/9-20/9 **Livskraft og positiv tænkning**
v/Ole Therkelsen
2-ugers kursus 7/9-20/9 **Studier i Livets Bog 4, del 2**
v/Eigil Kristensen

Weekend-kursus 5/9-7/9 **Tilgivelsens helende proces**
v/Solveig Langkilde og Tryggvi Gudmundsson
Weekend-konference 26/9-28/9 **Bevidsthedens mysterium** v/Karsten Jensen m.fl.
Weekend-workshop 26/9-28/9 **Hvordan kan jeg leve analyserne i praksis?**
v/Anette Starke og Lene Jeppesen
Weekend-workshop 24/10-26/10 **Formidling af Martinus Kosmologi** v/Søren Grind og Solveig Langkilde
Weekend-kursus 24/10-26/10 **Et nyt livssyn**
v/Ole Therkelsen og Lene Jeppesen
Weekend-kursus 7/11-9/11 **Nuet, tiden og tankerne**
v/John Klemens Nielsen og Eigil Kristensen

Lørdag 13/9 Foredrag **Gennem dødens port** v/Ida Jind
Lørdag 4/10 Foredrag **På vej mod en ny livsepoke**
v/Eigil Kristensen
Lørdag 25/10 Foredrag **Nutidens problemer - fremtidens løsninger** v/Ole Therkelsen
Alle foredrag er kl.14.30 på Terrassen.

KØGE

Tirsdag 16/9 **Hvad er sandhed?** v/Søren Olsen
Tirsdag 30/9 **Maskulint, feminint og menneskeligt**
v/Lene Jeppesen
Tirsdag 14/10 **Livet, nuet og tiden** v/John Klemens
Tirsdag 4/11 **Kærlighedens magt** v/Ole Therkelsen
Onsdag 19/11 **Sunde tankemønstre** v/Eigil Kristensen
Alle foredrag er kl. 19 i Teaterbygningen. Tilmelding FOF 5665 5322

KØBENHAVN

Lørdag 27/9 **Et gigantisk skuespil** v/Ib Frendø
Lørdag 11/10 **Menneskehedens fremtid**
v/Svend Åge Rossen
Lørdag 25/10 **Det evige og det timelige**
v/Poul Dyrholm
Lørdag 8/11 **Mentalitet og helbred** v/Aage Hvolby
Lørdag 6/12 **Kærlighedens magt** v/Ole Therkelsen
Alle foredrag er kl.15 på Mariendalsvej 94
For studiegrupper o.a. hør nærmere 3834 6280 eller www.martinus.dk

ROSKILDE

Torsdag 25/9 **Hvad er sandhed?** v/Søren Olsen
Torsdag 9/10 **Maskulint, feminint og menneskeligt**
v/Lene Jeppesen
Torsdag 23/10 **Kærlighedens magt** v/Ole Therkelsen
Torsdag 6/11 **Globalisering i et åndeligt perspektiv**
v/Solveig Langkilde
Torsdag 20/11 **Sunde tankemønstre** v/Eigil Kristensen
Alle foredrag kl.19, Kildegården, lokale 7. Tilmelding FOF 4636 6974

SILKEBORG

Onsdag 8/10 **Livet, nuet og tiden** v/John Klemens
Onsdag 5/11 **Tilgivelse – en helende proces**
v/Lene Jeppesen
Onsdag 26/11 **Fra forretningsprincip til næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld
Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3

SINDAL

Tirsdag 16/9 **Introduktion til Martinus kosmologi**

– **kærlighedens videnskab** v/Ingolf Plesner
Lørdag 27/9 seminar v/Klaus Simoni, hør nærmere
3586 1251

Tirsdag 7/10 **Livet, nuet og tiden** v/John Klemens

Tirsdag 4/11 **Karmatanken i hverdagslivet**

v/Lene Jeppesen

Tirsdag 18/11 **Fra forretningsprincip til næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld

Møderne er kl. 19.30, Solgården, Norgesgade 1

SØNDERBORG

Tirsdag 30/9 **Introduktion til Martinus kosmologi**

– **kærlighedens videnskab** v/Ingolf Plesner

Tirsdag 21/10 **Drøm og virkelighed?** v/Søren Olsen

Tirsdag 4/11 **Fra forretningsprincip til næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld

Tirsdag 18/11 **Mentale fængsler** v/Ole Therkelsen

Møderne er kl. 19.30 på Biblioteket, grupperum 3/4,
Kongevej 19

THISTED

Søndag 21/9 **Hvorfor er jeg lige præcis den, jeg er?**

v/Lars Gyde

Søndag 5/10 **Livet, nuet og tiden** v/John Klemens

Søndag 2/11 **Karmatanken i hverdagslivet**

v/Lene Jeppesen

Møderne er kl. 15, Plantagevej 18

VEJLE

Søndag 28/9 **Hvorfor er jeg lige præcis den, jeg er?**

v/Lars Gyde

Søndag 19/10 **Fra forretningsprincip til næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld

Søndag 16/11 **Kærlighedens magt** v/Ole Therkelsen

Møderne er kl. 14 i "Den 6.Sans", Gl.Havn 11-13 st.

VIBORG

Onsdag 17/9 **Introduktion til Martinus kosmologi**

– **kærlighedens videnskab** v/Ingolf Plesner

Mandag 6/10 **Livet, nuet og tiden** v/John Klemens

Tirsdag 4/11 **Hvorfor er jeg lige præcis den, jeg er?**

v/Lars Gyde

Møderne er kl. 19.30 i "Stationen", Lille Sankt Hans
gade 7

ÅRHUS

Søndag 14/9 seminar **Vejen, sandheden & livet – den personlige udvikling** v/Ingolf Plesner

Kl. 10 i Beboerhuset, Roukær Alle 1, Højbjerg

Mandag 6/10 **Fra forretningsprincip til næstekærlighed** v/Hanne Myrfeld

Mandag 20/10 **Drøm og virkelighed?** v/Søren Olsen

Mandag 3/11 **Tilgivelse – en helende proces!**

v/Lene Jeppesen

Mandag 17/11 **Kærlighedens magt!** v/Ole Therkelsen

Søndag 23/11 seminar **På vej mod en ny livsepoke**

v/Eigil Kristensen

Kl. 10 i Beboerhuset, Roukær Alle 1, Højbjerg

Mandagsmøderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, sal
2, Ndr.Ringgade 3, bygn.1420

DER ER MARTINUS-UDSTILLING PÅ HORSSENS
BIBLIOTEK 10/11-31/12 2008

Ytringsfrihed

I disse Muhammed-tegnings-tider hvor vi diskuterer, om ytringsfriheden ikke har nogle grænser, var det nok relevant at genopfriske, hvad Martinus har sagt desangående i et spørgsmål, han fik engang. (refereret i Kosmos-bladet 10/1985 og her let forkortet)

Spørgsmål: Hvad mente Jesus, da han sagde. ”Ikke det, som går ind i munden, gør mennesket urent, men det som går ud af munden.

Svar: Ja, hvad svarede Kristus selv, da apostlen Peter bad ham forklare lignelsen? Sagde han ikke netop: ”Forstår I endnu ikke, at alt, hvad der går ind i munden, går i bugen og føres ud af den naturlige vej? Men det, som går ud af munden, kommer fra hjertet, og det gør mennesket urent, thi ud fra hjertet kommer der onde tanker, falske vidnesbyrd og forhånelser.”

Hvis denne lignelse skal forklares yderligere, kan det vel kun gøres ved at sige, at Kristus pegede på, at livsprincippet var dette at indtage næring, hvad man som regel gør igennem munden, og at opsummerere i sig det af denne næring, der er tjenligt til livsopretholdelsen, og at det af det indtagne, der var giftigt og ikke kunne opsummeres i organismen til gavn for denne, normalt går ud som afføring.

Når Kristus henviser hertil, var det for at vise, at det i virkeligheden forholder sig akkurat på samme måde med vor åndelige ernæring. Denne har også en slags ”mund”, igennem hvilken den skal passere. Denne ”mund” udgøres i stor udstrækning af ørerne eller hørelsen. Den åndelige næring er nemlig i en meget omfattende grad ord, hvilket vil sige udformede tanker eller medvæsenernes meddelelser.

Alle disse meddelelser er altså beregnede på at være næring eller føde for ånden. Denne føde skal også gå ned i en slags ”bug” og blive ”fordøjet”, så de eventuelle giftstoffer i nævnte føde kan blive sorteret fra eller uskadeliggjort og som afføring blive skilt fra bevidstheden ad den naturlige vej, hvilket vil sige, ad en vej ganske uden om ens medmennesker, så den uudholdelige stank, der altid er en afførings særkende, ikke kommer til at genere nævnte mennesker.

Og her eksisterer den ejendommelighed hos jordens mennesker, at medens de er nået meget langt frem i fysisk hygiejne, så udskillelsen af afføring er en intimitet eller noget, man ikke gerne gør i andres påsyn, så er den åndelige hygiejne så langt tilbage eller så begrænset, at den endog hos nogle mennesker slet ikke eksisterer. Ja, disse mennesker synes ligefrem, at det er en forlystelse at grise al ting til med deres mentale afføring.

Der står ud af disse menneskers mund en rædselsvækkende, forrådnende stank af giftige tanker og andre mentale urenheder, iklædt ord og tale, det der i daglig tale kaldes ”bagtalelse” eller ”sladder”. Sladder er altså det samme som åndelig afføring, der på unaturlig måde og ganske ublufærdigt finder sted alle vegne.

Det er den urenhed, der fejlagtigt går ud gennem munden, Kristus påpeger. Det hører altså ikke til mental sundhed, at lade en sådan urenhed passere munden i andres nærhed og dermed indfiltre disse væsener i ens egen mentale afføring og dens stank. Når sådant noget kan ske, er det fordi, den åndelige fordøjelsesevne, der er det samme som næstekærlighedsevnen, er alt for svag eller måske ligefrem defekt.

Der, hvor kærlighedsevnen er tilstrækkelig fremtrædende, bliver alt, hvad der går ind i menneskets mentalitet eller bevidsthed fordøjet. Og det, der er ondt og skadeligt, bliver sorteret fra, bliver neutraliseret igennem væsenets store forståelse, tilgivelse og ignorering, bliver fjernet fra sproget, fra ord og tale og dermed kvalt i tavshed og glemsel.

Kisteudsmykning ved begravelse

De fleste ved, at man hos Martinus Instituttet kan rekvirere Sagens flag som kisteudsmykning ved begravelser. I nogle tilfælde vil de pårørende foretrække en mere diskret udsmykning, og derfor har Eva Larsen og Benedigcte Brandt fremstillet en hvid kistedug med stjernesymbolet i guldtryk, - en meget smuk og diskret udsmykning.

Denne kisteudsmykning kan lånes mod betaling af forsendelsesudgifterne, og den kan rekvireres hos Benedigcte Brandt, tlf. 4824 0615, mobil nr. 2683 7615 – e-mail bbr@mail.dk

Den Ny VerdensIMPULS

Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

Hjemmeside: www.nyimpuls.dk